Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

فیسبوک

(ناول)

لیکوال: عبدالجمیل ممتاز

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړنې:

د کتاب نوم: فیسبوک
لیکوال: عبدالجمیل ممتاز
aj_mumtaz@yahoo.com
aj.mumtaz32@gmail.com
خپرندوی: مومند خپرندویه ټولنه - جلال اباد
بریښنالیک: Momand.books@gmail.com
ډیزاین چارې: اېملیار ساجد
چاپ کال: ۱۳۹٤ - ۲۰۱۵م
د چاپ نوبت: لومړی
د چاپ شمېر: ۱۰۰۰ ټوکه
چاپځای: د مومند خپرندویې ټولنې تخنیکي څانګه

پته

ننګرهار: عبدالمجید مومند کتاب پلونځی - مخابراتو څلورلارې.
اړیکې: ۰۷۰۰٦۲٦۱٦۱ - ۰۷۷۷٦۲٦۱٦۱ - ۰۷۸۱٦۲٦۱٦۱
کابل: اصلاح و افکار کتابپلورنځی، خیبر کتابپلورنځی، دارالسلام کتابپلورنځی، مستقبل کتابپلورنځی
پکتیکا: علمي کتابپلورنځی
کندهار: امیر کروړ کتابپلورنځی، افغان کتابپلورنځی
خوست: غرغښت کتابپلورنځی، رحیمي کتابپلورنځی، لمر کتابپلورنځی، سباوون کتابپلورنځی
هلمند: سیدجمالالدین کتابپلورنځی، عرفان کتابپلورنځی، تاج منور کتابپلورنځی
پکتیا: علمي کتابپلورنځی
غزني: قیومي کتابپلورنځی

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

هغه چا ته

چې له خپلې ژبې سره مینه لري!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریمه ورځ مې په کراره پرې نښوده، په انګلیسي تورو مې ورته ولیکل:

- .salam

تر ډېره مې په لیکخونه کې سترګې پاتې وې، خو لکه پخوا، هېڅ ځواب یې رانکړ، ژبه مې واړوله، ومې لیکل:

- ولې ځواب نه راکوې؟ دومره غرور!

خو چاته وایې! په تشه توره لیکخونه (چټ روم) کې ځانته لګیا وم، پیغامونه مې بیخي ډېر ورکړل. نور له ځانه وشرمېدم، له فېسبوک نه ووتم.

غرمې نه وروسته مې بیا سر ورښکاره کړ، کتل مې چې ځواب یې راغلی و:

- سلام محترمه، زه به چا- چا ته ځواب ورکوم.

لږ مې تمه پیدا شوه، ورته ومې لیکل:

- بیا نو فېسبوک ته مه راځه!

ځواب یې رانکړ، ور زیاته مې کړه:

- همدومره وه؟

پیغام یې راغی:

- څه؟

- هېڅ، ما ویل نه غواړې راسره چټ وکړې؟

- چټ مې نه خوښیږي، هسې سرخوږی دی.

پوه شوم چې د چټ کولو لېواله ده، ورته ومې لیکل:

- زما هم نه خوښیږي، خو کله کله یو- یو دوست ښه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواب یې رانغی، ورزیاته مې کړه:

- بیا هم ستا خوښه.

راته ویې لیکل:

- تاسو د کوم ځای یاست، چېرته اوسیږئ؟
- د کوم ځای باید اوسم؟
- ودې لیدل، هېڅ، وبخښئ، بس ده نور.

پوه شوم چې په غوصه شوه، ونه ځنډېدم، ځواب مې ورکړ:

- د افغانستان یم.

ښایسته ځند ووت، پیغام یې رانکړ، ما ګوتې ور وړاندې کړې:

- ډېره مغروره یې؟

د لیکلو نخښه یې راښکاره شوه، ګوتې مې د لیکدړې پر سر چت کړې، وروسته یې پیغام راورسېد:

- مغروره نه یم، ومې ویل د چټ حوصله نلرم، زیاتره بدې خبرې کوي، چې زما دا کار نه خوښیږي، همغه پر عمومي پاڼه ملګرتیا بس ده.
- سمه ده، بخښنه غواړم نو.

هغې نور هېڅ ونه ویل، ما هم بل پیغام ورکولو ته زړه ښه نه کړ.

د فیسبوک عمومي پاڼې ته شوم، څو ځله مې ښکته او پورته بوتله، پاڼه مې تازه جوړه کړې وه، د ګوتو په شمېر څو ملګرې راسره ول، یوازې یو څو تکراري لیکنې او عکسونه مې لیدل.

بیا د هغې پاڼې ته ورغلم، انځور یې د زړه ستنې را کاواکه کړې وې، ما ویل چې ورته کتلی مې بس. په فوټوشاپ نه و جوړ شوی، بیخي په عادي حالت کې و. تور لنډ ټیکرې کې یې د سپین مخ کاسه بده نه ښکارېده، ویښتان یې ټول شاته ټومبلي ول، ښه سنګینه راته ښکاره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته مې فېسبوک بند کړ، د مېز پر سر پرتو کاغذونو پسې مې قلم راووېست، کارونه راډېر شول، ان تر مازیګره پورې ایله په هغو پسې ورسېدم.
د قبلې خواته مې مخ واړاوه، ساعت همغه لورې ته پر دېوال ځوړند و، شل کم څلور بجې وې، مامورین کرار- کرار په وتو شول، نور نو ما ته هم د ناستې پلمه نه وه پاتې، پاڅېدم روان شوم.

*****

نن هغه تر ما مخکې په فېسبوک کې وه، شنه نښانه یې د نوم په څنګ کې ښکارېدله. لیکخونې ته لاړم، پام مې نه و، پر لیکدړه باندې مې ګوتې خښې کړلې.
وروسته مې کتل، چې د سلام پر ځای ګډوډ انګلیسي توري (sghl) راښکاره شول.
ژر مې ژبه واړوله، بیا مې ورته ولیکل:
- سلام
لږ ځنډ په تمه شوم، وروسته یې ځواب راغی:
- علیکم سلام، سهار پخیر.
زړه مې ولګېد، په ځواب کې مې ورته ولیکل:
- سهار پخیر، څنګه یې؟
- ښه یمه، مننه، رښتیا ستاسو حامد کرزی ډېر عصباني نه دی؟
- څنګه عصباني؟
- امنیتي تړون نه لاسلیکوي کنه؟
- خه ووایم نو.
بې ځنډه یې وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ولې، ته سیاسي نه یې لکه چې؟
- سیاست مې نه خوښېږي، فکر کوم تا هم هسې دا خبره وکړه، ګنې سیاسي نه راته ښکارېږې.
- عجیبه ده، زه سیاسي یم!
- سیاست خو انساني اړیکو ته صدمه رسوي. دوستۍ ته بیخي ډېر.

ویې لیکل:

- که له هر څه ناخبره شې، بیا خو بده ده، آخر یو محصل یې.
- منم یې، خو لمړی باید انسانان یو بل درک کړي! وروسته بیا نورې مسألې.
- څه ووایم نو، هر څه اوس په درک کې دي.

خندا راغله، پوه شوم، چې دلیل اوري، غواړي بحث راسره وکړي.

ورته ومې لیکل:

- ما ویل، که سیاست ته لاړ شو، بیا خو زه او ته دوستان نشو کیدی.
- دا نو په دوستۍ پورې څه اړه لري؟؟
- دا ده بیا دې پیل وکړ.

د هغې لخوا ځواب رانغی، ورته په تمه شوم، خو څرک یې ونه لګېد، پر لیکدړه مې ګوتې کېښودې:

- زه خو بس دا باور لرم، چې انسان، انسان دی که هغه د هر ځای وي، تر منځ یې یوازې انسانیت مهم دی.

د لیکلو نښانه یې را ښکاره شوه، پیغام یې راورسېد:

- هو، انسان تل د درناوي وړ دی، خو هم انسان او هم یې وطن، دواړه باید سرلوړي وي، پوهېږې موږ ایراني ډېره سختي ګالو، خو د وطن له

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیاست او جغرافیې نه لاس ناخلو، افغانستان هم یو مظلوم هېواد دی، خلک یې باید د تبعیض پر وړاندې ډېر ټینګ وي.

خبرې یې زما د زړه زنګ لېږي کړې، تر څو مې څه لیکل، چې بل پیغام یې راغی:

- ته هم ښه نظر لرې، زما همنظره یې، خوشحاله شوم.
- مننه.

ورزیاته مې کړه:

- که یو څه درته ووایم، خفه کیږې نه؟
- نه، ولې خفه شم.
- وګوره، زموږ افغانستان تل د پردیو ښکار شوی، کله د هغوی په دوستۍ او کله یې هم په دښمنۍ کې، له دې ډلې نه ستاسې ایران هم دی.
- نه، دا نه منم.

بیا یې ولیکل:

- هیڅکله یې نشم منلی.

په زړه کې مې را وګرځېدل، لکه چې په غوصه شوه، پر خپله کړې خبره پښېمانه شوم. غوښتل مې په یو ډول خپله خبره بېرته واخلم، چې بیا یې راته ولیکل:

- ایران خو تل د افغانستان ملاتړی دی، کله چې ستاسو هېواد ارام وي، زموږ د هېواد په ګټه دی، د تاریخ په لړ کې ایران له چا سره بد نه دي کړي، ویې منه.

زه یې له خفه کېدو وویرېدم، ما ویل چې رانه خفه نه شي، ګڼې ډېر څه مې ورته لرل.

د هغې نظر مې تأیید کړ، خو ورسره مې خپل فکري حیثیت هم تیټ را نه ووست:

- سمه ده منم یې، خو کله کله یې خپل هېواد ته د خطر پېښېدو لپاره ځان غلی نه دی پرېښی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دا خو طبيعي ده، ستاسو دولت هم شايد همداسې وکړي.
- هو نو.
- بيا نو ولې ايران خپل دښمن ګڼئ؟ دليل يې؟

غلې شوم، بل پيغام يې راغی:

- ولې، درويشه؟

مجبور يې کړم، ورته ومې ليکل:

- دا اوس خو يې منې، چې امريکا سره د دښمنۍ په خاطر، افغانستان نارامه کوي.
- دا په کوم دليل؟
- وګوره، پخوا د طالبانو سرسختې دښمن ايران و، خو اوس ورسره همکاري کوي. ولې؟
- خو تاسو بايد دا نه وای منلي چې ناټو افغانستان ته درشي، تر اوسه يې څه مرسته درسره کړې؟ پرته له دې چې ټوله شتمني يې درڅخه يووړله.

په مغزو کې مې کړنګ شو، په چورت کې يې بوتلم، کاته مې چې بيا يې د پيغام زنګ وټنګېد:

- درويشه!

ژر مې پر ليکدړه ګوتې ورکېښودې:

- افغانانو هېڅ وخت ناټو يا نور نه دي راغوښتي، نه يې هم زغملی شي، دا هر څه په زور او فريب وربانديې تپل کيږي، ځکه خو ارامه ورځ نلري.

ځواب يې رانکړ، تم شوم ورته، خو بيا هم غلې پاتې وه، ورته ومې ليکل:

- وبخښه، لکه چې سر مې دروخوړاوه!

دستي يې پيغام راغی:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه، هیله کوم.

زیاته یې کړه:

- هر څه به سم شي، تاسو به ارام ژوند وکړئ ان شأ الله.
- هو، ان شأ الله، خدای مهربان دی.

څنډ ووت، خو ډېر نه، وروسته یې د لیکلو نښانه را ښکاره شوه. پیغام یې راغی:

- یو څه وپوښتم؟
- هو، مهرباني.
- غوښتل مې پوهه شم، ایران خپل دښمن ګڼئ که دوست؟

ورته ومې خندل، سمدستي یې راته ولیکل:

- ووایه نو!
- آیا ګاونډی هم دښمن وي؟
- ولې نه وي، لکه عرب چې ایران سره دي.

دا خبره یې لږ په لهجوي ډول لیکلې وه، لمړی سم ورباندې ونه پوهېدم، تر څو مې فکر ورباندې کاوه، بل پیغام یې راکړ:

- راته ودې نه ویل، هله ژر شه نو، څمه کار لرم.
- خو درته ومې ویل.
- نه، سم راته ووایه، دوست که دښمن؟

عجیب انسان سره ګیر راغلم، ایران مې تر دا اوسه هم نه خوښیږي، خو هغې ته مې نشوی ویلی، شنګه مې کړې وای، له ناچارۍ مې ورته ولیکل:

- د ورونو تر منځ خوارېږ او تراخه راځي، دا نو نه شوه چې دښمنان شول، همدا اوس په ایران کې میلیونونه افغانان اوسیږي.

خو دغسې یې نه منله، دا ځل یې په جدي توګه پوښتنه وکړه:

- بلاخره افغانان ایران ته دوست وایي که دښمن؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې مې پټې کړې ورته ومې ليکل:

- دوست.
- مننه، پوهېدم چې دوست يې ګڼې.

زما د خولې خوند يې را بد کړ؛ ايرانۍ نه وه، سم غم وه. ناچاره وم، ډېره مې خوښېدله، د دوست کلمه مې د هغې لپاره وويله، ګڼې خدای که مې په عمر دغسې ويلې وای.

هغه په ليکلو بوخته وه، وروسته يې پيغام راښکاره شو:

- هو، ايران او افغانستان ورونه هېوادونه دي، ډېر افغانان زموږ په هېواد کې اوسېږي او مالي وضعيت يې هم تر ايرانيانو ښه دی، خواريکښ خلک دي. خو ايرانيان تنبلان دي ډېر.

ومې خندل، ما د خپلو افغانانو غيبت ورته پيل کړ:

- نه نو، که افغانان تنبلان نه وای، اوس به يې هېواد په دا حال نه و.

ويې ليکل:

- دغسې نه ده، پوهيږې! زه همدا اوس نشم کولی، يو کور ځانته واخلم، خو يو افغانی يې په اسانه کولی شي، پيسې ډېرې لري او دا يې د زحمت پايله ده.

د ځان سره مې وويل، کاشکې همداسې وای.

ورته ومې ليکل:

- خو د وطن په هکله يې اراده کمزورې ده.
- فقط همدا يې بدي ده، پر خپل وطن باندې زړه نه سوځوي، فکر کوي چې يوازې د کار کولو او ګټلو لپاره پيدا دي بس.
- هو، فقط د خپلو ګټو لپاره.
- ودې ليدل، چې نظريات مو يو شان دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زياته يې کړه:

- ايرانيان وايي: لمړی هېواد بيا موږ، خو افغانان بيا وايي: لمړی زما ښځه او بچيان، بيا هېواد.

ورته ومې خندل:

- هههههه، هو والله، رښتيا وايي.
- خوشحاله يم، چې نظريات مو سره يو دي.
- زه هم.

وځنډېدله، خو ډېره نه، وروسته يې راته وليکل:

- نن همدومره بس ده، که نور څه نه لرې، زه به خپل کار پسې لاړه شم.
- سمه ده، خوشحاله شوم.
- ستړې مې کړې، وبخښه!
- هيله کوم.
- پر ځان پام کوه، د الله پامان.
- د الله پامان.

د ميز شا مې پرېښوده، بهر ووتم. لمر تېز لګيد، بېرته سيوري ته شوم، لږ شيبه لا ولاړ وم، چې غږ راباندې وشو:

- هلکه څه چورت وهې؟

ښی خوا ته مې مخ واړاوه، شبير خپل هډور لاس راته نيولی و، لاس مې ور وراندې کړ، ډېر سخت يې ټينګ کېکاږه، راته ويې خوړاوه، وروسته يې په خندا کې شونډې وښورېدې:

- ژوبل شوې؟

له غيرته مې نه ورته ووېل، لاس يې راخوشې کړ، خندا يې لا نه وه تمامه، ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- یاره، هغه مجلې دې هم رانکړې، ډېر ناځوانه یې.

ورته ومې ویل:

- ستاسې لوژستیک نه چا خیر کړی؟

سترګې یې په ګریوان کې ولوېدې، خو ژر یې بېرته راپورته کړې:

- ته اوس ګیلې پرېږده، مجلې راکوې کنه؟

- هو، راځه همدا اوس یې درکړم.

خوله یې وازه پاتې شوه، داسې ښکارېده چې ټوکې یې کولې، خو ما وربانديې رښتیا کړه.

بیا مې غږ پرې وکړ:

- راځه کنه!

- همدا اوس؟

- هو نو، څه وخت؟

ویې خندل:

- دغه ته وایې د مجلې مدیر، درځه.

*****

اشپزه مو راضیه نومېده، خو موږ په خاله پېژندله، نن یې مکروني او لوبیا تیار کړې ول، چکه هم وربانديې ښکارېدله، تازه شنه مرچ په جلا قاب کې پراته ول، مرچ مې ډېر خوښېږي، ډوډۍ مې له مرچو پرته نه تیرېږي.

دسترخوان ته کښېناستم، ورته ولګېدم، په شېبه کې مې ډک قاب وکړنګاوه، وروسته د لمانځه په نیت پاځېدم، تر څو بېرته راتلم، یوې بجې نه څو دقیقې اوښتې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمپیوټر ته وروګرځېدم، فېسبوک مې خلاص کړ، د هغې انځور ته مې وکتل، شین څراغ یې ګول و، د موس(موږک) شرخکی مې ډېر ښکته پورته کړ. خو له هغې پرته فېسبوک خوند رانکړ، بېرته راووتم.

تر مازیګره مې درې ځله سر ورښکاره کړ، د هغې څراغ همغسې ګول و، رخصتي شوه، کور ته لاړم.

*****

اته بجې وې، د شعبې ور پرانستی و، تر ما مخکې زما همکاران راغلي ول، د اختر مبارکۍ کېدلې، له یوې مخې مې یو یو غېږې ته راجوختاوه، کېناستلو، کیک او کلچې هلکانو راوړې وې، خاله ټولو ته د شنه چای ډکې پیالې کېښودې.

مجلس تود شو، خو ما قصداً ځان پکې پردی محسوساوه، خپلې څوکۍ ته ورپاڅېدم، فېسبوک مې ډېر یادېد، پوره پنځه ورځې وتلې وې، سخت یې تږی وم. نګین لا نه وه راغلې، بېرته مې بند کړ، د مېز پر سر ګڼ کاغذونه پراته ول، پر هغو مې ځان بوخت وساته.

نهه نیمې بجې شوې، بیا ورتاو شوم، اوس د هغې عکس سره شنه نښانه ښکارېدله، زړه مې ولګېد، لکه د سترې په شان مې غټه ساه واخیسته، پر لیکدړه (کیبورډ) مې ګوتې ور برابرې کړې:

- سلام، سهار پخیر.

لږ شېبه پس یې ځواب راغی:

- سلام، ښه راغلې.
- مننه.

ورزیاته مې کړه:

- غیرحاضري مې اوږده نه وه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- یعنې څه؟

حیران شوم، چې اوس څه ورته ووایم؟ ما نه غوښتل د اختر ورته ووایم، خو پرې یې نښودم.

بیا یې پوښتنه وکړه:

- پوهه نشوم، څه دې ویل؟

هېڅ پلمه نه وه، ورته ومې لیکل:

- د اختر ورځې وې، فېسبوک ته رانغلم.
- ښه، لوی اختر یادوې.
- هو.
- ښه نو اختر دې مبارک، ما خو په خپله پاڼه کې مبارکي ویلې وه.
- مننه.

د ځان سره خجالت شوم، ما مخکې داسې فکر کاوه چې دوی به اختر نلري. پرته د نوي کال له سیزده بدر([1]) څخه، ځکه مې ځان غلی نیولی و.

د هغې له خوا پیغام رانغی، ما ورته ولیکل:

- تاسو هم په همدې نېټه اختر لرئ؟
- ولې، دا لکه چې د ټولو مسلمانانو اختر نه و؟ پوهېږې د جمعې ورځ هم د مسلمانانو اختر دی.
- هو اختر دی، خو ما بل فکر کاوه، وبخښه!
- هیله کوم.

د ځان سره مې له خجالته شونډې په موسکا بېلې شوې، ورته ومې لیکل:

- تا ته هم مبارکي وایم.
- مننه درویش جانه.

---

[1] سیزده بدر: د ایرانیانو اختر دی، چې د هر نوي کال دیارلس ورځې نمانځي او له کورنو بهر وځي میلې کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موضوع مې په بله واړوله:

- نګين! څو ورځې وشوې، ډېرې خبرې مو وکړې، خو يو بل مو سم نه دي پېژندلي، څنګه دې خوښه ده؟

- سمه ده، ولې نه.

زياته يې کړه:

- زه خو د کور ښځه يم.

ومې نه منله، ما ويل ټوکه کوي.

بيا يې وليکل:

- او يوه څلور کسيزه کورنۍ يوو. مېړه، زه، يو زوی او يوه لور مې.

ټوکه مې وګڼله، ما ويل تر اوسه کله کومې نجلۍ د ځان په اړه رښتيا ويلي، چې دا به يې ووايي، بابيزه مې وبلله، په ځواب کې مې ورته وليکل:

- ډېر ښه، خوشحاله ژوند ولرئ.

- مننه، ژوندی اوسې.

بلې پوښتنې ته مې زړه ښه کړ:

- کله دې افغانستان ليدلی؟

- نه.

- غواړې چې ويې وينې؟

- نه، ما تر اوسه خپل هېواد سم نه دی ليدلی، بل خو پرېږده.

ومې خندل، بيا مې وپوښتل:

- د ايران د کوم ښار يې؟

- د تهران.

- ډېر ښه، زه يو وخت ايران ته درغلی وم، ان څو کاله ورانديې.

ونه څنډېده، ويې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- کوم ښار ته، هغه وخت څو کلن وې؟
- رفسنجان ته، هغه مهال به د ۱۷ یا ۱۸ کالو وم.
- څه کار دې کاوه؟
- د پستو په شرکت کې وم.
- ډیرې پستې به دې خوړلې وې؟
- هو خامخا.
- افرین، ګټه به یې ښه وه که څنګه؟ ښار یې څنګه و؟

په صفتونو ورته سر شوم:

- ډېر ښایسته، ډېر زرغون. خو د خلکو په ژبه یې سم نه پوهېدم.

ویې خندل:

- ههههه، زه هم ستا په لهجه پوره نه پوهېږم، ډېره سخته ده.

زه غلی شوم، ما ویل اوس باید ایراني پارسي هم زده کړم نو.

د هغې بل پیغام راغی:

- ښه نو له ایرانه ښه خاطره لرې؟
- هو، ډاکټران خو یې بیخي ښه خلک دي.
- ډېره خوشحاله شوم، چې ایران دې خوښ دی، زموږ خلک ډېر خواخوږي دي.

ځواب مې ورنکړ، هغې زیاته کړه:

- درویش جانه، معلومېږي چې عاطفي انسان یې، خوشحاله یم.
- مننه، تاسو هم مهربانه یاست.
- درویشه! ته اوس څو کلن یې؟

د دروازې غږ سره مې له کمپیوټر نه سترګې پورته کړې، رییس شعبې ته راننوت:

- راځه چې ځو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوصه هم راغله، خو څه مې نشوای کولی.
هغې ته مې همدومره ولیکل:

- زه بېرته راځم.

رییس هم عجب سړی و، سړی یې له مخکې نه پوهاوه، هر وخت یې همدغسې غږ کاوه .
ایله تر غرمې بېرته راخوشې شوو، یو سیمینار و، د غرمې ډوډۍ یې هم ورکوله، خو زه پاتې نه شوم، رییس ډېر راته وویل، خو ما سترګې بدې کړې، ترې راووتم.

*****

په پټه خوله شعبې ته ننوتم، خاله ته مې د ډوډۍ وویل، ډېر وږی شوی وم، فېسبوک ته مې هم ډېره بیړه وه، لمړی مې فېسبوک خلاص کړ، زړه مې ډېر درببډ، چې وي به کنه؟ رانه خفه شوې نه وي، خو هغه لا وه، د لیکخونې څراغ یې روښانه و.
ورته ومې لیکل:

- نګین، بخښنه غواړم، یو ضروري کار و.

شېبه وروسته یې ځواب راکړ:

- ډېر ناڅاپي لاړې، چې خیریت وي؟
- یو کار راته پیدا شو.
- ښه، سمه ده.

د هغې عادي سلوک خوشحاله کړم، ستوماني مې هېره شوه، خو په عین حال کې خبرې هم رانه هېرې شوې، ښه اوس څه ورته ولیکم؟ خو زیات یې چورت وهلو ته پرې نښودم، ویې پوښتل:

- درویشه، د عمر دې ونه ویل، څو کلن یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ۲۷

هغه وخندېده، زما فکر وتخنید، ورته ومې ليکل:

- ستا په فکر، لکه چې دقيق نه و؟
- څه دقيق نه و؟
- هېڅ، هسې يوه خبره مې وکړه.
- ووايه نو؟

ومې ليکل:

- تا ځواب رانکړ، ما ويل چې زما په عمر به دې شک راغلی وي.
- درويشه، په خدای که اوس هم پوهېدلې يم، روښانه ووايه.

د خندا سره مې ورته وليکل:

- هههههه، ژر انديښمنه کيږې!
- مه مې ځوروه، که نه راته وايې، بيا هېڅ پوښتنه نه کوم.

حيران پاتې شوم، ما ويل اوس يې په څه ډول پوهه کړم، ورته ومې ليکل:

- يعنې تر اوسه هم لا نه يې پوهيدلې؟
- نه.
- ښه نو ګوره، مخکې تا له مانه د عمر وپوښتل کنه؟
- هو.
- او ما هم درته وويل، چې ۲۷ کلن يم.
- هو.
- وروسته ستا ځواب ژر رانغی، ما فکر وکړ، چې ګواکې باور دې ونشو، نو ځکه مې درته وليکل، چې دقيق نه و که څنګه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اوه، ماته سن مهم نه دی، حقیقت ښه دی، کولی شې د کمپیوټر له شا نه راته ووايې ۲۰ کلن، نو د چا یې څه، ډېری دروغ وايي، خو زه تل هڅه کوم رښتیا ووایم، د دروغو لپاره هېڅ دلیل نه وینم.
- نګین، زه هم د دروغو خاصیت نه لرم، همدا ستا خبره زما د زړه خبره ده.

ونه څندېدم، ورزیاته مې کړه:

- ښه اوس ته ووایه، څو کلنه یې؟
- ۴۰

زړه مې کښته وښوېد، د هغې عکس ته مې وکتل، عکس يې ورباندې دغه شاهدي نه ویله، له رنګه ډېره ځوانه وه، ما ویل څه وايي به، اوس لا وختي دی، ورو ورو به هر څه رښتیا ووايي.

بل پیغام یې راغی:

- مېړه مې ۴۵ کلن دی.

شک مې باوري شو، د مېړه خبره یې پخپله راواخیسته، ما ویل هسې ما ځوروي، هیڅ باک مې ورباندې رانه ووړ. خو دا خبرې دومره ښې هم نه راباندې لګېدې.

هغې غبرګ راباندې وکړ:

- درویشه!

نور ونه څندېدم، همدومره مې ورته ولیکل:

- ماشاالله، خوشحاله ژوند ولرئ.
- مننه، ډېرو ته مې د خپل وضعیت په اړه ویلي چې خاوند لرم، بچیان لرم، خو هغوی کنځا راته کړي او بیا مې لیدلي هم نه دي، ښه ته څنګه؟

ومې لیکل:

- پر نورو کار نلرم. خو زه هغسې نه یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- سم وواېه، اړیکه شکوې؟
- نه.
- ښه ده، خو له خپله ځانه پرته ارزښت درکولی شم.
- فرق نه کوي، ما خو په دې اړه څه نه دي ویلي.

ایله چې ویې خندل:

- هههههه، ښه دوست یې.

سمدستي یې بل پیغام راغی:

- ښه نو، درویشه! په ایراني هنرمندانو کې دې کوم یو خوښېږي؟

څه به مې ورته ویل؟ ما تر اوسه ایرانۍ سندرې ډېرې لږ اورېدلې وې، هغه هم یوازې د رادیو له لارې. د ځینو سندرغاړو نومونه مې زده ول، هغه مې ورته ولیکل:

- ګوګوش، منصور او یو بل هم دی، نوم یې اوس رانه هېر شو.
- په ایران کې دننه، سندرغاړي اورې؟

ونه پوهېدم، ورته ومې لیکل:

- یعنې؟
- هغه چې په ایران کې دي، لکه عبدالمالکي، خواجه امیري، رضا یزداني، یراحي او .....

ما هم همدغه یو نوم ورته یاداوه، خو مخکې مې له یاده وتلی و، ورته ومې لیکل:

- هو هو، همدا عبدالمالکي. دلته په FM راډیو ګانو کې ایرانۍ سندرې ډېرې خپرېږي.
- بیا نو د تهران راډیو غږمنۍ فرمایشي سندرې واوره، ښې سندرې دي.
- سمه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښایسته ځنډ ووت، د لیکدړې تنۍ په کراره شوې، نه هغې څه لیکل او نه هم زما د فکر ځولۍ کې څه رابرسېره کېدل.

خو ځنډ ډیر اوږد نشو، ترې ومې پوښتل:

- تل په کور کې يې، که دنده لرې؟
- اوس په کور کې یم، د ملا عملیات مې کړی، دا څلور میاشتې کیږي.
- اوه خدایه، شفا دې وي.
- مننه، خو رعایت يې نه لرم، سبا ته غواړم د کوټو پردې ووینځم.
- نه نو، تاوان درته کوي.
- نو څه وکړم، همداسې خو يې نشم پرېښوولی.
- بیا هم لږ احتیاط ښه دی.
- سمه ده ګرانه، هڅه کوم، مننه.

*****

نن تر ټولو مخکې دفتر راغلم، ور مې پرانست، نیمې شعبې ته لمر رالویدلی و، زما د مېز پر نیمايي برخه هم لمر پروت و، دوړې اوچته پرې ښکارېدلې، کړکۍ ته مې پام شو، بېګا وازه پاتې شوې وه.

مېز ته ورتاو شوم، کمپیوټر مې چالان کړ، ما اوس له فېسبوک پرته بله موضوع نه درلوده، سم له واره مې فېسبوک خلاص کړ.

لمړی مې د نګین لنډه لیکنه سترګو ته شوه، له نیتې يې برېښېده چې د شپې يې خپره کړې وه، لیکلي يې ول: (چانس فقط یو ځل د چا وره ته راځي، ټکوي يې. خو بدچانسي، هم پر زنګ باندې ګوته ټینګوي او هم د وره کیلي ورسره وي).

لیکنې يې خوند راکړ، خوښه مې کړه، لاندې مې ورته ولیکل: (چانس باید وپالو، چې بدچانسي رانشي).

(c) ketabton.com: The Digital Library

لږ څنډ مې نور هم ځان پکې بوخت وساته، خو هغه رانغله.
ماسپښین و، هغه راښکاره شوه، خوشحاله شوم. سمدلاسه مې ورته ولیکل:

- سلام ماسپښین پخیر.

ځواب یې راغی:

- سلام، د کمپیوټر کیبورډ مې خراب شوی و، چټ مې نشوی کولی.
- لوبې به دې ورسره کړې وي.

لږ وځنډېده، وروسته یې راته ولیکل:

- پوهه نشوم.

خبره مې واړوله:

- ناروغي دې ښه ده اوس؟
- مننه، ښه ده.
- څه شکر چې ښه ده، کورنۍ دې څنګه ده؟
- ټول ښه دي، مننه.

نن مې داسې احساسوله، لکه چې په زور یې راغړوم، ورته ومې لیکل:

- فکر کوم، نن ستړې یې؟
- نه، تازه کمپیوټر ته کښېناستم، ولې ستړې درته ایسم.
- شاید، ما خو همداسې فکر وکړ.

دا ځل هغې خبره واړوله:

- ښه دا ووایه، زما لیکنې هم خوښوې، که یوازې چټ کې راسره یې؟

ومې خندل:

- خوښوم یې، وروسته یې بیا وګوره.
- مننه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې رانه هېرې شوې، حیران وم چې څه ورته ووایم، وځندېدم، بله پلمه نه وه، ورته ومې لیکل.

- وبخښه، نن زما انټرنټ سم کار نکوي.

سمدستي یوه خبره را په یاد شوه، پر کیبورډ مې ګوتې کېښودې:

- هو ربښتیا، کیدی شي له ۲۰۱۴ کاله وروسته د افغانستان حالت خراب شي، که ایران ته درشم، بیا درسره لیدی شم؟
- فکر نه کوم، خو ولې حالت خراب شي؟
- خلک وایي، که نړیوال ځواکونه ووځي، بیا به همغسې کورنۍ جګړې ونښلي.
- څه ووایم نو، ربښتیا به هم حالت بد شي ولا.

دلته مې یوې باتې ته زړه ښه کړ:

- که ته افغانستان ته راشې، پر سر به دې وګرځوم.
- نه، اصلاً دروغ نشم ویلی، ما تر اوسه لا ایران سم نه دی لیدلی، افغانستان خو ډېر لېرې دی.
- ټوکه مې وکړه، زه او ایران ډېره لېرې خبره ده.

پیغام یې رانغی، زه هم تم شوم، بله خبره مې په ذهن کې نه راګرځېده، حیران وم چې څه ورته ووایم؟

طاقت مې ونشو، ما ویل چې مودا اوس راسره په بنډار (چټ) بوخته وي، ورته ومې لیکل:

- کوم خواره دې خوښېږي؟
- فرق نه کوي.
- ربښتیا، پر ما یې هم فرق نشته.

ونه ځندېدله، ویې لیکل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- درویشه! ستا په دغو دوو پوښتنو زه هېڅ پوهه نشوم.

زیاته یې کړه:

- اول وایې، ایران ته درشم، ودې وینم، بیا وایې، کومه غذا دې خوښېږي، دا یوه تر بله څه تړاو لري؟

- هههههه، یعني یو تر بله تړلې خبرې وکړم.

په غوصه شوه، ویې لیکل:

- نه، اوس د خدای پامان، زه دې مسخره کړم.

- نګین، هدف مې دا نه و.

بیا مې ورته ولیکل:

- ته مې نه مسخره کولې، لطفاً! زه داسې عادت نلرم.

لاړه مروره شوه، ډېر نور پیغامونه مې ورکړل، خو ځواب یې رانکړ.

ښایسته څنډ ووت، وروسته مې بیا عذرونه ورته پیل کړل، کتل مې چې د لیکلو نښانه یې ښکاره شوه، پیغام یې راغی:

- درویشه! بس دی نو، خبره نوره هم ورانیږي، نن همدومره کافي ده.

نوره مې ورسره اوږده نکړه، یو څو دقیقې په فېسبوک کې وم، وروسته په تاخت (منډه) ترې راووتم.

مازیګر شو، موټر ته روان شوم، زموږ موټر تر نورو بېل و، تک شین و، هغسې رنګ بل کاسټر نه درلود.

خو تنه مامورین تر ما مخکې موټر کې ناست ول، په سیاست کې غږېدل، له ما پرته نورو ټولو په بحث کې ګډون کاوه، ښه یا بده، خو یوه خبره یې ورشړله. چا امریکا ملامتاوه، چا انګلیس او چا نور؛ خو زیاترو بیا ایران او پاکستان ته ګوته نیوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د موټر سيټونو ته کتل، نوي پوښونه يې ورکړي ول، خو رنګ يې دومره ښه نه و، تک شين و لکه د موټر په شان، ډېر ژر خيرنېدل.

له وروستي سيټ نه غږ را پورته شو. ايران يې ياد کړ، کنځا او ناتارې يې تر خولې ورته ووتې.

ما شا ته ور وکتل، خو هغه لا هم ګډ و، مهين زيړ برېتونه يې د شونډې پر سر بل ډول ښورېدل:

- ايران زموږ فرهنګي او مذهبي دښمن دی، هېڅ وخت به دوست نشي.

هسې هم په غوصه وم، حوصله مې ورته ونکړه:

- امريکا دښمن، انګليس دښمن، پاکستان او ايران دښمنان. پوهېږې دا ولې؟

هغه غلی و، ما ورزياته کړه:

- ځکه، زه او ته لا د وطن په قدر نه يوو پوهېدلي.

د هغه برېتونه بيا کاږه واږه شول:

- څه څه، په دې خبرو پسې مه ګرځه! دا ټول د مسلمانانو دښمنان دي.

دې خبرې سره ما ته خدای راکړه، له مخکې نه مې پلمه ورته غوښتله، همدغه يې ځای و، بې ځنډه مې ورته وويل:

- شاه رسوله! تا نو کوم کافر مسلمان کړی، تر اوسه دې خپل مونځ نه دی زده، ته بيا د مسلمانۍ خبرې کوې.

ژر مې خلکو ته مخ ور واړاوه:

- و خلکو تاسو کوم وخت دا ځوان په مانځه ليدلی؟

زما دا خبره تور ټوپک شوه، سرې اوچته پاڅېد، ګوزار يې کاوه، خو زه له مخکې نه ورته ولاړ وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن سهار يو څه کارونه ول، ايله څه کم لس بجې وې، فيسبوک ته خوشې شوم، ګل ګل ننداره مې پکې وکړه، څه مې چې خوښېدل، يو تش لايک به مې پرې کېکاږه او له نورو نه خو په منډه تېرېدم.

لږ ځنډ مې ځان بوخت وښود، ما ويل که د هغې لخوا راته سلام وشي، خو نه؛ زما اټکل دروغ وخوت. تشې تورې ليکخونې ته مې سترګې دره پاتې شوې.

طاقت مې ونشو، اخر ما سلام ورته وکړ، خو ښه وه، په ځواب کې يې لټې نه کوله.

جوړ پخير، ته ښه يې، مننه شپه ښه تېره شوه او ...

وروسته مې وپوښتل:

- فکر کوم، ښه ليکواله يې؟
- څنګه؟
- ډېرې ښې ليکنې ځړوې، کله کله ان فلسفي هم.
- مننه، دومره نه دي نو.

هغې بيا ليکل کول، زه تم شوم، وروسته يې پيغام راغی:

- رښتيا پرون ستا يو ملګرې د حميد سيال په نوم د ملګرتيا غوښتنه وکړه، ملګری مې کړ، خو نن مې بېرته انفرېنډ کړ.
- ولې؟
- مطالب يې پارسي نه ول، هېڅ نه وربانديې پوهېدم. تا هم کمنټ ورته کړی و.

خندا راغله، د حميد سيال شيخي زما سترګو ته لکه (سيخه) ودرېده، خو څه ښه شوه چې راته رسوا شو. په هر څه کې يې کار درلود، دا حرام دي او هغه حلال. دا محرمه ده او هغه نامحرمه، زه يې بيخي په تنګ کړی وم.

ورته ومې ليکل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو، هغه مې ملګرى دى.

څه يې ونه ليکل، ورزياته مې کړه:

- ته پښتو باندې نه پوهېږې؟

- نه پښتو مې نه ده زده، پوهېږې ما فکر وکړ اولګرد دى، خو چې ته مې هلته وليدې، پوه شوم چې نه، افغان دى.

په اولګرد يې ونه پوهېدم، ترې ومې پوښتل:

- اولګرد څه يې؟

- وبخښه، ټايپې خطا وه، کرد يادوم، د عراق کرد.

- ښه ښه، پوه شوم.

هغه وخندېده، بيا مې ترې وپوښتل:

- ودې نه ويل راته، ته ليکوالې هم کوې؟

- نه.

- مګر ښې ليکنې کوې.

هېڅ يې ونه ويل، خبره يې واړوله:

- د ځان دې وواېه، واده دې کړى، څه وظيفه لرې؟

- هو، واده مې کړى.

- ښه نور؟

- دولتې دنده لرم.

راته ويې ليکل:

- تول پرلپسې وواېه، څه دنده او څو اولادونه لرې او.....

- دوه اولادونه مې دي.

ورزياته مې کړه:

- او د يوې مجلې مدير يم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- آفرین ډېر ښه، بیا نو فرهنګي یې، د افغانستان راتلونکی به تاسو سموئ.
- ډېره مننه، هو د خیره.

ویې پوښتل:

- مجله دې د څه په اړه ده؟

دا وخت انټرنټ پرې شو، چورت یې را ګډوډ کړ، پوره لس دقیقې ورته په تمه کېناستم، خو جوړ نشو، بهر ووتم، په انګړ کې راوګرځېدم، فضا پاکه وه، د انګړ پر سپمتین غولي باندې تازه اوبه شیندل شوې وې، لړ شېبه مې هلته ځان وغولاوه، وروسته بېرته شعبې ته راغلم.

خو انټرنټ نه و رغېدلی، تر دې چې غرمه شوه، ډوډۍ مې وخوړله، مانځه ته لاړم، مونځ مې په جمه وکړ او دعا ته هم تر پایه کېناستم.

اوس مې نو زړه کې ګرځېده، چې جوړ شوی به وي، شعبې ته په ننوتو کې مې لمړی د انټرنټ پوښتنه وکړه، تولو په یوه خوله د هو ځواب راکړ، ژر خپل میز ته ورتاو شوم، رښتیا هم سم شوی و، خوشحاله شوم، نګین هم فیسبوک کې وه، سمدستي مې ورته ولیکل:

- وبخښه، انټرنټ خراب شوی و.
- فرق نه کوي.

په همدې کې بیا انټرنټ خراب شو، سخته غوصه راغله، له غوصې نه مې مېز ته ګوزار ورکړ، همغسې ترې پاڅېدم.

*****

نن سهار یو څه کارونه ول، ایله څه کم لس بجې وې، فیسبوک ته خوشې شوم، ګل ګل ننداره مې پکې وکړه، څه مې چې خوښېدل، یو تش لایک به مې پرې کیکاږه او له نورو نه خو په منډه تېرېدم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لږ ځنډ مې ځان بوخت وښود، ما ویل که د هغې لخوا راته سلام وشي، خو نه؛ زما اټکل دروغ وخوت. تشې تورې لیکخونې ته مې سترګې دره پاتې شوې.
طاقت مې ونشو، اخر ما سلام ورته وکړ، خو ښه وه، په ځواب کې یې لټې نه کوله.
جوړ پخیر، ته ښه یې، مننه شپه ښه تېره شوه او ...
وروسته مې وپوښتل:

- فکر کوم، ښه لیکواله یې؟
- څنګه؟
- ډېرې ښې لیکنې ځروې، کله کله ان فلسفي هم.
- مننه، دومره نه دي نو.

هغې بیا لیکل کول، زه تم شوم، وروسته یې پیغام راغی:

- رښتیا پرون ستا یو ملګري د حمید سیال په نوم د ملګرتیا غوښتنه وکړه، ملګری مې کړ، خو نن مې بېرته انفرینډ کړ.
- ولې؟
- مطالب یې پارسي نه ول، هېڅ نه وربانډي پوهېدم. تا هم کمنټ ورته کړی و.

خندا راغله، د حمید سیال شیخي زما سترګو ته لکه (سیخه) ودرېده، خو څه ښه شوه چې راته رسوا شو. په هر څه کې یې کار درلود، دا حرام دي او هغه حلال. دا محرمه ده او هغه نامحرمه، زه یې بیخي په تنګ کړی وم.
ورته ومې لیکل:

- هو، هغه مې ملګری دی.

څه یې ونه لیکل، ورزیاته مې کړه:

- ته پښتو باندې نه پوهېږې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه پښتو مي نه ده زده، پوهېږي ما فکر وکړ اولگرد دی، خو چې ته مي هلته ولیدې، پوه شوم چې نه، افغان دی.

په اولگرد يې ونه پوهېدم، ترې ومې پوښتل:

- اولگرد څه يي؟
- وبخښه، ټايپي خطا وه، کرد يادوم، د عراق کرد.
- ښه ښه، پوه شوم.

هغه وخندېده، بیا مې ترې وپوښتل:

- ودې نه ویل راته، ته لیکوالي هم کوې؟
- نه.
- مګر ښې لیکنې کوې.

هېڅ یې ونه ویل، خبره یې واړوله:

- د ځان دې وواېه، واده دې کړی، څه وظیفه لرې؟
- هو، واده مې کړی.
- ښه نور؟
- دولتي دنده لرم.

راته ویې لیکل:

- ټول پرلپسي وواېه، څه دنده او څو اولادونه لرې او.....
- دوه اولادونه مي دي.

ورزياته مې کړه:

- او د يوې مجلې مدير یم.
- آفرين ډېر ښه، بیا نو فرهنگي يې، د افغانستان راتلونکی به تاسو سموئ.
- ډېره مننه، هو د خیره.

ویې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- مجله دې د څه په اړه ده؟

دا وخت انټرنټ پرې شو، چورت يې را ګډوډ کړ، پوره لس دقيقې ورته په تمه کېناستم، خو جوړ نشو، بهر ووتم، په انګړ کې راوګرځېدم، فضا پاکه وه، د انګړ پر سپمتين غولي باندې تازه اوبه شيندل شوې وې، لږ شېبه مې هلته ځان وغولاوه، وروسته بېرته شعبې ته راغلم.

خو انټرنټ نه و رغېدلی، تر دې چې غرمه شوه، ډوډۍ مې وخوړله، مانځه ته لاړم، مونځ مې په جمه وکړ او دعا ته هم تر پايه کېناستم.

اوس مې نو زړه کې ګرځېده، چې جوړ شوی به وي، شعبې ته په ننوتو کې مې لمړی د انټرنټ پوښتنه وکړه، ټولو په يوه خوله د هو ځواب راکړ، ژر خپل ميز ته ورتاو شوم، ربښتيا هم سم شوی و، خوشحاله شوم، نګين هم فېسبوک کې وه، سمدستي مې ورته وليکل:

- وبخښه، انټرنټ خراب شوی و.
- فرق نه کوي.

په همدې کې بيا انټرنټ خراب شو، سخته غوصه راغله، له غوصې نه مې مېز ته ګوزار ورکړ، همغسې ترې پاڅېدم.

*****

فکر مې کاوه چې خدايزده که نن راسره چټ وکړي، پرون به خامخا خفه شوې وي، ډېره انديښنه مې وه.

لمړی مې د هغې تصوير ته وکتل، شنه نښانه يې روښانه وه، خوشحاله شوم، له سلام نه وروسته مې ورته وليکل:

- سهار پخير.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه هم ونه خندېدله، ځواب یې راکړ:

- سهار پخیر.
- پرون مې انټرنټ خراب و، بخښنه غواړم، څو ځله پرې شو.
- هېڅ خبره نه ده، دلته هم دا حال دی، زما او ستا په اختیار کې خو نه دی.
- هو ولا، رښتیا هم.

لږ وخندېدم، وروسته مې خبره واړوله:

- نګین یوه پوښتنه؟
- مهرباني.
- چې خفه نشې.
- نه، ووایه! ولې خفه کېږم.
- دا تصویر دې خپل دی؟

ځواب یې راکړ:

- هو، خپل مې دی، ولې ښه نه دی؟
- نه، هغسې نه وایم.
- نو؟
- ما ویل چې زیاتره ښځې خپل عکسونه نه ږدي.
- نه نه، خپل مې دی.

نور مې نو صفتونو ته ځان جوړ کړ:

- ډېر ښایسته، واقعاً ښکلی تصویر دې دی.
- مننه.
- رښتیا درته وایم، طبیعي ښکلا پکې ده، بیخي ډېر ښایسته دی.
- مننه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ماشأ الله، اصلاً ته ښایسته یې.
- اوه ګرانه، مننه مننه او مننه.

خندا راغله، اصلاً نورې خبرې رانه هېرې شوې وې، ځکه مې د هغې توصیف ته ساه هم وانخیسته.

چورت یووړم، چې څه ورته ولیکم؟

وروسته د هغې پیغام راغی:

- څه شوې، ویده شوې؟
- ههههه، خبرې رانه هېرې شوې.
- نو زه به ځم.
- نه نه.

ورته ومې لیکل:

- بخښنه غواړم، په پارسي سم نه پوهېږم، خدایزده څه څه لیکم.
- نه هغسې نه ده، ستا خبرې ډېرې خوږې دي.

ډېر خوشحاله شوم، خو د زړه خبره مې بیا هم خولې ته نه راتله، نه پوهېدم څنګه یې ورته ووایم. کاته مې د هغې بل پیغام راغی:

- رښتیا، که ستا مېرمن ویوهېږي چې ته ماسره چټ کوې، هغه نه خفه کیږي؟

حیران یې کړم، ورته ومې لیکل:

- جالبه پوښتنه، شاید خفه شي.
- ته اوس په دفتر کې یې؟
- هو، نن مې ډېر کار نه درلود.
- تر څه وخته یې؟
- د مازیګر تر ۴ پورې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ښه ده، وخت لا شته.

بیا یې وپوښتل:

- ښه نو! که مېرمن دې خبره شي نو؟

چورت په مخه کړم، ما ویل اوس یې ورسره گز کړه.

ورته ومې لیکل:

- دا نو څه ډول پوښتنه ده.
- خو زه غواړم پوهه شم.
- راځه اول ته ووایه، ستا خاوند خفه کیږي؟

ژر یې ځواب راغی:

- داسې به ووایم، که ستا مېرمن چټ وکړي، ته خفه کیږې؟
- سخت خفه کیږم، خدایزده هغه وخت به څه رانه پېښ شي.
- او مېرمن دې؟
- هغه هم خامخا خفه کیږي.
- ښه نو البته بد کار دی، موږ یې هم باید ونکړو.

زه غلی شوم، د ځواب ورکولو لپاره مې هیڅ نه درلودل. هک حیران یې کړم.

پیغام یې رابښکاره شو:

- درویش جانه، خفه شوې؟
- نه.
- ښه نو راځه یوه بله خبره راواخلو، راضي یې؟
- هو راضي یم.

ویې لیکل:

- غواړې چې بیا ایران ته راشې؟
- هو، ما خو درته ویلي چې که حالت خراب شو درځم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خو دلته اقتصادي وضعه ښه نه ده.
- پوهېږم، اما لږ به په امن ژوند وکړم.
- یعني یوازې امنیت په نړۍ کې ارزښت لري.

هغه په لیکلو بوخته وه، زه تم شوم، شیبه وروسته یې پیغام راورسېد:

- رښتیا، بیا هم بې پیلوټه الوتکو افغانان وژلي دي؟
- هو، زیاتره یې ښځې او ماشومان دي.
- ډېر افسوس کوم، واقعاً خفه شوم.

دا وخت مې سترګې له کمپیوټر نه واړولې، د میز پر سر یو مکتوب راوړاندې شو، له لوستو وروسته مې لاسلیک کړ، د مجلې په اړه و، یوه دقیقه وخت به یې نیولی وي، بېرته فیسبوک ته شوم.

د هغې پیغام راغلی و:

- بیا نو د خپلې کورنۍ سره ایران ته راځه.
- ډېره سخته ده، درتلل او هلته اوسېدل، ستونزمن دي.
- ولې؟
- مورږ هلته نه پرېږدي.
- د ایران دولت یادوې؟
- هو.
- ښه نو په دې کې زه څه نشم ویلی، خو ته هوښیار اوسېږه، که حالت خراب شو، یو ښه تصمیم ونیسه.
- سمه ده، مننه.

لږ وځنډېدله، ما هم انتظار وویست، هېڅ مې ورته ونه لیکل، نه پوهېږم څو دقیقې به وتلې وې، چې پیغام یې راښکاره شو:

- مېره مې راغی، ژر بېرته لاړ، ویل یې ماښام راځم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ونه منله، فکر مې وکړ، چې هسې له ټوکو راته وايي، ورته ومې لیکل:

- تاته څه نه وايي؟
- نه ولې څه ووايي، شايد پام دې نه وي، زه د خپلو خبرو ډېر رعايت کوم، عشقي او بېهوده خبرو نه مې بد راځي. هسې هم هغه ډېر په کور کې نه وي.

د عشق د کلمې په ليدلو مې زړه وتخنيد، صبر مې ونشو، ورته ومې ليکل:

- که عشقي خبرې وکړې بيا هغه خفه کيږي؟
- هغه په هر صورت، خو زه خپل حد ساتم.
- ډېره ښه ده. افرين.

څو ځله يې د ليکلو نښانه ښکاره او بېرته ورکه شوه، زه ورته په تمه وم. بلاخره پيغام يې راغی:

- ښه درويشه! نن همدومره بس ده، کنه؟
- ستا خوښه.
- هو بس ده، پر ځان پام کوه، د خدای پامان.
- الله دې مل.

*****

سه شنبه وه، نن يې څو ليکنې پرلپسې ځړولې وې، يوه يې ډېره خوندوره وه، ليکلي يې ول: (له ځينو نه بايد خفه نشو، ځکه يوازې د هغوی په زړونو کې څه نشته، بلکې په مغزو کې يې هم هيڅ نشته).

خو هغه لا په فيسبوک کې نه ښکاريدله، زما هم نن کار ډېر و، د مجلې لپاره د ليکنو ايډيټ و، زيات مې پر خپلو همکارانو وويشه، لږ راته پاتې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر لس نيمو بجو پورې مې پاڼې مخ ته نيولې وې، ډېرې مې وكتلې، خو وروستۍ هغه يې نه كېدې، نور يې زړه را په تنگ كړ، د مېز پر سر مې وغورځولې، بېرته فېسبوک ته شوم.

هغه اوس فېسبوک ته راغلې وه، لږ ورته تم شوم، ما ويل ودرېږه چې هغه نن هم راته سلام كوي كنه؟ ښايسته څنډ ووت، خو د هغې لخوا مې هېڅ ونه ليدل.

بې صبره شوم:

- باور وكړه چې ودې وينم، خامخا بايد سلام درته وكړم.

سمدستي يې ځواب راغى:

- سلام دوسته.
- عليكم، څنگه يې؟
- شكر ښه يمه.

زياته يې كړه:

- وبخښه، يو امريكايي فلم مې كوت.
- اوه، لكه چې مزاحم شوم؟
- نه نه، مزاحم به ولې يې، فلم هر وخت كتلى شم.
- مننه.

د دې د ليكنو په اړه مې ورته وليكل:

- نن مې ستا ليكنې وليدې، ډېرې ښكلې وې.
- ډېره مننه.
- هيله كوم.

بيا مې په پارسي ورته وليكل:

- قابل نداره.

ورزياته مې كړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- سم مې وويل؟
- هو، ستا هر تولې خبرې سمې دي.

ومې خندل:

- مننه، ما ويل که په خبرو کې مې تېروتنه کېده راته وايه، په پارسي زيات نه پوهېږم.
- په سترگو.

دا وخت د فيسبوک پر پاڼه يو انځور راښکاره شو، يوه ښځه د سرک پر غاړه روانه ده، د تور حجاب يوه ځنډه يې باد پورته کړې او ښځه هڅه کوي، بېرته يې ښکته کړي، جالب عکس و. ما ته هم موضوع پيدا شوه، سمدستي مې ترې وپوښتل:

- نگين! په ايران کې ښځې بې حجابه له کوره نه راوځي. فرهنگ مو همداسې دی، که قانون اجازه نه درکوي؟
- ايرانيان حجاب سره نه، اجبار سره ستونزه لري.
- منم يې درسره.

ورزياته مې کړه:

- په افغانستان کې حکومت کوم اجبار نه دی کړی، خو خپل ناوړه کلتور يې ځوروي.
- هو، خپل فرهنگ يې د هغوی پېښې او لاسونه ورتړلي، نارينه يې سختگيره دي چې دا ډېره بده ده.

زياته يې کړله:

- د خپل فکر په خلاف، تولنې سره همرنگي ښه کار نه دی.
- نو دا خلک ولې وايي، چې (خود را با جامعه بساز).
- نه دا غلطه ده، زموږ او ستاسو توپير همدا دی، ايرانيان هېڅکله جوړښت نه کوي، خرابوي يې او بيا يې له سره جوړوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرې يې نښودم چې پيغام ورکړم، خبره يې وغځوله:

- زه ستاسو په ولسي جرګه کې وينم، يوازې ځو تنه ښځې پکې دي، پر هغوی باندې فشار راوړې، د هغوی خبرې سمې نه اورې، ځکه چې ستاسو نارينه هغوی ته ارزښت نه ورکوي.
- هو، دا وطن زياتې ستونزې لري، خو ځوانانو خپله مبارزه پيل کړې، ډېر کار يې کړی او کوي يې.
- هو ان شاءالله، تاسو ليکوالان بايد لږ آزاد فکر ولرئ، يو بل مه ټکوئ، ښه مطالب وليکئ، چې ټولنه پراخه شي، رڼا شي.
- ښه خبره کوې، مننه.

لږ وخندېدله، وروسته يې راته وليکل:

- ماته لږ کار پيدا شو، که بېرته راغلم احوال دې اخلم.
- سمه ده.

تر مازيګره پورې مې څو ځله فېسبوک ته سر ور ښکاره کړ، رانغله.

*****

موټر ته روان وم، ښکته زمکې ته مې سترګې پاتې وې، بوټونه مې نوي اخستي ول، هغو ته مې کتل، ما ويل چې ښه ښکارېږي کنه. په همدې کې د باران څاڅکي تېز شول، د زمکې ختې راوالوتې، د بوټونو تور رنګ ورسره برګ واوښت.

ژر د دېوال خواته شوم، ګامونه مې ګړندي کړل. يوه کرس خندا زما په غوږو رانونته، آشنا غونډې وه، خو بيا مې هم شا ته ونه کتل، همغسې روان وم.

باران نور هم تېز شو، منډه مې واخيسته، دا ځل غږ راپسې وشو:

- ودرېږه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ور ومې کتل، باسط او سبحان راپسې ول، د رييس سکرتران. همملته لنډ د موټر پارکينګ ته ورتاو شوم، سر يې پټ و، د باران څاڅکو پر وسپنيز بام باندې يې نوبته کړپا کوله.

هغوی هم راورسېدل، باسط غږ وکړ:

- بچيش! دې ورځو کې ډېر لېږي ګرځې.

ما لا ځواب ته خوله نه وه جوړه کړې، د سبحان غوټه شوې شونډې خلاصې شوې:

- هلکه، مېين غوندې ښکارې، دا څو ورځې بېخي ګوښه ګرځې.

په خندا شوم:

- لکه چې هغې درته ويلي که څنګه؟

د هغوی هم راسره خولې په خندا جينګې شوې، درېواړه روان شوو، وړاندې د حملې موټرونه ولاړ ول، هغوی ځانګړی موټر درلود، ډېر يې راته وويل، چې ورسره وخېژم، خو ما ونه منله، خپل د حملې موټر ته راغلم.

د ښيښې خواته کيناستم، باران لا پسې تېز شو، د موټر پر بام يې د تيزوالي غږ ښه احساسېد، پر سيمټين غولي باندې اوبه زياتيدلې، بهر هوا يخه شوه، له دننه د موټر ښيښو خولې وکړې، په ښيښو کې د ګوتو نښانې راښکاره شوې. چا شکرونه ويستل او چا د دې انديښنه کوله، چې ختين کورونه به يې څنګه شي؟

موټر حرکت وکړ، د نور کله په شان نن بيا بحث ورو- ورو په تودېدو و، لمړی د باران خبرې وې، خو ډېر ژر موضوع پر سياست واوښته.

له مخکني سيټ نه غږ را وخوت:

- حاجي مدير صيب!

حاجي په دويم سيټ کې ناست و، ځواب يې ورکړ:

- بلې صيب.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- کرزي ته خو بیا د ډالرو ډکې کځوړې راغلې.

د حاجي مدیر راته شا وه، سر یې وښوراوه:

- هو ولا خبر شوم.

خبره یې وغځوله:

- رشیدخانه! دا ډېره مې هسې نه ده سپینه شوې، ایران گوره هېڅ وخت نه دوست کېږي، پام دې دی! نه طالب خفه کوي نه دولت. مخصد (مقصد) اور یې تازه کړی.

له خنګه یې غږ را پورته شو:

- ایران به هر څه درته وایي، ته یې منې؟

حاجي وربرگ شو:

- اختر مامده، ته لا وړوکی یې، ایران او پاکستان بې هدفه مرستې نه کوي، او بیا داسې مرسته.

رشید پکول له سره لېرې کړ، په برګو ویښتانو کې یې ګوتې بندې کړې، ښه یې وګراوه، وروسته یې د هغوی د خبرو تار وشوکاوه:

- اختر جانه و اختر جانه!

اختر غلی شو، هغه ووېل:

- وروره، حاجي صیب رښتیا وایي، ایران خپله له لوږې مري، هغه بیا موږ سره کومک کوي، ولا که یې بې مودا وکړي، خامخا څه شته.

اختر وخندل:

- مدیر صیب! هغه څه کوي، د ځان خبره کوه، ته یې ولې اخلې؟

بحث اوږد شو، وار په وار یې غږونه لوړېدل، خو زه غلی وم، باراني منظر ته مې کتل، په سړک کې اوبه نه ځايېدلې، له سړکه لږ هاخوا ته په پیاده رو کې د ختو بد حال و، خلک پکې واز- واز روان ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته مې دولت ته غوصه راتله او دلته د دوی شور زره را په تنګ کړ، طاقت مې ونشو، خبرو ته لک ودرېدم:

- خدای ته وګورئ، دا بحثونه بس کړئ هلته ختيو ته وګورئ، دغه مو حال دی، پردي ولې ملامتوئ!

ټول غلي شول، خو له شانه يې زما خبره بې ځوابه پرې نښوده:

- حاجي صيب، پام کوه، دلته هم خرخ شوي پيدا کيږي.

دې خبرې سم دم وچيچلم، هيڅ نه کېدل، دوه سيټونه مو تر منځ ول، ګنې غوبل مې جوړاوه.

موټر کې بيخي کراري شوه، ټول چوپه خوله پاتې شول، د ټولو سترګې ماته پاتې وې، چې زه بايد يو څه ووايم.

مخ مې ورواړاوه، له غوصې نه مې پر شونډو خندا خپره شوه:

- سړی ځان نه خرڅوي، که ډېره خواري وربانديې راغله، نو خپل خر او غويې بيا حتماً خرڅوي.

زياترو پخ وهل، په خندا يې لنډه چوپتيا له منځه بوتله. خو هغه ته وخت پاتې نه شو، چې بله خبره وکړي، د موټړوان غږ شو:

- مدير صيب کمپنۍ ته ځې، که کښته کيږې؟

- نه نه، استاذه کښته کيږم، خير يوسې.

*****

د نګين يو بل عکس نن ډېر نازول شوی و، زما هم زښت زيات خوښ شو، بيخي مې زړه ورته وتخنېد. په ټال کې ناسته وه، د ټال مزي د ونې په غټ ښاخ کې بند ول، له خندا تکه شنه پاتې وه، ويښتان يې شاته شمال وهلي ول او زيړ لنډ ټيکری يې پر غاړه کې پروت و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس نو يوازې د فيسبوک معتاد نه وم، د ليکخونې (چټ روم) په څارلو کې هم عادي شوی وم. هغه لا نه ښکارېدله، خو ډاډه وم چې راځي، په بيغمۍ مې نور کارونه وکړل.

څه کم لس بجې وې، چې راښکاره شوه، زړه مې ولګېد، سم له واره مې ورته وليکل:

- سلام

ځواب يې رانغی، بيا مې ورته وليکل:

- نګين ښه يې، چې خيريت وي؟

بيا يې هم ځوا ب رانکړ، انديښنه مې شوه، بل پيغام مې ورکړ:

- نګين، ځواب دې نه راځي! که بوخته يې راته ووايه، داسې چوپه مه کښېنه.

د ليکلو نښانه يې ښکاره شوه:

- سلام، وبخښه موبايل ته مې همدا اوس زنګ راغی، چا سره په خبرو وم.

- ښه شوه ځواب دې راکړ، ګنې!

- ګنې څنګه؟

طاقت مې ونشو، مازې مې د زړه خبرې ته لاره هواروله، ومې ليکل:

- که دې ځواب نه وای راکړی نو؟

- نو عصباني کېدې او کمپيوټر دې ماتاوه.

ومې خندل:

- کمپيوټر دولتي دی.

- بيا دې نو خپل ګرېوان شوکاوه.

دې خبرې يې وسکوندړلم:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نګين! هيڅ نه پوهېږم، هره ورځ ولې بايد زه تاسره خبرې وکړم؟
- زه هم نه پوهېږم.
- ښه ده، چې له يو بله کرکه نه کوو.
- ولې کرکه؟
- زه هم وايم کنه، خدای دې داسې نه پېښوي.
- نه پېښيږي، ډاډه اوسه.

ځواب مې ورنکړ، هغه هم وځنډېدله، خو ډېره نه، وروسته يې د ليکلو نښانه ښکاره شوه:

- درويشه، خو کسانو سره چټ کوې؟
- يوازې تا سره.
- نه، رښتيا ووايه!
- باور وکړه، يوازې تا سره.
- سمه ده، منم يې.

زياته يې کړه:

- ښه ده چې يو ځوک د زړه خواله درسره وکړي، همداسې ده؟
- هو بلکل، هغه هم بيا تا غوندې انسان.
- مننه، ته هم ښه انسان يې.

نور مې نو ځان ډاډه کړ، ورته ومې ليکل:

- نګين! که زه نن يو څه درته ووايم، نه خفه کيږې؟
- نه، ووايه.
- وعده ده؟
- يعنې څه؟

په ډېر احتياط مې ورته وليکل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- يوه خبره درته کوم، يوازې په هو يا نه به يې ځواب راکوې، غوصه او خپګان به نه وي، سمه ده!
- بېغمه اوسه، نه خفه کيږم.

زړه مې په درېدو شو، ډېره هڅه مې وکړه، چې مستقيم ورته ووايم، خو ونه شوه، ورته ومې ليکل:

- کيدی شي يو د مينې داستان پيل کړو؟
- يعني څه؟؟
- نه پوهېږم، په څه ډول يې ووايم.

بې ځنډه يې وليکل:

- ژر ووايه، ځان مه نارامه کوه.
- خو وېرېږم.
- له څه نه؟

حيران پاتې وم، ښه اوس څنګه ورته ووايم؟ بيا يې پيغام راغی:

- درويشه! پاک پاک ووايه، مطلب دې څه دی؟

په پارسي مې ورته وليکل:

- خيلې دوستت دارم.
- خوب منم دوستت دارم.

زه تم شوم، هغې وليکل:

- ته زما ښه دوست يې، ځکه خو تر اوسه سره خواږه يوو.
- هغه خو سمه ده.
- نو څه؟
- تا زما په زړه کې ځای نيولی، نشم دې هېرولی.
- ښه، يعني راباندې عاشق شوی يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو.

لږ غلي شوه، زه يې په تمه شوم، هېڅ مې ونه ليکل، وروسته يې د ليکلو نښانه ښکاره شوه:

- ته څه وايې، دا څنگه امکان لري؟
- د امکان خبرې وروسته کوو، اوس خبره د زړه ده.

ښايسته څنډ ووت، ځواب يې رانغی، وروسته مې پيغام ورکړ:

- نگين!

ويې ليکل:

- اوکې بابا، سمه ده، خو ستا عکس مې نه دی ليدلی؟
- ښه نو زما د مينې غوښتنه دې ومنله؟
- هو.

دلته مې لږ زړه ورباندې غل شو، ما ويل دا خبره يې څنگه عادي وگڼله؟ خو ډېر مې سر ورباندې ونه خوږاوه.

پيغام يې راغی:

- درويشه عکس دې!

ورته ومې ليکل:

- ښه ده، درلېږم يې.

زړه مې د شک په لومه وترل شو، ما ويل نه چې بل ځوک وي، په انټرنټ کې به مې رسوا کړي. راځه بل عکس ورولېږم، هغه څه پوهيږي، چې پردی دی.

لکه ليونی، ربښتيا مې هم د بل چا عکس ور واستاوه.

لږ وروسته يې پيغام په ليکخونه کې ښکاره شو:

- ښايسته ځواني لرې. ولې يې د فېسبوک پر وال نه ږدې؟
- نه، نه غواړم، همداسې ښه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- سمه ده، ستا خوښه.

زه غلی وم، هغې راته ولیکل:

- درویشه! دا چې یو بل ښوک درسره مینه کوي، ښه حس دی، هغه هم له دې غاړې، که نه ده همداسې؟

- هو، هغه هم ته.

- اوه، زه، څه ووایم نو!

اوس نو نورې خبرې رانه ورکې شوې، حیران وم چې څه ورته ولیکم، د زړه خبره مې چې کوله، هغه مې ورته وکړه، ښه اوس څه ورته ووایم؟

نور څه مې په ذهن کې نه راګرځېدل، بلاخره مې ورته ولیکل:

- نګین، ډېره مننه.

- د څه مننه؟

- همدا چې زما د زړه خبره دې ومنله.

- څه ووایم نو، راتلونکی به یې وښیي، اوس لا وختي ده.

- زه هم ستا غوندې مهربان انسان یم، اندېښنه ونکړې.

- رښتیا مهربان یې، که یو بې وخته عاشق؟

ومې خندل:

- هههههه، باور وکړه، نور مې صبر تمام و، خپل احساسات مې نشوی کنټرولوی.

- سمه ده، منم یې.

ورته ومې لیکل:

- ښه ګرانې، بیا هم د یو افغان زړه ته ستا راتګ نه مننه.

- نه نو، داسې مه وایه.

- ولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدې سره د هغې ځواب رانغی، له فېسبوکه هم ووتله، زړه مې وشوېيد، ځان ته مې غوصه راغله، نېژدې مې سره ته سوکان ويستلي ول.

طاقت مې ونه شو، پر کيبورډ مې ګوتې خښې کړلې:

- ګرانې، زما ګناه نه ده، دا اراده مې نه درلوده، چې ته رانه خفه شې، لطفاً!

لږ ورته په تمه شوم، خو ځواب يې رانکړ، بيا مې ورته وليکل:

- دوه ورځې رخصتي ده، ډېرې سختې به تېرې شي.

راښکاره نه شوه، بل پيغام مې ورکړ:

- نګين، ما مه ځوروه، لطفاً!!

راښکاره نشوه، فېسبوک مې بند کړ، له خپلې څوکۍ پاڅېدم، څنګ ته په تور کاوچ باندې اوږد وغځېدم.

همدې کې د شعبې دروازه راخلاصه شوه، خاله وه، غږ يې وکړ:

- ډوډۍ راوړم!

ټولو ماته وکتل، زه هم ونه څنډېدم:

- هو راېې وړه.

وروسته تور دسترخوان هوار شو، د هر چا مخې ته يوه- يوه ګرده ډوډۍ وغوړځېده، کاسې هم کېښودل شوې، بينډۍ يې پخې کړې وې، رښتيانی ډېرې مې خوښېږې، خو نن مې تر ستونې نه تيرېدلې. ګوتې مې مازې غوړې کړې، وروسته پاڅېدم، مخپاک مې پر اوږه واچاوه، اوداسه ته لاړم.

مونځ مې وکړ، نن مې دعا ته ښه په اخلاص لپه پورته کړله، ما ويل که خدای يې بېرته راضي کړي.

شعبې ته راغلم، ټول غلي شول، په زړه کې مې را وګرځېدل، لکه په ما کې يې چې تبصره کوله، څکه د سترګو له کونجونو يې هم په نوبت راکتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باک مې پرې رانه ووړ، لاړم کمپيوټر ته کېناستم، وار له واره مې فېسبوک خلاص کړ، خو هغه لا انلاين نه وه، چورت مې بيخي پسې ختې شو.

*****

تر نهو بجو د کور دېوالو ته په کتو ستړی شوم ، پنجشنبه وه، دفتر رخصت و، زړه مې فېسبوک ته ورختلی و، ډېر مې ځان وغولاوه، خو ونشوه، آخر له کوره را ووتم.

د سرک غاړې ته په رسېدو سره، دوه موټرونه پر يو وخت راته ودرېدل. سپين کرولا راته نژدې و، په هغه کې وختم.

پر لاره يې يو بل کس هم راپورته کړ، سورلۍ يې پوره شوه، لږ شېبه وروسته د کوټه سنګي چوک کې موټر يوې غاړې ته ودرېد. شلګون مې موټروان ته ورکړ، ښکته شوم.

نن دومره ګڼه ګوڼه نه وه، خلک لږ تر سترګو کېدل. د پله قبلي لوري ته په لوړغږي (لاوډسپيکر) کې غږ راپورته کېده: (سرعت انټرنټ کلب ته ښه راغلئ ......).

ښۍ خواته مې وکتل، پر شنه وره لوحه مې سترګې ولګېدې، د زينو پر سر لګېدلې وه. وراندې ورغلم، دوکاندار بوټونه سمول، ډېر بد ځوان و، ترې ومې پوښتل:

- وروره، دا انټرنټ کلب کوم يو دی؟

هغه زينو ته لاس ونيو:

- پاس ورشه!

رښتيا هم نابلده سړي نشوای موندلی، په دويم پوړ کې و، مسوول کس زينو ته مخامخ د لوړ سور ميز شاته ولاړ و، زما په ليدو يې خپل کمپيوټر ته وکتل، وروسته يې وړې توري سترګې راپورته کړې، په نرمه لهجه يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پنځم نمبر غرفې ته!

مخامخ پر دېوال باندې ښایسته سپین ساعت راځړېد، له نهو نه شل تېرې وې، پنځم نمبر غرفې ته ورتاو شوم، تنګه غرفه وه، یوازې د یو تن لپاره وه.

لپټاپ کمپیوټر پکې ایښی و، پر سکرین یې د وینډوز3 اصلي والپیپر ښکارېد، همغه د شنې زرغونې تپې انځور.

فایرفاکس بروزر مې غوره کړ، سایټ خلاص شو، لمړی مې د فېسبوک خپله پاڼه راخلاصه کړه، د پاڼې پاسنۍ برخه کې نن سرې شمېرې ډېرې وې، د پیغامونو پر سمبول باندې د (2) عدد ښکارېد، له بل هر څه مې عدد ته زړه ورختلی و، لمړی مې لیکخونه خلاصه کړه.

کاته مې د نګین پیغام راغلی و، راته لیکلي یې ول:

- نه ګرانه، هېڅ فکر مه کوه، برق تللی و.

بل پیغام یې هم و:

- درویشه، ډېر ژر وار درنه خطا کیږي، لږ صبر خو کوه.

د ځان سره مې وخندل، رښتیا هم، لکه بیخي چې ما ښځه نه وي لیدلې، ډېر هیجاني وم.

هغه اوس فېسبوک کې وه، ورته ومې لیکل:

- کور کې مې طاقت ونه شو، رښتیا هم همداسې یم.

ځواب یې راغی:

- برق تللی و، پیغام مې در واستاوه، خو ۳ بجې وې، ته تللی وې.

زه تم شوم، د هغې بل پیغام راښکاره شو:

- ستا نن رسمي رخصتي نه ده؟

- هو، رخصتي ده، زه په انټرنټ کلب کې یم.

- ښه ښه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته ومې ليکل:

- ما ته دې سزا راکړه.
- سزا يعنې؟

چورت يووړم، ما ويل پارسي کې به سزا ته څه وايي؟ د (جزا) کلمه را په ياد شوه:

- جزا.
- يعنې خفه مې کړلې؟

زياته يې کړه:

- څه خير، اوس تېره شوه، دا ووايه، ولې سهاري ناوخته راځې؟

خندا راغله، هره ورځ پخپله ناوخته راتله، ما ته يې ويل چې ولې. ورسره ومې نه غځوله، ما ويل پرېږده يې چې وايي.

په دروغو مې ورته وليکل:

- د سهار لخوا نور مسووليتونه هم لرم.
- نبه نو اول د نورو په فکر کې يې بيا د ځان.
- هو نو.

وخندېدله، ما ورته وليکل:

- نګين، څه شوې؟
- يم.

ويې ليکل:

- درويش جانه، يو څو ورځې شايد په فيسبوک کې ونه اوسم.
- ولې، خيريت خو دی؟
- کورنۍ سره مې په سفر ځم، کيدی شي فيسبوک ته لاسرسی ونلرم.

ومې پوښتل:

- څو ورځې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه شم ویلی، ځکه د سفر اختیار زما نه دی.
- زه به ډېر درپسې خفه شم.
- درویشه، ضرور نه ده چې خپل ژوند پخپله تریخ کړې، زه او ته ډېر سره لېرې یوو.

زړه مې په درېدو شو، ما ویل دا په څه ګډو وډو سر شوه، ورته ومې لیکل:

- ته څه وایې؟
- ګوره ګرانه، ښه مینه همدا ده، چې تا هم له پولې دا غاړه یو څوک له زړه غواړې، تاسره مینه لرې او ستا هم په هرځای کې په یاد ده، چې د ښه ژوند لامل ګرځي، خو.
- خو څنګه؟
- خو حقیقت هم نشو هیرولی، ته ښځه او بچیان لرې، چې باید ورسره واوسیږې، هغوی خوشحاله وساتې.

په مغزو کې مې کرنګ شو، خو ډېر طاقت مې ونه شوای کړی:

- نو زما او ستا مینه به څنګه شي؟
- هیڅ نشي کیدی، زه او ته د همدغې دستګاه په مرسته یو بل سره وصل یوو، بس.

لکه له خوبه چې راویښ شم، ما داسې فکر کاوه، چې هر څه سم شول، خو داسې نه وه. هغې اوس هم له زړه نه وم خپل کړی، هسې وخت یې تېراوه.

پیغام یې راغی:

- درویشه څه شوې؟
- یم ګرانې.

ورزیاته مې کړه:

- نګین، ډېره راته سخته ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ګوره، زما او ستا تر منځ اوږده فاصله پرته ده، راباندې ګران یې، خو څه وکړو، یوازې همدا فېسبوک مو سره وصلولی شي.

زه غلی پاتې وم، کیبورډ ته مې ګوتې نه ورتلې، د هغې بل پیغام راغی:

- که دې خوښه وي، د موبایل شمېره دې راکړه!

په وجود کې مې وینه وځغلېدله، نور ونه ځنډېدم، ورته ومې لیکل:

- هو ولې نه.

شمېره مې ورکړه، دقیقه لا نه وه پوره، چې د مېز پر سر موبایل وچونګېد، د نګین پیغام و:(درویشه زه یم، نګین).

په ځواب کې مې ورته ولیکل:

- مننه ګرانې، شمېره دې ساتم.

کاته مې چې زنګ یې راغی، وارخطا شوم، ژر مې ځوکۍ پرېښوده، بهر ووتم. لاسونه خو پرېږده، ټول بدن مې لړزې نیولی و.

- سلام
- سلام درویشه زه یم نګین.
- هو ګرانې، ومې پېژندې.
- څه احساس کوې.
- ډېر ښه.
- ولې وارخطا یې؟
- نه یم وارخطا.
- ښه ګرانه، غوښتل مې غږ دې واورم، ځکه مې زنګ درته وواهه.
- مننه کوم، زه هم ستا له غږ اورېدو خوشحاله شوم.
- زه هم، ښه نو اوس مې موبایل کې کرېډېټ کم دی، بله ورځ به زیاتې خبرې وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زه به زنګ درته ووهم!
- نه نه، همدومره کافي ده، مننه.
- سمه ده، ستا خوښه.

اړيکه پرې شوه، په منډه بېرته شعبې ته راغلم، په ليکخونه کې د نګين پيغام ښکارېده:

- خوند دې واخيست؟
- ډيره مننه، نن زما تر ټولو خوږه ورځ همدا ده.
- هيله کوم.

بيا يې هم د ليکلو نښانه ښکارېدله، زه تم شوم، وروسته يې پيغام راښکاره شو:

- ښه نور کار نلرې؟
- څه کوې ځې؟
- هو غرمنۍ اماده کوم.
- سمه ده.

*****

شنبه وه، اته نيمې بجې وې، شعبې ته ننوتم، سترې مشې پاتې شول، همکاران مې ټول تلويزون ته ځير ول، ما هم سترګې ور واړولې. خندا راغله، ژر مې لاس تيت کړ، له ښيښه ايز ميز نه مې ريموټ را واخيست، چاينل مې بدل کړ.

د ټولو غږونه لوړ شول:

- او مدير صيب، پرېږده ته، ډېر جالب و.

ما وخندل:

- شرم دی، ماشومان خو نه ياست، ايله کارتوني ګورئ.

د مجلې ايډيټر امين الله نوميد، نږدې راته ناست و، ورو يې شونډې وښورېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ټوله ورځ خپله فېسبوک ته ناست دی، موږ ته وايي.

ما ځان ناګاره کړ، خو د نورو پټې خندا ډېر خجالت کړم، ځواب مې نه درلود، ګنې پټه خوله نه کېناستم.

خبره تېره شوه، نیم ساعت به وتلی و، فېسبوک مې خلاص کړ، نن انټرنټ ګړندی کار کاوه، پاڼه مې ژر خلاصه شوه.

نګین هم فېسبوک کې وه، د معمول په شان لمړی مې په سلام ونازوله؛ هغې هم په ځواب کې ځنډ ونه کړ:

- علیکم سلام، څنګه يې درویشه؟
- شکر دی، ستا څال دی؟
- ښه یمه، د ژوند پاڼې دي را اړوم يې.
- ښه ده چې پاڼې شته.
- هههههه، خدای خبر دی.

زه يې پرې نښودم، زیاته يې کړه:

- درویشه، د سفر وخت را نزدې شوی.
- ته خوشحاله يې؟
- ستا څنګه خوښه ده، باید خوشحاله ونه اوسم.
- نه نه، همیشه خوشحاله اوسې، ستا خوشحالي زما ده.
- مننه ګرانه.

ترې ومې پوښتل:

- سبا به هم فېسبوک کې يې؟
- نه پوهېږم، اوس خو دا دی یم.

ناڅاپه له فېسبوک نه ووتله، خو اوس عادت شوی وم، چورت مې ژر نه خراباوه، په تمه شوم، خو راښکاره نه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهر ووتم، لمر دومره بد نه لګېد، له چمن نه مې بېرته ودانۍ ته مخ راواړاوه، ودانۍ يې تازه رنګ کړې وه، تکه سپينه ځرکېدله، همدلته کېناستم، له پرون راهيسې د خپلې ملامتيا په فکر کې وم، چې ولې مې ورته دروغ وويل؟ پردی عکس مې ولې ور واستاوه؟ لکه چې ښه کار مې ونکړ. ورځه! که ښه کار هم وي، هغې خو زما عکس نه دی ليدلی، نو څنګه راباندې مينه شوې وي؟

بيا به چورت راولوېد، چې هغه به رښتيانی ښځه وي کنه؟ يو وار رسوا نشم. ډېر چورتونه مې ووهل، خو ځانته مې د وتلو لاره پکې ونه مونده.

بېرته شعبې ته راستون شوم، فېسبوک مې راخلاص کړ.

د هغې پيغام راغلی و:

- درويشه، انټرنټ مې خراب شوی و، بخښنه غواړم.
- هيله کوم، زموږ په واک کې نه دی نو.
- هو.

ورزياته مې کړه:

- ګراني يو څه مې درته ويل.

ځواب يې راغی:

- څه؟

حيران پاتې شوم، ورته ووايم کنه؟ دې خبرې ته خو جرات په کار دی.

وځنډېدم، هغې وليکل:

- درويشه! څه راته وايې، ووايه!

خو دا جرأت د يوې غټې ډبرې لاندې و، اوس مې ډبره نشوای لېرې کولی. غلی وم، چې په فکر کې مې يوه لاره را وګرځېده، ورته ومې ليکل:

- يو ليک درته ليکم.
- ښه، زما د پسټ بکس پته غواړې، ليک را استوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه ګرانې، د همدغه فيسبوک له لارې يې درليږم.
- نو ولې يې همدا اوس نه راته وايې؟
- نه، بايد سم يې وليکم، ته خو پوهيږې چې زه په پارسي سم نه پوهيږم، نن شپه يې په غور ليکم سبا يې درليږم.
- ښه ده.

ډير وېرېدم، سخته راته ښکارېدله، داسې لکه همدا اوس چې هغه زما په ملامتيا پوهېدلې وي.

ورته ومې ليکل:

- غوارم، چې د ليک له لوستو وروسته ما درک کړې!
- ولې څه خبره ده؟
- اوس نشم ويلی درته.
- سمه ده، زه به تر سبا په تمه يم.

ونه څنډېده، بيا په ليکلو بوخته شوه، وروسته په ليکخونه کې يو بيت راښکاره شو:

- ای عشق چه ګويمت که چوني؟؟ از قامت طاقتم فزوني.
- ډير عالي، خوندور شعر.
- مننه.

ورزياته مې کړه:

- ګرانې کاشکې زه په پارسي باندې پوره پوهيدلی.
- هو، ډېره سخته پارسي وايې، څه خير دی، زده به دې شي.

يو درې بيت مې را په ياد شو، ډير پخوا مې د محلي سندرغاړو له خولې اورېدلی و، ورته ومې ليکل:

- يو شعر به زه هم درته ووايم.
- ويې وايه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعر ته مې د هغې په خاطر لږ بدلون ورکړ:

- زبان يار من پارسيست و من پارسي نميدانم - الهی کاش باشد زبانش در دهان من.
- گرانه، ته ډېر خوږ ژبی يې، عالي دی.
- مننه.

زياته يې کړه:

- درويشه، پارسي زه در وښيم؟
- هو زه به ډير خوشحاله شم.
- سمه ده، زه دې معلمه او ته مې شاګرد.
- بالکل، منم يې، خو ګوره وهې به مې نه!
- ههههه، لږ لږ به دې غوږ تاووم.

ومې خندل:

- ههههه، خو ورو ورو.
- ښه ګرانه، خبرې اوږدې شوې، اوس به لاړه شم.
- خو ودې نه ويل، سبا ته فېسبوک کې يې؟
- هو يمه، رښتيا سفر مو سم معلوم نه دی، کيدی شي وځنډيږي، تا ته مې ځکه وويل، چې که نه وم نو پوه شه چې تللي يمه.
- سمه ده.

*****

اوو بجې وې، له جيبه مې کاغذ راوويست، د ميز پر سر مې مخې ته کېښود، زړه نازړه مې پر ليکدره ګوتې ورخښې کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- گراني سلام، که رښتيا درته ووايم، يو ډېر ښه اتفاق و، همدا چې زه او ته سره معرفي شوو، يو تر بله مو دوستي او بيا مو هم د مينې اظهار وکړ. باور وکړه، بيخي ډېر خوشحاله يم.

له انټر کولو (کېکاږلو) وروسته مې ورزياته کړه:

- خو زه درته ملامت يم، واقعيت مې نه دی ويلی. ما وبخښه! دا ښه ده چې ډېر نه يم ځنډېدلی، ګنې جبران به يې راته سخت و. نن حقيقت درته وايم. که نور هېڅ نه وي، د وجدان عذاب خو به مې په کراره پرېږدي. دا چې ته وروسته څه پرېکړه کوې، نه پوهېږم، خو باور وکړه زه ډېر ارزښت درکوم، له زړه دې غواړم او له تا نه مې هم د زړه له تله همدغسې غوښتنه ده.

ګوتې مې راشاته کړې، يوازې انټر مې کېکاږه، ليکلې کرښې په پيغام پاڼه کې ښکاره شوې، بيا مې په ليکلو پيل وکړ:

- نګين! دا زما مستعاره پاڼه ده، اصلي نوم مې سهراب دی، واده مې نه دی کړی او هغه تصوير مې هم د بل چا دراستولی دی. زه درته پړ يم، خو باور وکړه، قصداً مې نه غوښتل داسې وشي، دا هر څه په ناپوهۍ کې وشول. زه وربانديې ډېر پښېمانه يم. که ته پخپله مهربانۍ راته بخښنه وکړې، ډېر به خوشحاله شم.

(سهراب)

فېسبوک مې بند کړ، له شعبې ووتم، چای مې نه و خوړلی، بهر دوکان ته لاړم، يوازې هګۍ مې راواخستې بېرته راغلم. خاله راغلې وه، هګۍ يې رانه واخيستې. مجله مې نن بايد چاپ ته لېږلې وای، له سباناري وروسته مې د وروستي ځل لپاره د هغې په کتلو پيل وکړ، څه ناخه تيروتنې يې اوس هم درلودې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر یو وخته مې نیمايي مجله وکتله، نور مې زړه ورته تنګ شو، امین الله ته مې پر مېز ورکېښوده.

له خجالته زړه نازړه وم، فېسبوک ته مې زړه نه شوای ښه کولی، ما وېل اوس به څه راته وايي، خامخا به په غوصه وي، وايي به چې څومره ناځوانه او بې باوره سړی دی.

ډېر طاقت مې وکړ، نور نه کېده، بالاخره فېسبوک ته ننوتم. سمدلاسه مې پر یو تیاره انځور سترګې ولګېدې، د سمندر په منځ کې لاره کښېنل شوې او په تورو جامو کې پټه ښځه، چې زلفې يې باد تار- تار کړې دي، ييلې پښې روانه ده.

انځور د نګین لخوا پورته شوی و، یوه لنډه کرښه یې پر سر ورته کښلې وه: (دا لاره نه کږه ده، نه غلطه! پر همدې لاره تللې وم، بېرته راغلم).

زړه مې کښې شو وشوېد، په وارخطايۍ مې لیکخونه خلاصه کړه، ورته ومې لیکل:

- نګین جانې، سلام.

ځواب يې رانغی، بیا مې ولیکل:

- ګرانې سهار پخیر.

بیا يې هم ځواب رانکړ، پوه شوم چې په غوصه ده، بل پیغام مې ورکړ:

- ولې ځواب نه راکوې؟

نور نو زما خبرې بې ګټې وې، پیغامونه مې ډېر ورکړل، خو ځواب يې رانښکاره نشو، خفګان مې غړې مړه پړه کړل، زړه مې ستوني ته راغی، لویه شعبه داسې شوه راته، لکه تیاره تنګ زندان.

یو وخت مې پر څوکۍ شاته ډډه وهلې وه، چې په غوږي کې مې د پیغام غږ واورېد:

ژر بېرته راسم شوم، د نګین پیغام و، لیکلي يې ول:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- درويشه، اصلاً زه پخپله کم عقله يم.

ژر مې گوتې پر ليکدړه ورکېښودې:

- نګين ډېره مينه درسره لرم، ګني دومره اصرار مې نه کاوه.
- کاشکې ما هم دا فکر کولی شوی، چې ته رښتيا وايې.
- باور وکړه، دا مې اول هم رښتيا ويل او اوس هم، ډېره مينه درسره لرم.
- بس ده، خبره تمامه شوه.

ډېر پيغامونه مې ورکړل، بيخي ډېر، خو يو ځواب يې هم رانغی.

*****

سهار وختي له کوره ووتم، پر لاره مې ځانته وکتل، زړه کې مې راوګرځېدل، چې ښه سريه چېرته روان يې؟ کار خو مې اته بجې پيلېږي، اوس چې لاړ شم، څه به وکړم؟ هغه هم اوس فېسبوک کې نشته، ايران کې لا دا وخت توره تياره ده.

زړه نازړه وم، کله ودرېږم کله روان شم، په همدې کې د بايسکېل زنګ وکړنګېد، سخت يې ووېرولم، يوې خواته شوم، زنګ بيا وکړنګېد، دا ځل بلې خواته شوم، دريم ځل زنګ سره خړ ديوال ته ورسرېښ شوم.

بايسکېلوال په تېرېدو کې شاته را وکتل، ويې ويل:

- علي آباد ته لاړ شه!

هېڅ مې ونه ويل، په يوه تشه خندا مې ځان تېروېست، شاته لنډ دوه تنه راپسې ول، د هغو دواړو هم شونډې په خندا سره بېلې وې، پوه شوم چې ما پورې يې خندل، نور مې نو سترګې مخامخ پر لاره ومنډلې، سړک ته ووتم.

زېړ مرسډيز موټر ودرېد، يو بل تن هم هلته ولاړ و، د موټر دروازه خلاصه شوه، دواړه وروختو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاوخوا پنځه دقيقې وتلې وې، په کوټه سنګې کې ترې ښکته شوم، تر هوايي پله لاندې ګڼ مزدوران ولاړ ول، هر يوه ماته کتل، فکر يې کاوه چې مزدوران مې په کار دي، خو زه يې په منځ کې پټه خوله تېر شوم.

له هوټل نه د لتامنګيشکر سندره راوتله، د شنه سهار ارامه فضا يې نرمه- نرمه کړنګوله. دفتر ته مې زړه ونه شو، وخت ډېر و، بل موټر ته ونه ختلم، هوټل ته ور وګرځېدم، د شيدو او پراټې فرمايش مې ورکړ، وړاندې تېر شوم، د ناستې لپاره مې په سپينو پلاستيکي څوکيو کې يوه خوښه کړله.

د وره پر سر تلويزون چالانه و، سپورتي خپرونه پکې روانه وه. تلويزون ته ځير وم، چې مخه مې خيرنې چادرۍ ونيوله، سپين لاس ترې راووت، ډېر بد لاس و، چې هېڅ له دغې چادرۍ سره نه جوړېد.

ومې ويل:

- ماف که.

خو چاته وايې، نور يې هم عذر و زارۍ زياتې شوې.

بيا مې وويل:

- ماتې راسره نشته.

د ښځې لهجه تونده شوه:

- ځوان يې، د ځوانۍ خيرات نه باسې.

خندا راغله، کيڼ لوري ته ډبل سوربخن سرى ناست و، پر مېز دوه پراټې ورته پرتې وې، د شيدو پياله يې لاس کې وه، ښځې ته يې غټ سر وښوراوه.

سترګې مې ورپسې پاتې شوې، سرى ډېر سپين سترګى و، په رڼا ورځ يې ښځې ته لاس ور ووړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا وخت زما پر مېز باندې کرپ شو، مخ مې راواړاوه، کتل مې چې پراته او د شیدو پیاله راته ایښې دي، شیدې سړې وې، تېونه ترې ختل، یوه ټوټه پراټه مې را بېله کړه، ډېره غوړه وه، غوړي ترې څڅېدل.

د ډبل سړي کړس خندا پر غوږو ښویه راننوته، مړی مې په خوله کې پاتې شوه، بیا مې سترګې ور واوښتې، خیرنه چادرې هم د خندا سره ښورېدله. سړي یو سلګون ورته نیولی و، ډېر لاس له چادرۍ ور ووت، سلګون یې واخیست روانه شوه.

ورپسې سړي هم څوکۍ شاته ټېله کړله، پاڅېد.

*****

دفتر ته تګ خوند نه راکاوه، خو چاره نه وه، غیرحاضرېدلم، دا چې کار مې کاوه که نه، دومره ارزښت یې نه درلود، مهمه خبره دا وه، چې سړی باید په دفتر کې حاضر وي.

د دفتر په انګړ کې ملګرو سره ودرېدم، لږ- لږ مې ورسره وخندل، خو خیال او فکر مې ملتیا نه کوله، وروسته مې د ښي لاس په اوچتولو سره خدای پاماني وکړه، ترې روان شوم.

نن مې نو فېسبوک ته بیخي ډېره تلوسه وه، خلاص مې کړ، د هغې هېڅ پیغام نه و راغلی، سخت خفه شوم، ما وېل پیغام ور ولېږم، خو د لیکخونې په نوملړ کې یې نوم ورک و. ورپسې ولټېدم، ان د خپلو ملګرو نوملړ ته لاړم، هلته مې هم ونه مونده، وارخطا شوم، لټون ته لاړم، د هغې نوم مې ورکړ، همغه نوم او همغه تصویر مې پیدا کړ، پخپله همدا وه، خو اوس زما د ملګرو له لیست نه وتلې وه.

هغه ساعت هم راباندې تېر شو، ډېر زور یې راکړ، خو څه مې کړي وای، ملامت پخپله وم، دروغ مې نو ولې ورته ویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله چاره نه وه، بیا مې د ملګرتیا غوښتنه ورولیږله، د هغې له پاڼې نه مې د هغې خپله لیکخونه پرانیسته، ډېر عذرونه مې ورته وکړل، پرلپسې مې پیغامونه ورته کتار کړل، خو تر مازیګره یې نه ځواب راښکاره شو او نه یې ملګرې کړم.

*****

نن دویمه ورځ وه، چې ما او هغې چټ نه و کړی، پروني ورځ به پر نورو ژر تېره شوې وي، خو پر ما ډېره اوږده وه.

خو ځله مې زنګ ورته وواهه، هوکې یې نکړ، تر دې چې بل ځل یې موبایل ګول کړ. سر مې وګرځېد، سخت زور یې راکاوه، ما ویل دا موبایل پر زمکه وولم.

نژدې غرمه وه، یوه ایډیا په چورت کې راوګرځېده، ژر کمپیوټر ته ورورانديي شوم، د هغې په ملګرو پسې ولټېدم، له څو کسانو څخه مې د ملګرتیا غوښتنه وکړه، شیبه وروسته مې کتل چې دوو تنو زما ملګرتیا ومنله، دواړه ښځې وې، یوه پروین سنایي نومېده او بله الهه اسدي.

ونه ځنډېدم، پروین ته مې په لیکخونه کې ولیکل:

- ډېره مننه، چې زه مو د خپلې ملګرتیا وړ وګڼلم.

ځواب یې رانغی، پرې مې ښودله، ښایسته ځنډ ووت، وروسته مې بیا ورته ولیکل:

- سلام.

ورته په تمه شوم، خو ځواب یې رانکړ، اخر مې ورته کړل:

- د سلام ځواب فرض دی، زه اړ یم، ګڼې مزاحمت مې نه درته کاوه.

سمدستي یې ځواب راغی:

- علیکم سلام، ښه یې؟

- ښه یم مننه او تاسو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- شکر.
- وبخښه نو چې مزاحمت مې وکړ!
- نه هيله کوم.

ورته ومې ليکل:

- زه افغان يم.
- هو، هلته مې وکتل.
- ښه ډېر ښه، يوه وړه غوښتنه مې درلوده.
- څه؟
- د نګين کاشاني په نوم ستا يوه ملګرې يادوم.
- ښه!
- زه د هغې دوست يم، دوه ورځې کيږي رانه خفه ده، فېسبوک کې يې زما ملګرتيا هم پرېښې ده.

وځنډېده، خو ډېره نه، وروسته يې ځواب راکړ:

- نو زه څه کولی شم؟
- ته ورته ويلی شې، باور وکړه زما هېڅ ګناه نشته، هسې په نه خبره رانه خفه ده.
- سمه ده، دا کار به وکړم.
- مننه.

له شعبې ووتم، د غرمې لمر سترګې برېښولې، چمن ته ورتاو شوم، پر سمېټينه څوکۍ باندې د پښو پر سر کېناستم، موبايل مې راوويست، د نګين شمېره مې ډايله کړه، تمه مې نه وه، خو ناڅاپه اړيکه ټينګه شوه.

هلو، هلو، بلې... چا ځواب رانکړ، يو بل غږ مې اورېد، سم لکه د تلويزون.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېڅ خبرې يې ونکړې، اړيکه پرې شوه، بيا مې زنګ ورته وواهه، خو ګول کړی يې و، په غوصه يې ټنډ کړم، ما ويل دا موبايل پر ځوکۍ وولم، خو شاوخوا ته خلک ناست ول، پټه خوله بېرته شعبې ته راغلم.

*****

درې ورځې ووتې، د پروين سنايي ځواب رانغی، حيرانۍ پر سر واخيستم، نېه اوس څه وکړم؟ هېڅ نه پوهېدم، چورتونو لاره رانه ورکه کړې وه.
خو د شيطان کور دې ړنګ شي، عجيبې لارې خلکو ته ورښيي، يوه بله چاره په فکر کې راوګرځېده، که څه دا کار ښه نه راته برېښېد، خو بله لاره مې نه درلوده، مجبور وم.
نن مې بيا د هغې ځينو ملګرو نه د ملګرتيا غوښتنه وکړه، همغه ملګرې يې چې ددې پر پاڼه يې زياتې څرګندونې ښکارېدې. تر لسو زيات شول، وروسته مې د هغې يو تصوير وځړاوه، پر سر مې ورته دوه عشقي بيتونه هم وليکل، ساعت ووت، بل تصوير يې هم راسره و، هغه مې هم وځړاوه.
ډېر شرمېدم، داسې مې احساسوله، لکه هغه چې راته راګورې، فېسبوک مې بند کړ، پر خپل کار بوخت شوم. تر مازيګره مې بيا فېسبوک ته ور ونه کتل، همغسې کور ته لاړم.

*****

نن مې پر يو پيغام سترګې تودې شوې، ما ويل دا به لا د چا وي، د محمد په نوم يو چا راليږلی و، پوه شوم، چې له نويو ملګرو څخه دی، ليکلي يې ول:

- تاسو نګين پيژنئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ځواب کې مې ورته ولیکل:

- هو.
- څومره يې پېژنې؟

فکر مې وکړ، البته کوم خپل يې دی، خو په کيسه کې يې نه شوم، ځواب مې ورکړ:

- بس د فېسبوک له لارې، همدومره.
- تا د هغې عکس په فېسبوک کې اينبی، ته پوهېږې چې ډېر غير اخلاقي کار دی؟
- هو پوهېږم، خو د اخلاقو په اړه به څه نه وايو.
- بيا هم، په دغسې حالت کې چې هغه ده، ته ښه کار نه کوې.
- د ښه او بد قضاوت ستا کار نه دی، زه غواړم، هغه ما بېرته په فېسبوک کې ملګرې کړي.

څنډ ووت، خو زيات نه، وروسته يې راته وليکل:

- و مسلمانه! هغه پردۍ ښځه ده، چې هغه يې نه غواړي نو تا ته خير؟ اخر د هغې دا حالت بايد درک کړې.

ما بيا هم و نه منله، ما ويل دا هسې پلمه کوي يا کوم بل مطلب لري.

ورته ومې ليکل:

- هيله کوم، ورته ووايه چې ملګرې مې کړي، بس همدومره!
- ستا خوښه ده نو، خو محرم او نامحرم بايد هېر نکړو، موږ او تاسو د مسلمانۍ دعوه کوو، دې ته هم متوجه اوسه؟

خبرې يې بې ځايه نه وې، خو څه مې کړې وای، زړه مې نه کرارېد، لکه لېونی، پر تش عکس باندې داسې مېين وم، ته وا فزيکي مې لمس کړې او ليدلې مې ده.

ورته ومې ليکل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- وروره! ته قضاوت کوې او زه هغې سره مینه لرم، هغه پر ما ډېره گرانه ده.
- خو داسې یې نور هم نفرت درته ډېرېږي، حسد یې درسره زیاتیږي.

زړه مې تکان وخوړ، ما ویل هو په خدای! رښتیا خبره خو یې وکړه.

ونه څنډېدم، ورته ومې لیکل:

- نو څه وکړم؟
- د هغې عکسونه همدا اوس لېرې کړه!

ورته ومې لیکل:

- او زه؟
- زه به ستا خبره ورته وکړم، که یې ومني.
- سمه ده، عکسونه یې لېرې کوم، زما لخوا بخښنه ترې وغواړه، ما اشتباه کړې.
- مننه وروره.

د ده په اړه مې اندیښنه شوه، ترې ومې پوښتل:

- هغه دې څه کیږي؟
- بس همدومره، لکه زه او ته.

زیاته یې کړه:

- هغې له ما نه وغوښتل، چې تا ته ووایم، عکسونه یې پاک کړئ، بس.

په همدې کې له فېسبوک نه ووت، ما هم نور سر ورپسې ونه خوږاو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

*****

تر لسو بجو مې نن هم انتظار وویست، د محمد پیغام رانغی، هغه پر لیکه و، شنه نښانه یې روښانه وه، د انتظار زور به نو څوک ولري، طاقت مې ونشو، لمړی مې سلام ورته وکړ.

لږ وروسته یې ځواب راغی:

- علیکم سلام، دوسته سهار پخیر.

ورته ومې لیکل:

- د پایلې خبره کوه، زه هېڅ ښه نه یم.
- د څه؟
- نګین څه وویل؟
- هو، هغې ته مې ستا پیغام ورساوه، هغې یوازې د عکسو خبره کوله.

ونه څنډیدم، ومې لیکل:

- او زه؟
- په دې اړه یې څه ونه ویل.

شکمن شوم، ما ویل نه چې دا سړی هر څه له ځانه وایي که څنګه؟ ما وېل راڅه ښه یې سپک کړه، خو لکه څوک چې راته ووایې: ولې؟ څه خبره ده؟ ته څه حق لرې؟

ځان مې اداره کړ، ورته ومې لیکل:

- ښاغلی محمده! عکسونه همدا اوس لېرې کوم، ته ورته ګوره!
- سمه ده.

زړه مې نه و، چې لېرې یې کړم، د راپخلا کولو لپاره یې همدا یوه لاره راپاتې وه، خو دا ښه کار ونخوت، یو ډول ناځواني راته ښکاره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عکسونه مې لېرې کړل، وروسته مې محمد ته ولیکل:

- وروره، ورشه ویې ګوره.

شېبه پس یې ځواب راغی:

- مننه، چې زما غوښتنه دې ومنله.
- هیله کوم.

ورزیاته مې کړه:

- ښاغلیه! که یو ځل بیا هم ورته ووایې، مهرباني به دې وي!
- زه ورته وایم، خو که یې ملګرې نکړې، ته هم نور مه خفه کېږه.
- دا خبره ته کوې، که هغه یې درته وایي؟
- باور وکړه، هسې ځان ستړی کوې، هېڅ امکان نه لري. ځکه د هغې موقف اوس دا خبرې نه مني.

سخته غوصه راغله، خو نه مې غوښتل چې هر څوک رانه خفه شي، د وروستي پیغام په ډول مې ورته ولیکل:

- خیر په هر صورت، ته خو زما پیغام بیا ورته ورسوه.
- په سترګو.

*****

دریمه ورځ وه، په فیسبوک مې سترګې نه وې لګېدلې، تمه مې په شکېدو وه، ما ویل خدایزده که بیا راسره وغږیږي، خو له زړه نه مې نه وتله، همغه لومړنی عکس یې هر وخت زما سترګو ته کېده.

نن مې زړه نازړه ګوتې وروړې، خلاص مې کړ، خو سم له واره یې حیران کړم، خو ثانیې وړاندې مې دا فکر نشوی کولی، اوس مې هم لا نه منله، هر څه له ورایه ښکاره کېدل، خو زما چې تمه شکېدلې وه، هېڅ باور مې نه کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته ځیر شوم، ما ویل کیدی شي د بل چا له لایک یا کمنټ سره راښکاره شوی وي، خو هغسي نه و.

د هغي تصویر مي ولید، پخپله یي ځرولی و، له خوشحالۍ نه حیرانۍ په مخه کړم، هغي زما ملګرتیا منلي وه، نه پوهېدم اوس څه وکړم؟ لاره رانه ورکه شوه، زړه مي لکه مارغه په الوتو شو، شاوخوا مي سترګي واړولي، ښه وه د چا پام نه و راته، ګني خدای خبر زما به حرکات څه ډول ول.

کیبورډ ته مي ګوتي ور برابري کړي، ورته ومي لیکل:

- نه پوهیږم، په کومو الفاظو درنه مننه وکړم، همدا به کافي وي چي درته ووایم، د یوي ښځي عاطفه او مهرباني تا ثابته کړله، ډېره ډېره مننه.

ښایسته ځنډ ووت، ځواب یي رانغی، بیا مي ورته ولیکل:

- نګین، درپسي خفه شوی یم.

همدي سره یي ځواب راښکاره شو:

- څه ووایم، ستا له لاسه، تا مي د تولو پر وړاندي آبرو یووړه.

- ما وبخښه، پخپله خطا پښیمانه یم، خو بله چاره مي هم نه درلوده.

راته ویې لیکل:

- هر یو راغی پیغام یي راکړ، چي عاشقانه شعر یي درته لیکلی، ولي؟ څنګه او څنګه... زما دا تمه نه وه درنه، ډېر شرموونکی کار دي و.

په دي خبري یي سم وچیچلم:

- نګین، زه نن ډېر خوشحاله یم، هېڅ نشم ویلی، ما وبخښه! پریږده چي تز=ر سبا لړ خوشحاله واوسم.

- څه ووایم نو، ستا له لاسه واقعاً چي؟؟

نور مي نه غوښتل خبري ورسره اوږدي کړم، هرومرو یي ګیلي راته کولي، ښه په زغرده مي ورته ولیکل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- گرانې، زه نن بیخي ډېر خوشحاله یم، ما خپلې خوشحالۍ ته پرېږده، اوس د خدای پامان. سبا وختي راشې، سمه ده.
- سمه ده، الله دې مل.

*****

څه باندې اته بجې وې، نګین په فیسبوک کې راښکاره شوه، پوه شوم، چې لا هم ورباندې ګران یم، زما پروني خبره یې منلې ده، ځکه خو نن وختي راغله.
لمړی مې د هغې د ناروغۍ پوښتنه ترې وکړه، په ځواب کې یې ځنډ ونه وېست:
- ښه یمه نو، مننه.
زیاته یې کړه:
- څه خبرې دي؟
- هیڅ.
ویې پوښتل:
- څه خو به دې نه ویل؟
څه به مې ورته ویل، داسې وخت کې له سرې نه خبرې هېرې شي، ځواب مې ورکړ:
- نه، څه مې نه ویل.
- ښه نو زه ځم، کار لرم.
په وارخطایۍ مې ورته ولیکل:
- خو ودې نه ویل راته، ته اوس هم رانه خفه یې؟
- هو ولې نه، اوس هم درباندې شکمنه یم.
- خو زه درته په زړه کې پاک یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دا نو وخت ته اړتيا ده، اوس هېڅ نه ويل کيږي.

زياته يې کړه:

- ښه اوس خو څه ويل نلرې، لاړه شم؟

دا چې له ما يې اجازه اخيسته، په زړه کې مې يو ډول غرور را وپارېد، ومې انګيرله چې ولا اوس هم ورباندې ګران يم، البته زه به نه پوهېږم.

ورته ومې ليکل:

- نور زما لخوا ښغمه اوسه.

- سمه ده، خو ما چې وليدل، ستا کارونه يو روڼ اندې ته نه دي ورته، سم لکه د يو عادي سړي.

بيا يې زياته کړه:

- شايد د فېسبوک نورې پاڼې به دې هم جوړې کړې وي، دا دی تر ما بيا هم را ورسيدې، رښتيا هم ستا کارونو ښه نتيجه ورکړه.

- ګرانې، اوريدلي به دې وي، چې مينه فولادي غرور هم اوبه کوي، د عقل او هوښيارۍ هېڅ پروا نه لري.

- ای بابا، يو طرفه مينه يوازې ځورول دي، نور هېڅ معنا نه لري.

زه غلی شوم، نه مې غوښتل چې تازه په تازه ځان ورسره بند کړم.

بل پيغام يې راغی:

- ښه نو، زه ځم، ستا لپاره راغلم، ګنې دومره وختي نه راتلم.

- ډېره مننه کوم.

*****

ايله يوولس بجې وې، چې د دفتر له کاره خلاص شوم، کاغذونه مې رييس ته وسپارل، بېرته شعبې ته راغلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نګين په فيسبوک کې وه، سم لکه عادت شوی چې وم، وار له واره ليکخونې ته لاړم، سلام او سهار پخير مې ورته وليکل.

کاته مې چې ځواب يې راکړ، خو توري يې انګريزي ول، بيا يې وليکل:

- زما ډيسک پارسي نه لري، نه يې شم ليکلی.
- پروا نه لري، لږ لږ ورباندې پوهيږم.
- سمه ده.
- ښه.
- څه؟

بيا خبرې رانه ورکې شوې، هېڅ موضوع مې ونه موندله.

ويې پوښتل:

- وايه، څه دې ويل؟
- نه پوهېږم، څه ووايم؟ کله چې ليکخونه پرانيزم، ټولې خبرې رانه هيرې شي.
- ولې؟
- هېڅ نه پوهېږم.

زه وځنډېدم، هغې د سواليې (؟؟؟؟) نښانې راته کېښودې. خو هغه څه چې زما په زړه کې ول، هغه مې په خوله نشوی راوړلی، وېرېدم.

نګين بيا د سواليې نښانې راته کتار کړې، اخر ناچاره شوم، ورته ومې ليکل:

- شايد ته يې ونه منې، خو باور وکړه، کله چې درسره مخامخ کيږم، خبرې مې هيرېږي.
- نو زه خو څه نشم کولی، ستا خپله ستونزه ده.
- نه پوهېږم، خو اوس يو ډول ويره درنه احساسوم.
- ولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ځکه ته اوس هم رانه خفه يې. آخر دا تر کله؟

پیغام يې راغی، خو زه له سره وربانديې ونه پوهېدم، زړه مې ورته په تنگ شو:

- انگریزي دې سخته شوه، سم نه وربانديې پوهېږم.
- اوس پارسي نشته نو.
- انستال يې کړه، په کمپیوټر کې شته.

په خبره مې و نه پوهېدله، د سوالیې نښانې يې راته کېښودې:

- ؟؟؟؟

ورته ومې لیکل:

- ټولې ژبې په کمپیوټر کې شته، پکې عیاره يې کړه.
- بلده نه یم.
- زه به لارښوونه درته وکړم.

کتل مې چې په پارسي حروفو يې پیغام راغی:

- زه دومره بده هم نه یم، چې ته رانه ووېرېږې.
- ښه نو ځنگه کېدی شي، چې بېرته همغسې خواږه شو؟
- وخت ته اړتیا ده، اوس هېڅ پرېکړه نکېږي، زه اوس هم اندېښمنه یم.
- له څه نه؟
- درویشه! څه يې کوې چې راباندې تکراروې يې. زه او ته اوس یوازې دوستان یوو، بس.

بل پیغام يې رانکړ، له فېسبوکه ووتله، خو ما ته يې د دوستۍ کلمې خوند راکړ، پر همغې مې زړه ډاډه شو، تر مازیگره مې چورت سم و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

*****

نن‌ني سهار له نورو سره توپیر درلود، بیګاني باران هوا یخه کړې وه، د سړک پر غاړه موټر ته ولاړ وم، سړک لا هم لوند و، نن له خاورو او دوړو نه خلک بېغمه ول.

موټرونه ډک- ډک تېرېدل، یو هم نه راته درېد، خو اندېښنه مې نه درلوده، هوا پاکه وه، ماسک (پوز بند) ته هم اړتیا نه وه.

یو تور سراچه موټر رانږدې شو، څراغونه یې راته روښانه او ګول کړل، ما هم مازې سر ورته وښواراوه، راته ودرېد. د مخې په سیټ کې د یو تن ځای و، هغه بل تن خپل ځان موټروان ته ورجوخت کړ، ښه ورسره سرېښ شو، وروسته یې زه خوا ته ورکښېناستم.

د موټر منځ تود و، ټولې ښیښې یې بندې وې. ښه پاک سوتره و، داسې نه و، لکه د نورو لیني موټرو په شان. رادیو چالانه وه، ټولو خبرونو ته غوږ نیولی و، د یو ځانوژونکي برید له خبره وروسته یې د پوهنتون او دانشګاه توده مسأله راواخیسته، خبریال ښه په خوند وویل: (پرون بیا هم د پوهنتون او دانشګاه د نومونو پر سر په ولسي جرګه کې ناندارۍ رواني وې، خو سره له زیاتو بحثو او ناندریو کومې پایلې ته ونه رسېدل).

خبرونه پر ځای پاتې شول، له شانه د یو تن غږ را پورته شو:

- له عمره همدا پوهنتون و، دا ټول کارونه د پردیو دي، دانشګاه دلته څوک پیژني؟

خوا ته یې ناست ځوان حوصله ونکړه، په دري ژبه یې وویل:

- خی دیګه افغانستان ره هم افغانتون بسازین.

د لومړني کس غږ لوړ شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- که افغانتون شي یا افغانستان، فرق نه کوي، زموږ خپل وطن دی، د نورو یې څه.

دویم دا ځل په پښتو ورته کړل:

- ولې یې څه، موږ افغانان نه یوو که څه؟
- چې یاستئ، نو په افغاني نومونو مه شرمیږئ.

موټروان وخندل، خوا ته مې ناست ځوان هم لږ موسکی غوندې شو، شاته مې ور وکتل، دواړه ښایسته ځوانان ول، د دواړو پر مخونو نرۍ ږیرې ښکاریدلې، له عادي خلکو سره یې له ورایه توپیر کېده.

دواړه یو تر بله سخت سره شول، خو دریم تن پرې نښودل، له غږه یې سپینږیرې بریښېد، ما سم نشوی لیدلی، مخ مې نه ور اووښت، چې وروسته مې بیا په کوټه سنګي کې ولید، ښه نوراني سړی و.

هغه دواړه یې په خپله پټکه باندې داسې غلي کړل، چې بیا یې چونګ هم ونه خوت.

وریسې یې په کراره وویل:

- شرم دی، هر وخت جنګ، په مازې خبره جنګ، څه خبره ده؟ دلته هر سړی په هر کار کې کار لري، تر کله به په نه خبره یو د بل ګریوان رانیسئ، له عمره پوهنتون و، دا اوس ولې؟

سړی نور غلی شو، بل چا هم بیا خبره ونه کړه، کوټه سنګي راورسېد، کرایه مې موټروان ته ونیوله، له موټر نه ښکته شوم.

په بل موټر کې وختم، په هغه کې چوپتیا خپره وه، ماپسې بل تن هم راوخوت، موټر ډک شو، موټروان د یوې مستې پښتو سندرې غږ لوړ کړ، د موټر تنګه فضا یې په سندرې منحصره کړه، هیچا ورته هیڅ ونه ویل، زه هم غلی وم، لږ وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلورمه کارته راورسېده، ښکته شوم، دفتر مو سړک ته لنډ و، څو قدمه وړاندې پر وره ورننوتم.

*****

په فېسبوک کې مې د ملګرو لیکنې په ارامه وکتلې، خوښې مې کړلې او پر ځینو مې څرګندونې ورکړې.

ښایسته ځنډ ووت، نګین راښکاره شوه، په لیدو یې د نورو پرېښودو ته اړ شوم، بېګاه مې چې خبرې ورته زده کړې وې، ټولې مې بیا له یاده ووتې، په همدې کې وم، چې سلام یې راغی. خوشحاله یې کړم، لمړی ځل و، چې د هغې لخوا سلام وشو، له خوښۍ نه مې زړه په ټوپونو شو.

ورته ومې لیکل:

- علیکم سلام، څه حال دی، ښه یې؟
- شکر دی، دفتر ته پخیر راغلې؟
- پخیر اوسې، مننه.

ویې لیکل:

- د سهراب پر ځای که درویش درته وایم، نه خفه کیږې.

زما خپله هم درویش خوښېد، ورته ومې لیکل:

- ولې خفه شم، دا نوم مې خوښیږي، ځکه مې غوره کړی.
- بیا نو سمه ده، زه همدا درویش درته وایم.

پرې یې نښودم، بیا یې ولیکل:

- پرون خو به رانه خفه شوی نه وې، زما چورت لږ ښه نه و؟
- نه، ولې درنه خفه شم.

نور یې دوام ورنکړ، زه لږ تم شوم، هېڅ مې ورته ونه لیکل، خو زیاته حوصله مې ونشوی کړی، پر لیکدړه مې ګوتې ورکېښودې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نګین!
- بلې.
- کله چې تا سره چټ کوم، ډېره ارامي احساسوم.
- بیا نو ښه احساس دی.

زه یې لیکلو ته پرې نښودم، زیاته یې کړه:

- درویشه، زه او ته یوازې د دوستۍ په چوکاټ کې ښه یوو.
- سمه ده، ستا خوښه.

په همدې کې مې یوه بیګانې خبره را په یاد شوه، ورته ومې لیکل:

- غواړم، یو پارسي ناول پیدا کړم، که یې پېژنې، نوم یې راکړه!
- زه په کتابونو کې دومره بلده نه یم، رښتیا یو کتاب مې لوستی، ښکلی او جذاب ناول دی، بانو نومېږي، مسعود بهنود لیکلی، زما خو ډېر خوښیږي.
- مننه.
- مګر ښنګه یې تر لاسه کوې؟
- دلته به یې ولټوم، که نه و، بیا یې له ایرانه را غواړم.
- سمه ده، ته خپله ښه پوهیږې.

زیاته یې کړه:

- رښتیا په انټرنټ کې یې وګوره، وي به.
- هو، وبه یې ګورم.
- ښه نو، که کار نه لرې، ځمه سباناری خورم، که بېرته راغلم بیا خبرې کوو.
- سمه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

*****

خاله ښوروا پخه کړې وه، ربښتيا هم چې خوندوره وه، څو تازه مرچ مې ورسره وخوړل، سخت خوند يې وکړ.

د ماسپښين له مانځه وروسته مې فېسبوک ته سر ورښکاره کړ، نګين دا ځل د خپل ماشومتوب عکس پورته کړی و، تورو غټو سترګو يې له همغه ماشومتوبه خوند ورسره کاوه، ويښتان يې لنډ ول، خو بد نه ورسره ښکاره کېدل، سرو جامو کې د يوې شنې غټې ونې لاندې ولاړه ده او له خندا شنه پاتې ده.

هر چا خپله څرګندونه پرې کړې وه، ډېرو کسانو خوښ کړی و، ما هم خوښ کړ، خو په څرګندونه کې فکر يوورم، څه مې ورته ليکلي وای؟ اخر مې دا لنډه کرښه ورته وکښله: (د توصيف لپاره دې هېڅ توري نشم موندلی، جوړه دې نه وينم).

همدا توري مې په ليکخونه کې هم ورته وليکل:

دقيقه به نه وه وتلې، چې ځواب يې راغی:

- مننه کوم، هيلمنه يم، چې بيا مې عکس خپور نکړې، ګنې نه دې بخښنم.

خبرې يې زور راکړ، خو ورته ملامت وم، په زغرده مې څه نشوی ويلی.

ومې ليکل:

- لطفاً! نور دا پېغور مه راکوه.

- سمه ده، هڅه کوم چې له ذهنه مې پاک کړم.

په همدې کې زما انټرنټ پرې شو، له غوصې نه مې مېز په سوک وواهه، د مېز درب سره د همکارانو سترګې رابرګې شوې، ذکي نه د مجلې ډيزاين پاتې شو، هره دقيقه به يې يو ځل سترګې ماته را اړولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر مازیگره مې د انتظار خوند وکوت، خو انټرنېټ جوړ نشو، رخصتي شوه، ایله چې له کمپیوټر نه د لېرې کېدو پلمه راپیدا شوه او پاڅېدم.

*****

پوره یوه اونۍ وتلې وه، بیخي فېسبوک بد راته ښکارېد، هغه فېسبوک ته نه راتله او زه اندیښنو پر سر اخیستی وم. موبایل یې هم زنګ نه تېراوه.
دوشنبه وه نن، څه باندې لس بجې به وې، چې راښکاره شوه، سم له واره راباندې اختر شو، له خوشحالۍ نه مې سلام پرېښود، ورته ومې لیکل:

- نګین، زما خو له خفګانه زړه په چاودېدو دی، ته چېرته وې.
- ولې؟
- دا څو ورځې نه ښکارېدلې، خیریت و؟
- هو ولا، اوس فېسبوک ته کمه راځم، همداسې ښه نه ده؟
- څه ستونزه لرې؟
- نه، دا څو ورځې رخصتیانې دي، کور کې ګڼه ګونه ډېره ده.
- د څه رخصتیانې؟
- د پیغمبر، امام حسن او اما رضا د رحلت ورځې دي کنه، ولې تاسې په دې ورځو کې رخصتۍ نه لرئ؟
- نه، موږ یوازې د پیغمبر د میلاد ورځ لرو.

سمدستي یې وپوښتل:

- تاسې عزاداري کوئ؟
- نه، موږ په دې ورځو کې روژه نیسو، صدقه ورکوو، هغسې یې نه نمانځو لکه تاسو.
- یعني بیا هم موږ پوره نه منئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا يې وليکل:

- تاسو يوازې د عاشورا ماسپښين منئ، د رسول رحلت خو نه منئ کنه؟

په چورت کې يې بوتلم، رښتيا هم د حضرت محمدص د رحلت ورځ خو دلته نه نمانځل کيږي، خاص ځواب مې نه ورته درلود. خو بيا هم ونه ځنډيدم، ورته ومې وليکل:

- هو، خو کله چې موږ اولين او اخرين پيغمبر وايوو، عقيده مو همدا ده، چې بل پيغمبر نه راځي، همغه يوه د ميلاد ورځ يې غوره ده، چې ونمانځل شي، وفات ته يې له همدې امله موږ دومره پام نه کوو.

ويې ليکل:

- درويشه، بده ونه منې، زه خوشحاليږم چې په دې اړه پوهه شم، خو ته نه غواړې څه ووايې، ولې؟

- درته ومې ويل کنه، آيا نور هم څه پاتې دي؟

- نه، ګوره کنه، موږ د خپل دين هر څه په ښکاره بيانوو، خو تاسې يې نه وايئ.

خندا راغله، خو اوس مې زړه ورسره نښتی و، ډېر جدي بحث ته مې زړه نه ښه کاوه، وېرېدم چې رانه خفه نشي.

ورته ومې ليکل:

- نګين! موږ په هغو شيانو هم عقيده لرو، چې تا يې يادونه وکړه، خو يوازې په طريقه کې يې توپير دی.

بې ځنډه يې بل پيغام راغی:

- درويشه، دا بحث مې خوښيږي، غواړم ستاسو د مذهب په اړه لنډ لنډ معلومات راکړې، مهرباني به دې وي، فقط غواړم پوهه شم، بس.

ځواب مې ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د اسلام دين خو لکه د نورو اديانو په شان نه دی، دا خو لوی دين دی، د څه په اړه معلومات؟
- همدا چې د شيعه او سني اختلافات څه وخت او پر څه پيل شول.
- سمه ده، په سترګو.
- ډېره مننه، ګرانه دوسته.
- هيله کوم.

د غرمې ډوډۍ تياره وه، خاله دسترخوان راووړ، نور نو کومه موضوع هم په ذهن کې نه راګرځېدله، ما ويل راځه دا ځل زه د تلو اجازه ترې واخلم، ورته ومې ليکل:

- نګين، زموږ غرمنۍ تياره ده.
- نوش جان يې کړه.
- نه راسره ميلمه کېږې؟

په خندا يې کړل راته:

- ههههههه مننه، بل وخت ته دې پاتې وي، ښه اشتها ولرې.

*****

يوازې د نګين پر ليکنه مې يوه لنډه خرګندونه ورکړه، نور برابر ليکخونې ته لاړم، هغه هم لکه ماته چې په تمه وي، بې ځنډه يې زما سلام ته عليک وويل، ورپسې يې وليکل:

- مننه چې زما په مطالبو باندې نظر ورکوې.
- هيله کوم، ستا مطالب ښکلې دي.
- مننه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما سره تازه کومه موضوع نه وه، هغه هم لږ وځنډېدله، شاید هغې هم موضوع لټوله. خو ډېر وخت یې ونه نیو، د لیکلو نښانه یې راښکاره شوه، پیغام یې راغی:

- رښتیا، زما اوستا بحث څنګه شو؟
- همدا اوس.
- نو څه وخت، لکه چې پلان ورته جوړوې که څنګه؟
- ههههه، نه هغسې نه، ما ویل یوه مکمله ورځ به پرې وغږېږو، اوس خو هسې هم وخت کم دی.
- پروا نه لري، چې هر څومره وشو، نور به بلې ورځې ته پاتې شي.
- سمه ده، خو ګوره زه ملا نه یم، ټول معلومات نشم درکولی.
- دا شیان ملا نه غواړي، زما په نظر انسان باید دومره پوه شي، چې قرآن کې څه لیکلي او مفهوم یې څه دی.

پخه خبره یې وکړه، خوند یې راکړ:

- هو، ته ښه وایې، خو زما هدف دا دی، چې له ټولو دلایلو سره یې نشم تشریح کولی.
- سمه ده، هر څومره چې پوهېږې، همغه ووایه!
- سمه ده.
- هو، یو تر بله بحث نه کوو، پوه شوې، یوازې معلومات ورکوو.
- بلکل.

درې غټې مسألې مې په ذهن کې وې، همغه مې په نوبت ورته را واخستې:

- ګوره! یوه د صیغې مسأله ده، موږ یې حرامه ګڼو، خو تاسو یې حلاله.
- ښه.
- بله، په اوداسه کې د پښو وینځلو مسأله ده، تاسو یې مسح فرض ګڼئ او موږ یې وینځل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو.
- او دریمه، تاسو اصحابانو ته احترام نلرئ او کنځاوې ورته کوئ، خو مونږ بالعکس، هغوی ته ډېر درناوی لرو.

لنډه پیغام یې راکړ:

- ښه نور؟

دا وخت یوه بله مسأله را په یاد شوه:

- رښتیا، شیعه ګان د وحی نزول پر حضرت محمد^ص باندې تیروتنه ګڼي، هغوی وایي، چې باید پر حضرت علي^{رض} باندې نازل شوې وای، په دې کې جبراییل تېر وتلی. دا مسأله هم مونږ ناسمه بولو.

سمدستي یې ځواب راغی:

- نه، دا خبره نه منم، شیعه ګان حضرت علي د امام په نوم پیژني، دا ټول دروغ دي، هسې شیعه ته نسبت ورکول کیږي.
- ښه د نورو په اړه؟
- صبر کوه، درته وایم.

زه تم شوم، د هغې د لیکلو نښانه ښکاریدله، وروسته یې ځواب راښکاره شو:

- شیعه ځکه اصحابان نه مني، کله چې پیغمبر وفات شو یا ان چې لا ژوندی و، دوی پخپله ګټه ټول مسایل تحریفول او د پیغمبر کورنۍ سره یې زیاتی کاوه.
- کومو اصحابو؟
- یو یې عمر درته یادوم، کله به چې هغه ته په کوم کار کې ستونزه پیدا شوه، نو له علي به یې مرسته غوښته، چې د هغه حق یې ضایع کاوه، ان ځیني وخت به یې هغه په کور کښیناوه.

ورته ومې لیکل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- يعني د علي پر سر عمر له اسلامه وځي؟

ځواب يې رانکړ، ور زياته مې کړه:

- رښتيا عمر خو د علي زوم و، فکر نه کوم چې علي به ورسره مخالفت درلود.

- ته خو غوړ شه!

لاسونه مې ليکدړې نه لېرې کړل، لږ وروسته يې پيغام راښکاره شو:

- هغه به په خپله خوله ويل، چې علي تر ما غوره دی، بايد حق يې ورکړ شي، خو دنيا يې چې سترګې ورپټې کړې وې، هغه ته به يې بيا حق نه ورکاوه.

- ښه د صيغې په اړه؟

- هو.

زياته يې کړه:

- دا خو منځ چې د پيغمبر او امامانو په وخت کې ډېرې ښځې بې سرپرسته وې، د جنګ له امله، دا چې فساد ونکړي صيغه ورته روا شوه. اوس زيات نارينه پخپله ګټه دا کار کوي، چې ښه نه کوي، خو په قرآن کې دا آيت شته.

ځواب مې ورکړ:

- هو منم يې، دا آيت شته.

- فکر کوم، د مومنون يا نور سوره ده.

- سمه ده، خو هغه آيت منسوخ شوی.

- نه درويشه، هېڅکله آيت نه منسوخيږي، يوازې په مختلفو وختونو کې يې تفسير فرق کوي، وګوره! يو ځای په قران کې راغلي، چې که مېرمنو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مو ستاسو نافرماني کوله، ان کولی شئ، هغوی په کوټک ووهئ، خو اوس هغه زمانه بدله شوې ده.

زه غلی وم، د هغې لیکلو دوام درلود، وروسته یې پاتې خبرې راښکاره شوې:

- او دا د بشري حقونو جز دی، هېڅوک حق نلري چې ښځې وځوروي، خو اوس هم ځینې پېښې په دنیا کې شته، ان په اروپا یا نورو هېوادونو کې.

زه د هغې تعبیر ته په چورت کې لاړم، هغسې چې ما باور درلود، قانع نشوم، لا هم غلی وم، چې بل پیغام یې راغی:

- رښتیا د اوداسه په اړه! فکر کوم د توبې سوره ده، خدای په قران کې په ښکاره ویلي، چې پر سر او پښو مسح وکړئ.

زیاته یې کړه:

- خو دا دومره غټ اختلافات نه دي، مهمه خبره دا ده، چې ځینې سنیان شیعه ګان کافران بولي، دا ولې؟

ماته خو داسې ښکاره شوه، چې بحث یې د همدې خبرې لپاره خوښاوه او ایله اوس یې د خپل زړه خبره راته وکړه، خو ما نه غوښتل په دې اړه یې ورسره وغځوم، بس همدومره مې ورته ولیکل:

- د نورو په اړه زه څه نشم ویلی، هر څوک د خپل نظر مسوول دی، شاید دغسې هم نه وي.

- ولې شیعه وژنه د زماني دود ګرځیدلې، ولې؟ آیا زموږ پیغمبر یو نه دی؟

پوه شوم، چې احساساتي شوه، ورسره اوږده مې نکړه، ښه وه د رخصتۍ وخت هم را لنډ شوی و، ورته ومې لیکل:

- نګین، د رخصتۍ وخت دی، دفتر بندیږي، نور دې سبا ته پاتې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له لږ غلي پاتې کېدو وروسته يې ځواب راکړ:

- سمه ده، د ځان مواظب اوسه.

*****

نن زړه نازړه وم، ما ويل که فېسبوک راخلاص کړم، بيا بحث راسره کوي. حيران پاتې وم؛ دلته زما زړه نه صبرېد او هلته هغه د بحث لپاره په تمه وه.

لږ مې ځان وغولاوه، خو دومره د ټينګې نړ نه وم، طاقت مې ونشو، فېسبوک ته ورننوتم.

د فېسبوک راته نا آشنا ښکاره شوه، فارمټ يې بدل شوی و، بيخي بل رقم و، بريښېده چې په هر څه کې يې بدلون راوستی و، ځينو يې په اړه پستونه (ځړوني) هم کړي ول.

نګين لا نه ښکارېدله، ما يو پارسي شعر وځړاوه، يو دوه دقيقې به وتلې وې، چې لمړی ځل نګين خوښ کړ، ورپسې يې پيغام هم راغی:

- ګرانه يوه خبره مې درته کوله!

ترې ومې پوښتل:

- کومه خبره؟

- عقيدوي بحث نور نه کوو، عيسی په خپل دين او موسی پخپل دين، سمه ده!

ما هم دا ساعت له خدايه غوښت، ورته ومې ليکل:

- زما د زړه خبره دې وکړه، ډېر ورته په اندېښنه کې وم.

- د څه انديښنه؟

- ما ويل تر منځ مو خفګان راپيدا نکړي.

- نه نه، زه خو داسې څه نه وينم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زياته يې کړه:

- ربښتيا زه نن يو چېرته ځم، لمړی فېسبوک ته راغلم، ما ويل تا خبر کړم.
- ډېره مننه.

ترې ومې پوښتل:

- ودې نه ويل، چېرته؟
- د کور لپاره سودا اخلم، بيا د يو ناروغ پوښتنې ته ځم.
- څو بجې ځې؟

د پوښتنې په ډول يې بېرته راته وليکل:

- بجې؟؟

حيران شوم، چې اوس بجې ته په پارسي کې څه وايي، مترادفه کلمه مې ورته ونه موندله، ومې ليکل:

- يعنې څه وخت ځې، اوس ځې که وروسته؟
- بس لږ وروسته تيارېږم، ځم.

زه تم شوم، هغې ليکل کول، وروسته يې پيغام راښکاره شو:

- ځينې کلمې ډېرې سختې وايې، هيڅ نه ورباندې پوهېږم.
- وبخښه نو، ايراني کلماتو سره بلد نه يم.

ويې ليکل:

- ما ته ځير کېږه، زده کوې يې.
- سمه ده، خو په کوچنيو تيروتنو پسې مه ګرځه.
- نه نه، همغه ورو ورو غټيږي، مهمې کوچنۍ دي.
- سمه ده، خو زه خوښيږم چې زما غلطۍ ونيسې.
- وګوره، ګناه دې خپله ده، خوښيږم نه، خوشحاليږم وايه، څو ځله مې درته وويل، اما ته له خپلې ښوونکې سره ضد کوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هههههه.
- خندا يې هم درلوده؟

نوبت يې رانکړ، بیا يې ولیکل:

- ښه نو زه درنه ځم.

د هغې پخپله اصطلاح مې ورته ولیکل:

- د ځان مواظبه اوسیږه.
- ته هم، د الله پامان.

*****

چهارشنبه وه نن، کمپیوټر مې روښانه کړ، انټرنېټ کار نه کاوه، سر مې لا نه و راپورته کړی، د امین الله غږ شو:

- مدیر صیب، نېټ خراب دی.

څه به مې ویل، زما په لاس کې نه و، ګنې یوه شېبه به هم نه و رانه خراب شوی.
لس بجې شوې، لا يې هم څرک ونه لګید، زړه کې مې ویل خدایکه جوړ شي.
غرمه شوه، ډوډۍ مې وخوړله، نن مې له چټ نه تمه وشکېده، پاڅېدم مانځه ته لاړم، بېرته راغلم، خو پر خپله څوکۍ مې ناستې ته زړه ونه شو، د مېز څنګ ته پر کاوچ کښیناستم، د ځان سره مې وویل:

- نن لکه چې انټرنېټ جوړ نشو.

ذکي مخ راواړاوه:

- جوړ شوی.
- څه وخت؟
- ته چې مانځه ته لاړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوچته پاڅېدم، مخپاک مې لا همغسې پر اوږه پروت و، کمپيوټر ته کېناستم، نګين يو اوږد نظم راليږلی و، ښکلی و، لوی مفهوم پکې نغښتی و، له شيطانت او غير انسانيت نه پکې شکايت شوی و.

کتل مې چې پيغام يې رابښکاره شو:

- شعر دې ولوست؟
- هو، ډېر ښکلی دی.
- پر خپله پانه يې وځروه، خوشحالېږم.
- همدا اوس؟
- هو نو، که دې خوښه نه وي، زه يې پسټ کوم.
- سمه ده، زه يې پسټ کوم.

شعر مې وځراوه، تر ټولو وړاندې همدې خوښ کړ، خپله څرګندونه يې هم ورباندې ورکړله.

شېبه وروسته يې راته وليکل:

- درويشه، نور په شيعه او سني پسې نه ګرځو، زه او ته مسلمانان يوو او بله دا چې انسانيت مهم دی.

زياته يې کړه:

- دا هر څه د قدرت لپاره جنګ دی، خلک پکې وژني، اصل خدای دی، چې موږ ټول يې منو، جنت او دوزخ د هغه په واک کې دي، چې هر چاته يې ورکوي اختيار لري.
- هو، ګراني همداسې ده، منم يې.
- خوشحاله يم ګرانه، چې راسره موافق يې.
- هيله کوم.

هغه وځندېدله، ورته ومې ليکل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نګين شعر دې ډېر ښکلی دی.
- زما نه دی، هو، د ایران حالت پکې ښه انځور شوی.
- د افغانستان هم.
- شاید.

موضوع یې واړوله، رانه ویې پوښتل:

- رښتیا هغه کتاب دې پیدا کړ؟ همغه تا چې ویل رومان.
- نه ولا، دلته مې پیدا نکړ، هغه سرې مې تر اوسه نه دی لیدلی.
- ښه ته اوس ماته یو رومان ووایه!

ومې لیکل:

- سم یې نه پېژنم، پارسي رومانونه مې نه دي لوستي، ما ویل که ته یې راوښيي.
- سمه ده.

زه تم شوم، د هغې د لیکلو نښانه ښکارېدله، پیغام یې راغی:

- درویشه، د پسټ بکس پته دې راته ووایه!
- څه یې کوې.
- هسې ما ویل، که ماته موقع پیدا شوه، زه یې دراستوم.
- نه ګراني، زما مقصد دا نه و.

وځنډېدله، ما هم څه ونه لیکل، وروسته یې پیغام راښکاره شو:

- زه یې هم همدا نن نه درلېږم، ته دې پسټ بکس ووایه!
- اوه، نګین ته هم.
- راته ویې لیکه، بیا خفه کیږم درنه.
- ښه ده- ښه ده، لږ صبر وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ځانګړې پسټ بکس نه درلود، دومره بلد هم نه وم، حيران دې ته وم، چې له چانه پوښتنه وکړم، انډيوالان مې هم تر ما نابلده ول.

پر امين الله مې غږ وکړ:

- امين الله، دفتر د پسټ بکس پته لري؟

ورو د ځان سره وبونګېد، مخ يې راواړاوه:

- د مطبوعاتو جمال يې لکه چې مسوول دی، خطونه متونه خو هغه ته راځي.

اوچته پاڅېدم، جمال ته ورغلم، رښتياني همغه يې مسوول و، د پسټ بکس پته مې ځني واخيسته، بېرته په منډه راغلم، د نګين څو پيغامونه سر پر سر راغلي ول:

- درويشه، څه شوې؟ - لاړې - ولې ځواب نه راکوې؟

ورته ومې ليکل:

- وبخښه، پته مې ايله راپيدا کړه.

- ښه راته ويې ليکه!

پته مې ورته وليکله، وريسې مې ورياده کړه:

- زه خپل پسټ بکس نه لرم، دا د دفتر دی، يوازې د تليفون شمېره زما ده.

- سمه ده بابا وپوهېدم.

*****

نن يې يو اوږد غزل خپور کړی و، د حافظ غزل و، يوازې خوښ مې کړ، څرګندونې ته مې خوښه ونه شوه، ليکخونې ته لاړم، هغه لا نه وه راغلې، خو لنډ پيغام يې راته پرېښی و:

- درويشه، ستا خپل عکس مې تر اوسه نه دی ليدلی.

ځواب مې ورنکړ، د خپلو عکسونو فولډر ته لاړم، تېر کال مې په ژمي کې څو عکسونه اخستي ول، يو مې پکې خوښ کړ، سپينې جامې مې د واورې بکګرونډ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره ورته وې، يوازې تورې کورتۍ او د سر تورو وېښتانو مې ورسره توپير درلود، نور لکه په سپينه واوره کې چې ورک وم؛ د واورې غړوسکې هم ښکارېدلې، چې کښته راروانې دي، بد عکس نه و، لږ مې خندلي هم ول، په ځنګ ولاړ وم، پوره تنه مې پکې راغلې وه، همغه مې غوره کړ او ور ومې ستاوه.

ښايسته څنډ وتلی و، وروسته په غوبږۍ کې د پيغام غږ شو، ژر فېسبوک ته شوم، د نګين و، ليکلي يې ول:

- ښايسته ځوان يې، خپل دې دی.

ومې ليکل:

- هو، نور نو شک له زړه وباسه.
- سمه ده، ډېر عالي عکس دی، رښتيا کابل کې واوره شوې؟
- نه، دا مې پروسږن دی.
- ښه ښه.

بيا يې وليکل:

- د دراوزې زنګ دی، بېرته ژر راځم.

څنډ ووت، راښکاره نشوه، د کمپيوټر غوبږۍ مې بېرته پر غوږو ونښلوله، تاند وېب پاڼې ته لاړم، د ښاغلي اسدالله غضنفر مقاله مې لوستله، د (ښکلا مرموز کيفيت) په نوم. مقاله لږ پاتې وه، چې د پيغام غږ مې واورېد، مقاله جالبه وه، په پای کې مې نيمګړې نشوی پرېښوولی؛ بيا د پيغام کړنګ شو، خو اوس يې د پايلې مفهوم ته رسېدلی وم، دوه وروستۍ کرښې يې پاتې وې، فېسبوک ته لاړم.

دريم پيغام يې هم راغی:

- درویشه ته چېرته يې؟

ورته ومې ليکل:

- دا دی راغلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويې خندل:

- ههههه، څراغ دې روښانه و، ما ويل وې به.
- رښتيا هم دلته وم، يوه مقاله مې لوستله، پام مې نه و.

ورزياته مې کړه:

- شعر دې ښکلی و، ومې لوست.
- مننه، د حافظ دی.
- ښه د حافظ دی.

ورته ومې ليکل:

- رښتيا د حافظ په اړه يو څه را ياد شول.
- څه؟
- ته به نه يې خبره، دلته اوس هم د جماتونو په تدريسي نصاب کې د حافظ کتاب شامل دی.
- وې به، رښتيا هم.
- اوس هم زموږ زياتره سپينږيري د حافظ شعرونه په يادو وايي، ان د دين يوه برخه يې ګڼي.

هغې وليکل:

- خو ايرانيان يې ډېر نه خوښوي، متاسفانه زياترو ته هيڅ ارزښت نلري. ايرانيان دومره شاعران لري، چې دا پکې هېڅ دی.

زما په هدف پوهه نشوه، ورته ومې ليکل:

- نګين، ما ويل، آيا دا پر افغانستان باندې فرهنګي تيری نه دی؟
- ولې نه دی، عربانو چې هېواد ونيو، خلکو ته نور هېڅ شي ارزښت نه درلود، هر يو په خپل غم کې شو.

زه يې ليکلو ته پرې نښودم، زياته يې کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- درویشه، پرېږده دا خبرې، په تیرو پسې سر مه خوږوه، نرۍ مخکې ځي، نور شاته کتل نه دي په کار.
- ښه نو ته وو وایه!
- اوس نه، لږ وروسته یو ځای ته بیا ځم، کیدی شي، سبا ته هم رانشم.
- چېرته؟
- خور مې ناروغه ده، هغې ته ورځم. که سبا ته رانغلم، اندیښنه ونکړې.
- ښه ده چې ودې ویل، رښتیا مې هم اندیښنه کوله.
- نه نو، نوره اندیښنه له زړه وباسه.

ویې پوښتل:

- درویشه، څو ایرانۍ ملګرې لرې، رښتیا به راته وایې؟
- څه ډول ملګرې، یوازې د چټ او که تولې؟
- هو، هم د چټ او هم تولې عادي.
- یوه ده، هغه نګین نومیږي، په چټ کې ورسره ملګري کوم، نورې تر اوسه پوره نه پیژنم، یوازې د عکسونو له مخې مې په نخښه کړې دي.

وخندېدله، خو ډېره نه، وروسته یې پیغام رانبکاره شو:

- ښه، ټول څومره ایراني ملګرې لرې، ۳۰ که ۱۰۰ که ....؟؟
- یوازې یو څو محدود ملګرې دي، ټول شاید ۲۰ تنه وي.
- پوهیږې، زما ملګرې زیاتره ښځې دي، چې ځینو سره ته هم ملګرى یې، ځکه مې وپوښتل.
- هو، هغو رانه د ملګرتیا غوښتنه کړې، ما یې هم غوښتنه منلې ده.
- سمه ده، زه کوم اعتراض نه لرم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

*****

پرونۍ ورځ ډېره په سختۍ تېره شوه، تر مازیګره پورې دفتر راته بد ښکارېد، سم لکه یو شی مې چې ورک کړی وي. نن مې په شنه سهار فېسبوک خلاص کړ، نګین نه وه، خو زړه مې نه و، چې بېرته ووځم، هسې هم په انتظار عادت شوی وم.

شعبه تشه توره وه، همکاران مې یو هم نه و راغلی، پرون مې یو څو تصویري سندرې ډاونلوډ کړې وې، ما ویل راځه هغه وګورم. غوږی مې پر غوږونو ونښلاوه، پلې (چالانه) مې کړلې.

یو وخت په غوږي کې د پیغام غږ شو، ژر فېسبوک ته شوم، نګین وه:

- درویشه سلام، فېسبوک کې یې؟

ورته ومې لیکل:

- هو، یوازې ستا په تمه.
- منته.

زیاته یې کړه:

- پرون لاړم، تا ته مې کتاب واخیست، درته پسټ مې هم کړ.
- اوه ګرانې، ما نه غوښتل تا په زحمت کړم.
- رښتیا هغه کتاب چې ما ښودلی و، هغه نه دی، دا مې بل درواستاوه.
- غټ زحمت دې ویستلی ولا.
- اوه، زه او ته دوستان یوو، په دې کې بیا زحمت له کومه شو.
- ډېره منه.

غږ یې راباندې وکړ:

- خو درویشه!
- بلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پرون سخته خفه شوم.
- ولې په څه؟
- پرون هلته پسته خانه کې ستا هېوادوال هم ول، پوهیږې څه یې راته ویل؟
- څه؟
- هر چا یو- یوه خبره کوله، یوه ویل: څه کوې طالبانو ته پست استوې، ومې ویل نه، هغه یو لیکوال دی، په وطن مین انسان دی، بل ویل: ولې دلته څوک نه و، ایله په افغانستان کې، بل به له خندا شین شو.

زیاته یې کړه:

- درویشه، ډیر بد خلک لرئ، په خدای چې ډېر بد ملت یاستئ.

په تشه خندا مې ځواب ورکړ:

- هههههه.
- خانده مه، باور وکړه د خپلو پلرونو او نیکونو نومونه یې هم زده نه ول.
- داسې څنګه کیدی شي؟
- ګوره کنه، د پسته خانې مامور ترې پوښتنه کوله، دوی هر یو یې وچه خوله پاتې کېدل، نه پوهېږم چې زده یې نه ول، که یې نه درلودل.

ورته ومې لیکل:

- آیا هغوی ربښتیانی افغانان ول؟
- هو نو، زه دروغ درته وایم؟

ما بیا د خندا په نخښه د هههههه توري ورته کېښودل. هغه تم نشوه، بې ځنډه یې ځواب راکړ:

- په خدای د ژړا ځای دی، نه د خندا.
- نګین، ما خو ډېر مخکې درته ویلي ول، موږ سره د وطن مینه نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو والله.

زياته يې کړه:

- خو ته ښه انسان يې، ته تر نورو بېل يې، باور وکړه.
- مننه ګرانې، بيا هم زحمت دې ډېر وبخښه.
- نه کنه، په دوستۍ کې زحمت هېڅ معنا نه لري.

*****

نن يې بل تصوير ځړولی و، خپل يې نه و، پردی و. له جامو او شاوخوا څيزونو وربانديې پوه شوم، چې شاهانه او پخوانی راته ښکاره شو، نازکه ښايسته ښځه وه، شا ته يې دېوال باندې د سرو او سپينو زرو رنګارنګ شيان راځړېدل، د غټې تورې څوکۍ تر شا ولاړه وه او نرۍ موسکا يې داسې پر شونډو بربښېده، لکه عادت يې چې وي.

تصوير مې خوښ کړ، ورپسې يې دوه نورې ليکنې هم پورته کړې وې، خو ما هغه ونشوې لوستی، امين الله مخامخ راته ودرېد، ګڼ کاغذونه يې راته ونيول.

فېسبوک مې پرېښود، ترې ومې پوښتل:

- دا څه دي؟
- مجله ده.
- نوې ګڼه؟
- هو، ويې ګوره، دا ځل بيخي تازه موضوعات دي.
- سمه ده.

لږ لږ مې د مجلې پاڼې واړولې، هملته پر ميز مې کېښوده، زه اوس ډېر بې مسووليته شوی وم، د دفتر کار ته مې زياته توجه نه کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کله به له ځانه وشرمېدم، چې سرېيه بده خبره ده، اخر دا خپل معاش خو بايد ځانته حلال کړم.

خو چا ته وايې! بيخي لکه معتاد داسې وم، بېرته فېسبوک ته شوم، نګين راغلې وه، سلام مې ور واستاوه. شېبه پس يې ځواب راغی:

- عليکم سلام، ښه يې.
- شکر دی، ستا څال دی؟
- د الله فضل دی.

زه تم شوم، هغې بيا راته وليکل:

- درويشه، عکس دې وليد، هغه د ايران ملکه وه، د لومړي پاچا ښځه او د مصر د پاچا لور.
- ښه ښه دا هغه وه، د شاه ښځه.
- هو د محمد رضا شاه ښځه، اولاد يې نه کېده، طلاق يې کړه، ګنې ډېره ورباندې ګرانه وه.
- نو ولې يې طلاق کړه؟
- خو درته ومې ويل.

زما په مطلب پوهه نشوه، ورزياته مې کړه:

- پوه شوم، خو بله ښځه به يې کړې وه، نو ولې طلاق.
- نوره نه پوهېږم، وروسته يې فرح سره واده وکړ او له هغې نه يې څلور اولادونه راوړل، دوه زامن او دوه لورګانې.
- ښه نو دا ښځه بيا څنګه شوه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- انګلستان ته لاړه، هلته يې واده وکړ، خو چې کله دلته په ايران کې وه، سخته ناروغه شوه، فکر کوم د مالت[1] تبې ونيوله، له هغې وروسته يې د بې اولادۍ ستونزه پيدا کړه، ګني په رضا شاه باندې ډېره ګرانه وه.
- ښه ښه، اوس پوه شوم.

دا وخت يوه پوښتنه پر زړه راوګرځېده، ونه ځنډېدم، ژر مې ورته مخکې کېښوده:

- نګين هدف مې بحث نه دی، بس يوه پوښتنه کوم.
- وکړه!
- د ايران خلک په يو وخت کې له يوې نه زياتو ښځو سره واده کولی شي؟

ويې ليکل:

- هو، که د چا اقتصادي وضعه ښه وي، کولی شي.
- يعني ستاسو په مذهب او قانون کې شته.
- هو ولې نه، چې د دواړو خواوو رضايت وي، د نورو يې څه.
- پوه شوم، مننه.

راته يې وليکل:

- درويشه پوهېږې؟
- له څه نه؟
- کومې ليکنې مې چې پورته کړې، خلک اوس د هغو علت رانه پوښتي.

ما يې ليکنې نه وې لوستې، دامين الله له امله رانه پاتې شوې. هغه مې ونه پوهوله چې ما نه دي لوستلې، ورته ومې ليکل:

- ښه نو تا څه ورته وويل؟
- همدا اوس اخته يم، ځوابونه ورکوم.

---

[1] مالت: د وزې له شيدو اخستل شوې تبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هغوی څه وايي؟

وخندېدله، وروسته يې د ليکلو نښانه راښکاره شوه، پيغام يې راغی:

- فکر کوم، د غم او ښادۍ احساس هم له دې لارې ليږدول کيږي.راته وايي، چې ولې غمجنه يې، څه خبره ده او...؟
- رښتيا هم د احساساتو درک ښه کيږي.

ورزياته مې کړه:

- خو يوه خبره ده، زياتره خلک د بل له زړه نه له شيطانته پوهيږي، نه له صداقته.
- يعني حسونه دروغ شوي؟
- شايد، اوس زياتره خلک هر څه ته له منفي اړخه ګوري.
- رښتيا ده ولا، زه هم همداسې فکر کوم.

ورته ومې ليکل:

- ګنې څه اړتيا ده، چې نور خلک په دې اړه پوښتنې وکړي، ستونزه يې څه ده؟

لږ وخندېدله، وروسته يې ځواب راکړ:

- وبخښه، راباندې راډېر شول، د چټ څراغ مې ګول کړ.

ورپسې يې وخندل:

- ههههه ښه، يعني ته په دې پوښتنو خفه کيږې، اوس پوهه شوم، ډېر حسود يې.

ماته هم خندا راغله، خو لا هم وېرېدم، يوازې همدومره مې ورته وليکل:

- په نورو کارونو کې حسود نه يم.
- ودې ليدل، ستا حس مې هم معلوم کړ، زما په نسبت حساس يې.

هغې بيا ليکل کول، زه تم شوم، وروسته يې پيغام راغی:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ګرانه، د وره زنګ دی، ګورم چې څوک دی.
- ښه ده، ورشه.

*****

نن يې د فيسبوک پر پاڼه څه نه و ځړولي، يوازې د ليکخونې پر سمبول باندې سره شمېره ښکارېدله، پوهېدم چې د هغې پيغام دی، ځکه له نورو سره مې ډېر سروکار نه درلود.

ليکخونه مې خلاصه کړه، راته ليکلي يې ول:

- عطر تو اين هوا را پر کرده --- اين هوا آن هواى سابق نيست.

بيا يې ليکلي ول:

- د يراحي سندره ده.

ورته ومې ليکل:

- سندره مې نه ده اورېدلې، خو شعر ډېر عالي دی.
- درويشه، ډېر عاشقانه شعرونه وايي، مهدي يراحي نوميږي.

د هغې د عشق خبرې ته مې زړه وتخنېد، درزا يې زياته شوه، مستقيم يې هېڅ داسې کومه خبره راته نه وه کړې، خو زړه دی نو؛ خوشې په خوشې يې د خوشحالۍ احساس کاوه.

ما ويل راځه همدا يې ښه وخت دی، بل وخت خداى زده کله پر لاس راځي، ترې ومې پوښتل:

- نګين، کله هم په خپل ژوند کې عاشقه شوې يې؟

بې ځنډه يې وليکل:

- هو څو ځله، مينه مې ډېره خوښيږي.
- نه، داسې مينه چې د هېريدو نه وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو کنه، کله کله مې پر زړه هم راوګرځي.

خبره يې وغځوله:

- درويشه، پوهيږې، نارينه تل په خپل غم کې وي، خو ښځې بيا داسې نه دي، هر ډول سختۍ ګالي خو دهوکه نه کوي.

- لکه چې ښه دردېدلې يې.

- رښتيا وايم، ناځوانه دي.

- ټول به دغسې نه وي ګوره.

ويې ليکل:

- ښه، ته راته ووايه!

يو ځل مې ويل راځه ورته وليکم، چې زه پر تا رښتيانی عاشق يم، بيا مې ويل، نه، خفه به شي، خدايکه يې بيا پخلا کړی شم.

بل پيغام يې راغی:

- درويشه، څه شوې؟

- همدلته يم.

- ښه نو ووايه، ته عاشق شوی يې.

ځواب مې ورکړ:

- هو، دوه ځله.

ورزياته مې کړه:

- خو دواړو ډېر دوام ونکړ.

- ولې؟

- زما د پلار راسره خوښه نه وه، دلته خو مينه عيب دی، خلک وربانډې شرمېږي.

- ډير افسوس کوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره يې وغځوله:

- ما هم يو زلمي سره دوه کاله مينه وکړه، هغه مې ډېر خوښېد، بېخي ډېر، زما مور هم راضي نه وه، خو يوه ورځ مې له ځو نورو ښځو سره وليد، له همغه وخته مو بيا اړيکه پرې شوه.

ترې ومې پوښتل:

- ښه اوس څه فکر کوې؟
- د څه په اړه؟
- د عاشقۍ په اړه.
- يعني بيا عاشقه شم.
- نو څه کيږي؟

غلې شوه، ما هم څه ونه ليکل، وروسته يې پيغام راښکاره شو:

- عشق ښه دی کنه؟
- هو نو، همدا عشق دی چې ژوند دی.

دا وخت مې خپل موبايل ته پام شو، پرون يو چا ډېر ښه پيغام را استولی و، تول خلور کرښې و، خو د اوسنۍ موضوع سره يې سر خوړ، همغه پيغام مې ورته راواخيست:

- ګل ته مې وويل: عشق څه دی؟ ويې ويل: تر ما ښايسته، پتنګ ته مې وويل: عشق څه دی؟ ويې ويل: تر ما ښکلی، شمعې ته مې وويل: عشق څه دی؟، ويې ويل: تر ما سوځوونکی، عشق ته مې وويل: آخر ته څه يې؟ ويې ويل: فقط يو نظر.

سمدستي يې پيغام راکړ:

- ښه اوس يې له کوم ځايه پيل کړم، يعني يو نظر کافي دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پوهیږې، د مینې په کتو کې خومره رازونه دي، له عاشق پرته بل څوک نه وربانديې پوهیږي.

وخندېدله، غوښتل مې بیا یوڅه ورته ولیکم، خو کاته مې چې لیکنه یې راښکاره شوه:

- نه، نه پوهېږم.

زیاته یې کړه:

- زما لپاره مینه دوه اړخیزه پُل دی، چې یو لورى یې د مینې دی او بل یې د مهربانی.

- منم یې، خو بیا هم کتو ته اړتیا شته.

- په هغسې مینه زه باور نه لرم.

- نګین، ډېر پخوا دا ویل شوي چې مینه ژوند دی.

ونه خندېدله:

- ودې لیدل، عشق تر کتو سخت دی، کتل خو په منډه تیرېږي.

- خو چې کتل نه وي، د هېڅ شي خوند نه وي، نه د عشق، نه د ښایست او نه د ژوند.

- سمه ده، بیا نو زما او ستا نظر همدلته سره بېلېږي.

وارخطا شوم، فکر مې کاوه خفه شوه، غږ مې پرې وکړ:

- نګین!!

- درویشه نه یې منم.

- وګوره! زه څه درته وایم.

- نه نه، نور بحث نه کوو، ستا نظر د هندي فلمونو په شان دی.

ووېرېدم، ما ویل لکه چې بیا مې کار وران کړ، ورته ومې لیکل:

- خفه شوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواب يې رانغی، بيا مې غږ مې پرې وکړ:

- نګين، زما خبره خو واوره.
- وايه.
- ته خو ګوره زه څه درته وايم!
- ولې زه ستا دوسته نه يم، که يوازې خبرې کوو، بس.

اوچته لکه له خوبه چې راويښ شم، خو زه سادګی لا هم وېرېدم، ما ويل خدای زده، له دې خبرې به يې مطلب څه وي، بابېزه مې وګڼله، ورته ومې ليکل:

- نګين، پوهېږم، خو ته ماته اجازه راکړه.
- ښه وايه، زه په تمه يم.

ورته ومې ليکل:

- په غوصه کېږه مه نو؟
- زما غوصه څه کوې، وايه.
- نه، نه يې وايم، وېرېږم.
- ووايه ژر کوه!

نور مې ځان ورسره بند نکړ، ورته ومې ليکل:

- ښه ده، درته وايم يې.

خو بيا مې هم جرأت نشوی کولی، غوصې يې دوه زړی کړی وم، په چورت کې يې بوتلم، چې بيا يې پيغام راغی:

- درويشه ووايه کنه، ژر کوه!
- ښه دا دی ليکم يې، لږ خو صبر کوه.

د زړه درزا مې وار په وار زياتېدله، خو نور نه شوای تم کېدلی، ورته ومې ليکل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ګوره که ما لیدل نشوای کولی، ته به مې ځنګه درک کړې وې، ځنګه به مې ستا خبرې لوستې وې؟ که ما ستا تصویر نه وای لیدلی، چا به راته راښودلې وې، چې ته دومره ښکلې یې؟ ځکه مې زړه....

بې ځنډه یې وپوښتل:

- زړه دې ځنګه؟؟

نور مې په زړه کې خبره نه تم کېدله او نه مې هم پر لیکدړه باندې ګوتې تینګېدلې، لاسونه مې رېږدېدل، بل پیغام یې راغی:

- درویشه! خدای ته وګوره، ولې زړه دې؟

نور مې صبر ونه شوی کړی، بې باکه مې ورته ولیکل:

- زړه مې رښتیانی درباندې بایللی، ځکه خو یې اوس نشم درنه صبرولی.

- واااای خدایه.

بیا یې ولیکل:

- وای درویشه، زړه مې وښویېد، ته رښتیا وایې؟

- باور وکړه، نه مې ورځ ورځ ده، نه مې شپه شپه.

نور مې څه نشوی لیکلی، ټول بدن مې لړزې نیولی و، هغه هم لږ ځنډېدلې وه، خو ډېره نه، وروسته یې پیغام راښکاره شو:

- درویشه، یعنې ته...

زیاته یې کړه:

- یعنې ته رښتیانی راباندې عاشق یې؟

همدومره مې ورته ولیکل:

- هو، ګرانې، له همغه اوله.

- وای خدایه، درویشه رښتیا ووایه.

احساسات مې ورته د (م) توري په ټینګولو سره وښودل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- رښتيا وايمممممممممممممم.

ځواب يې راغی:

- ټول بدن مې ريږدي، زما هيڅ باور نه راځي. دا ته څه وايې؟

لا هم زه وارخطا وم، لا هم وېرېدم، دا اظهار راته ښه ښکاره نشو، ما ويل لکه چې خبره خرابه شوه، ژر مې ليکدړې ته ګوتې ور تيرې کړلې، زړه مې هم نه و، خو له ناچارۍ مې ورته وليکل:

- ما وبخښه، که زما په خبره خفه شوې يې.

همدې سره يې پيغام راغی:

- ته څه وايې، دا اوس واقعيت دی که ټوکې کوې؟

په دوو کې يې حيران کړم، نه مې هو ويلی شوی او نه هم نه، تېره تجربه را په ياد شوه، ښه اوس څه ورته ووايم؟ په همدې کې وم، چې بيا يې جدي وليکل:

- درويشه! دا خبره دې اتکلي وکړه، که رښتيا هم راباندې عاشق يې، د خدای لپاره مه مې ځوروه؟

نور نو څه پاتې نه ول، چې ترې پټه يې کړم، هغې د ټينګار لپاره دا خبره راباندې تکراروله، ګنې له وړاندې هم پوهېدله، چې زه وربادنې مېين يم. ښه په زغرده مې ورته وليکل:

- هو، زه درباندې عاشق يمممممم، ټوکه موکه نه ده، واقعيت دی!

همدې سره له فېسبوکه ووتله، خدای خبر زما رنګ به څه ډول شوی و، وار له واره مې ستونی رابند شو، غږ مې له خولې ښخه نه راخوت، له همکارانو مې حيا کوله، ګنې همله مې خپل سر ته سوکان وېستل، ځان به مې ښه ريشخند کړی و.

بله چاره نه وه، ليکخونې ته ونښتم، يو په بل پسې مې پيغامونه ور سر کړل.

راښکاره نه شوه، خو اوس مې زړه چېرته صبرېد، شاته مې ډېره ووهله، نور مې هيڅ نه کول، کرار ناست وم، يوازې دواړه سترګې مې فېسبوک ته پاتې وې، بس.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو دقیقې به وتلې، چې بېرته راښکاره شوه، سم له واره يې په ليکخونه کې ليکل پيل شول، پیغام يې راغی:

- درویشه، کمپیوټر مې نږدې مات شوی و، وغورځېد.

غټه ساه مې واخیسته، ستونی مې واز شو.

کاته مې چې بیا يې ولیکل:

- ښه شوه روغ دی، ته مه خفه کيږه، هېڅ خبره نشته.

ځواب مې ورکړ:

- ستا پر ځای ستا کمپیوټر اغېزمن شو.
- نه ګرانه، دا اوس هم زما ټول بدن رېږدي.

زیاته يې کړه:

- واقعاً ډېره راته سخته ده. درویشه، ګوره زه هم.
- ته هم څنګه؟

ويې لیکل:

- تيرې دوه ورځې رخصتۍ کې چې نه وې، باور وکړه، هېڅ فیسبوک خوند نه راکاوه، ډېر مې زړه غوښتل درسره خبرې وکړم، خو ته نه وې.

ورته ومې لیکل:

- ګرانې همدا هغه احساس دی، چې زه يې ستا پر وړاندې له اوله لرم.

ويې لیکل:

- يعنې زه هم دربانديې عاشقه یم.
- هو، خو ته يې د ويلو جرات نه لرې.
- درویشه، هېڅ باور نشم کولی.

هغې خپلې خبرې ژوولې، خو اوس زما احساساتو هر څه رانه هېر کړي ول، بیا مې ورته ولیکل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- گرانې، زه دربانډې عاشق يم، يوازې ستا عاشق!

نوبت مې ورنکړ، ورزياته مې کړه:

- نګين، ته هم راته ووايه نو!

- څه؟

- همدا چې رابانډې عاشقه يې!

راته ويې ليکل:

- درويشه! محمد رښتيا راته ويلي ول.

حيران شوم چې محمد بيا دلته له کومه شو، دا څوک دی؟

ترې ومې پوښتل:

- څوک يادوې؟

- همغه محمد يادوم، چې زما په اړه درسره غږېدلی و.

را په ياد شو، همغه چې د دې د عکسو لېږې کېدو لپاره راسره غږېدلی و، ورته ومې ليکل:

- ښه، هغه څه ويل؟

- ويل يې چې ته رانه لاس ناخلې، هېڅ دليل نه منې او يوازې ما غواړې.

ځانته مې وکتل، خندا راغله، وروسته مې ځواب ورکړ:

- هو نو دروغ خو مې نه دي ويلي.

- ځکه خو ما هم همغه وخت خپل ضد پرېښود.

سر مې خلاص شو، پوه شوم چې زه يې همغه وخت درک کړی يم، ما يې په زړه کې ځای نيولی، خو سادګي هم اندازه لري، لا تر اوسه مې د ويرې له لاسه کرښې په احتياط ورته کښلې.

اوس نو د هغې دې خبرې سره لا پسې رند شوم، ورته ومې ليکل:

- ګرانې، اوس خو راته ووايه چې رابانډې عاشقه يې، لطفاً!

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اوه ګرانه، کلماتو سره به لوبې وشي، زه او ته ډېر سره لیرې یوو، کله امکان لري.

ورته کړل مې:

- مینه فاصلې لنډوي، اندېښنه مه کوه، وواېه نو!

بلاخره یې کلماتو سره لوبې وکړې:

- دربانديې عاشقه یمه، درویش جانه زړه ته مې راننوتی یې، رښتیانی راباندې ګران یې، واقعاً دربانديې عاشقه یم.

*****

نږدې غرمه وه، منډوي کې مې ځانته کورتی اخیسته، موبایل ته مې زنګ راغی، شمېره ناآشنا وه، هوکې مې کړ، له هغه اړخه غږ راغی:

- سلام، جمال یم، له مخابراتو نه ستا په نوم یو څه راغلي، وایخلم که خپله راځې؟

- نه وروره، زه دفتر کې نه یم، ته یې واخله!

- سمه ده.

ماسپښین دفتر ته راغلم، برابر جمال ته ورروختم، د توربخن میز شاته ناست و، کمپیوټر ته یې سترګې پاټې وې، زه مخامخ ورته ودرېدم، زما په لیدو یې د میز روک کش کړ، یوه وړه توټه کاغذ یې راوویست، راته ویې نیو.

ما ورته وخندل:

- یوازې همدا؟

د هغه تور نري بریتونه په خندا کاره شول:

- نه، مرکزي پسته خانې ته ورشه، هاغه مخابراتو کې چې ده، هلته خپل امانت واخله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په همدې پلمه مې ځان وپوهاوه، ګنې په رښتيا هم لاره چاره يې نه وه رامعلومه، لمرې ځل و، چې ماته پسته راغلې و، هغه هم له بهر نه.
خبره مې په ټوکه واړوله:
- عجب خلک دي، چې دا يې راوور، خو هغه به يې هم راوړې و.
د هغه برېتونه بيا په خندا کاره شول، پنډې متې يې سره وروستلې، شاته يې تکيه وکړه، زه ترې راووتم.

*****

د مامورانو رخصتۍ ته نيم ساعت پاتې و، د مرکزي پسته خانې پر لوی وره ورننوتم، ښۍ خوا ته د معلوماتو دفتر ته ودرېدم، پر سپين مېز باندې غټ کمپيوټر ايښی و، د مامور پوره مخ نه ښکاره کېده، يوازې دوه سترګې يې ښکارېدلې، د ښيښې سورې ته مې خوله ورنږدې کړه، له سلام وروسته مې وپوښتل:
- ماته له بهره يو پسته راغلې، چېرته؟
هغه په خبره کې را ولوېد:
- وروره، دا د لېږلو ځانګه ده.
لاس يې کيڼ لورې ته کوږ کړ، ويې ويل:
- هاغسې شاته را تاو شه، بستې هلته راځي.
هلمته ورغلم، تر ما مخکې هلته يو بل تن ولاړ و، اوږد سرې و، په ډېر تکليف يې د هغې خونې سورې ته ځان کروپ کړې و، لږ وروسته يې په شنه پلاستيک کې پېچلې خپل امانت واخيست، د سورې مخه يې راته پرېښوده.
د مسوول کس خېټه په يخنکاک کې په تنګ ښکارېده، تنې يې ډېرې سره کش کړې وې، له قوارې تريخ سرې برېښېد، خو غږ يې ښځې ته ورته و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سر کې يې تذکره رانه وغوښته، د هغې له مخې يې يوه پاڼه ډکه کړه، وروسته يې زما مخې ته د لاسليک لپاره کېښوده، لاس مې وردننه کړ او لاسليک مې کړه.

لږ وراندې مې سترګې ولګېدې، بل مامور خورا ډنګر و، توري نرۍ متې يې ښورولې، ما ويل حق به يې دا چاغ ملګرى ترې خوري، خو هغسې نه وه، پخپل اټکل کې دروغجن شوم، هغه سګرټي و، له جېبه يې د سګرټو ډبى راوويست، يو دانه يې په وچو تورو شونډو کې ونيو او ډبى يې بېرته جېب ته وغورځاوه.

د هغه په لاس کې غټه چاړه وه، ماته يې په کتو کې غږ وکړ:

- وروره! دلته دې پام وي، زه ستا بسته خلاصوم.
- ولې؟

سرې ژر له غوټې نه چاړه لېرې کړه، په تريو تندي يې شونډې وښورېدې:

- درويشت کاله دلته يم، تر اوسه مې د چا امانت نه دى خيانت کړى.
- نه هغسې مې نه ويل.
- بيا نو انديښنه مه کوه، هره اداره خپل مقررات لري، موږ له ځانه هيڅ نه کوو.

نور مې هيڅ ونه ويل، يوازې ځير وم ورته. مامور چاړه پرې ورکېښوده، د ژيړ ډبل کاغذ يوه خوا يې ټوله ور ښېرې کړه، يوازې يو کتاب يې ترې راوويست، لاندې نور څه نه ښکارېدل. د کتاب له منځه يې د ليک يو پاکټ راوويست، هغه يې پر مېز کېښود، وروسته يې د کتاب پاڼو ته د لاس غټه ګوته برابره کړه، له يوه سره يې ټولې بلې خوا ته وشړلې، د کتاب پوښتې ته يې وکتل، پر خپل همکار يې غږ وکړ:

- يوازې کتاب وليکه، داستان.

وړېسې يې يوه بله پاڼه هم راوړاندې کړه، دا ځل يې د يو سل اته ديرشو افغانيو غوښتنه وکړه، جېب ته مې لاس کړ، يو سل څلويښت مې ورکړې، ايله چې امانت يې راته وسپاره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر هيجاني وم، تلوسې مې نور يو قدم هم وړاندې نه پرېښودم، همهلته دهليز کې شنه اوږده پلاستيکي ځوکۍ ايښې وه، پر يو کونج يې کښيناستم، د پاکټ خوله مې پرانسته، کتاب مې را وويست، پنډ کتاب و، په غټو تورو وربانديې ليکلي ول: (همخونه). نور مې ونه کوت، ځنګ ته مې کېښود، د ليک پاکټ ته مې ډېره تلوسه وه، خلاص مې کړ، دننه يې ډبل کاغذ پروت و، د زړه په بڼه جوړ شوی و، همغسې تک سور رنګ يې هم و، بېخي ډېر په زړه پورې و راته.

په شنه قلم پکې کرښې کښل شوې وې، لمړی د يو شعر درې بيتونه ول، ډېر ښکلي، ورپسې يې خپل سلامونه او پېرزوينې ما او زما کورنۍ ته په خوږو الفاظو کې ډالۍ کړي ول.

وروستۍ دوه کرښې يې داسې وې: (ډېر دې نږدې احساسوم، ان بېخي ډېر، خو چې کله مې ځانته پام شي، ته رانه اوږدې فاصلې ډېر لېرې کړی يې. درويشه! همدا لکه چې مينه ده، البته زه نه پوهېږم) ستا دوسته نګين کاشاني.

ليک مې د کتاب په منځ کې کېښود، فکر يوورم، ځانته مې غوصه راتله، چې سرېيه ته لا څومره ساده يې!

خو ډېر ژر مې بېرته خپله سادګي هېره کړه، خوښې راباندې زوروره شوه، له خوشحالۍ نه مې زړه دننه سينه کې په الوتو شو، چتي به خندا راغله، بيا به مې شاوخوا ته وکتل، خو ښه وه، هلته نږدې څوک نه ښکارېدل.

*****

نن مې هم تر غرمې پورې د دفتر مخ ونه ليد، پر لاره وځنډېدم، نږدې ماسپښين مهال و، شعبې ته راغلم، کمپيوټر ته کښېناستم، درې پيغامونه راته راغلي ول، درېواړه پيغامونه د هغې ول:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- سلام درویشه، پرون ډېره درته په تمه شوم، رانغلې. چې ته روغ وې، خدای مکړه څه دربانديې شوي نه وي. موبایل دې هم کار نکوي، ولې؟

په همدې کې د هغې بل تازه پیغام راغی:

- درویشه، ډېره اندېښنه مې وه، ښه شوه چې راغلې.
- مننه ګرانې.
- د څه مننه؟

خندا راغله، د هغې بل پیغام راغی:

- درویشه، د څه مننه؟

ځواب مې ورکړ:

- ستا د لیک او کتاب.
- اوه خدایه، کتاب دروررسېد.
- هو.
- زما لیک دې هم ولوست، څنګه دی خط مې؟

ورته ومې لیکل:

- ښکلی لیک او ښکلی خط.

د هغې د لیک ورروستۍ جمله مې ورته ولیکله:

- البته همدا لکه چې مینه ده، خو زه نه پوهېږم، ستا دوسته نګین کاشاني.

لږ وخندېدله، وروسته یې پیغام راغی:

- اوه درویشه، ته هم.

خبره یې وغځوله:

- پوهېږې، اوس دې نشم هېرولی، واقعاً دربانديې مېینه یم.

نننۍ نیمه ورځ په خوږو خبرو بیخي بل ډول تېره شوه، هېڅ پرې پوه نشوم، یو وخت مې کتل چې شعبه کې یوازې زه پاتې یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

*****

د سهار اته نیمې بجې وې، د پاسپورټ ریاست ته ننوتم، نهه بجې یې وعده وه، چې پاسپورټ به مې اخلم، خو د یو لاسلیک لپاره تر غرمې پاتې شوم. نور کسان هم ورته معطل ول. ډېر وږی شوی وم، سهار مې چای هم نه و خوړلی. د سړک پورې خوا برګر خرڅېد، خلک ډېر ورته ولاړ ول، ورغلم، په سره تړوکر کې ښایسته شوې رېږې (کراچۍ) ته ودرېدم، د دیرشو افغانیو برګر مې وغوښت. برګروال ښکته کتل، غږ یې وکړ:

- ښه ده، دغه درې جوړ شي.

ډېر څنډ ونه ووت، وروسته یې زما هم راته جوړ کړ، هملته مې په ولاړې وخوړ، موړ شوم، وریسې مې یو ګیلاس اوبه هم پر سر واړولې.

ساعت ته مې وکتل، لا یوه بجه نه وه شوې، پاتې شل دقیقې مې نور هم د انتظار څور ته ځان تینګ کړ.

یوه بجه شوه، دننه یې پرېښودو، خبر شوم چې پاسپورټونه تیار دي، له خوښۍ نه مې د انتظار ټوله ستوماني هېره شوه. په نوبت کې ودرېدم، ډېر شاته نه وم، لسم دولسم کس به وم، پاسپورټونه یې هم نه ټالول، ژر ژر یې توزیع کول.

لږ څنډ وروسته یې زما نوم واخیست، ور وړاندې شوم، پاسپورټ یې راکړ، څو ځله مې په لاسونو کې واړاوه، پردی یې نه و راکړی، خپل مې و، وروسته مې د کورتۍ په کین جیب کې واچاو، راووتم.

دفتر ته راغلم، په شعبه کې چوپتیا خپره وه، ټولو خپلو کمپیوټرونو ته کتل، یوازې سلام مې ور واچاوه، نور لاړم خپل مېز ته ورتاو شوم.

د بل هېڅ کار غم نه و راسره، همدې ته خوشحاله وم، چې یوه ایرانۍ راباندې مېینه ده او تر ما بل نیکبخته نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فیسبوک مې خلاص کړ، د هغې پیغامونه راغلي ول:

- درویشه! بیا څه شوې؟ هېڅ نه پوهېږم، خامخا څه خبره شته.

بیا یې لیکلي ول:

- دوه ورځې شوې، دا دی نن بیا هم رانغلې، چې کله نه راځې، ما ته له مخکې وایه.

رښتیا هم، ورته ملامت خو وم، ولې مې تري پټوله؟ په اخر کې خو مې خامخا ورته ویل، نو بیا ولې اوس؟ راځه ورته ووایم.

ورته ومې لیکل:

- گرانې، ایران ته درځم، د سفر ترتیبات نیسم.

ځواب ته یې تر مازیگره په تمه کښیناستم، خو هغه راښکاره نشوه، نور نو ناستي ته هم پلمه نه جوړېدله، رخصتي شوه، لاړم کور ته.

*****

یوه اونۍ ووته، له یوې خوا په منډو رامنډو او له بلې خوا نگین ته په پلمو سترې شوی وم، نن هم یوه نیمه بجه به وه چې کمپیوټر ته کښیناستم.

فیسبوک مې خلاص کړ، لیکخونې ته مې لا پام نه و، چې د هغې پیغام راښکاره شو:

- درویشه! مره مې کړه، خو دروغ مه راته وایه.

پوه شوم، چې هغه نوره سترې ده، ډېرې پلمې مې ورته وکړې؛ خو کاشکې هر څه زما پخپل واک کې وای، گڼې نن به سبا مې خبره نه ځنډوله.

ورته ومې لیکل:

- ولې گرانې، زه دروغ درته وایم؟

- څه ووایم، زه خو بیخي نه پوهیږمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ګراني، یوازې دوه ورځې نورې هم لګیږي، ما وبخښه.

ځنډ یې ونکړ، په لیکلو بوخته شوه، وروسته یې پیغام راښکاره شو:

- د پاسپورټ خبره دې تمامه نه وه، د ویزې رابرسېره شوه، اخر دا څنګه دولت دی؟
- که زما په اختیار کې وای، اوس به وختي ایران کې وم.
- همدغه خو زه هم وایم، سمدستي ستا راتګ ته ضرورت څه و، شاید ډیر لګښت هم دربانديې راشي.
- دا خبره بیا له کومه شوه؟

بې ځنډه یې ولیکل:

- ماته همدا کافي ده چې فیسبوک کې راسره واوسې.
- نګین، زما ګناه نه ده، دلته په ادارو کې ډېرې ستونزې دي.
- څه ډول ستونزې؟
- همدا چې پیسې دې ورکړې، کار دې کیږي، که نه نو ځنډوي یې.

ویې پوښتل:

- رشوت غواړي؟
- هو، خلک ایران ته زیات ځي، ځکه نو دا ستونزې شته.
- زموږ سفارت هم دا کار کوي؟

هېڅ پکې تکنی نه شوم، ورته ومې لیکل:

- ولې ستاسو سفارت کې فرښتې دي.

هغې وخندل، ما ورزیاته کړه:

- نګین، ته مه خفه کیږه، موږ ورسره عادت یوو، اوس کار په خلاصیدو دی.

ویې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- درويشه، ته هم رشوتورکوې؟
- هو نو، چې مجبور شم، بيا خو چاره نشته، بايد ورېې کړم.
- يعنې په ګناه کې ته هم شريک يې؟

ورته ومې خندل، خو په دغسې وخت کې يې ځنډ نه وېست، سمدستي يې پيغام راغی:

- خانده مه، د افسوس ځای دی.

بيا يې راته وليکل:

- درويشه، ما وبخښه! رښتيا ته به حتماً نن ستړی شوی يې، مامورانو به ځورولی يې، ما هم خدايزده څه درته ووېل.
- هيله کوم، ښه دې ووېل.
- ښه نو اوس به کور ته ځې، د رخصتۍ وخت دې را لنډ شوی.
- هو، لږ ورسته ځم.
- ګرانه د ځان مواظب اوسه، په ګڼه ګوڼه مه ورځه!
- سمه ده ګرانې.

*****

ايله چې نن مې زړه ولګېد، تېرې دوه ورځې راباندې بېخي سختې تېرې شوې، نن لس بجې يې سفارت ته غوښتی وم، زه نيم ساعت مخکې هلته حاضر شوم. کم وخت پاتې و، په لين کې ودرېدم، خلک ډېر ولاړ ول، لسو نه خبره واوښته، نژدې يوولس بجې وې، چې نوبت راغی. وروراندې شوم، زما د نوم په اخيستو يې پاسپورټ راته ونيو، ژر مې وکوت، ويزه يې پکې لګولې وه، بېرته مې قات کړ، جېب کې مې کېښود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشحالي مې نوره په زړه کې نشوی ځايولی، هېڅوک مې هلته ونه موند، چې د خوښی ډک زړه مې ورته تش کړی وای.

همغسې له لارې نه شار نو (شهر نو) ته لاړم، اباسين هوايي شرکت ته تېر کال خپل ملګري سره تللی وم، نن بيا ورغلم، خو دا ځل د خپل ځان لپاره.

په همغه ځای کې و، انصاري څلور لارې ته لنډ د قبلې خوا ته. د اريانا افغان الوتکې ټکټ يې راکړ، سبا نه بل سبا ته د چهارشنبې په ورځ يې الوت و، يوه نيمه بجه.

له شرکت نه راووتم، اوس سوغات ته په چورت کې وم، څه ورته واخلم؟ غوښتل مې داسې يو څه وي، چې ډېر ارزښت ولري.

د ټکسي ارن شو، مخ مې ورواړاوه، په ځراغونو يې د تلو اشاره راته وکړه، ما هم ژر لاس ورته وښواراوه، راته ودرېد، پکې وختم.

پر لاره مې چورت واهه، چې افغانۍ جامې را په ياد شوې، لاسي ګنډل شوې جامې، ما ويل خامخا يې خوښيږي، زما خو ډېرې خوښې دي، پر همدې باندې د ځان سره صلاح شوم.

ده افغانان کې له موټر نه ښکته شوم، ورو- ورو تيمورشاهي ته وخوځېدم، لړزانک پله باندې ډير وخت نه وم تېر شوی، ما وېل تر پښو لاندې به مې همغسې لکه پخوا لړزه وکړي، خو نه، اوس يې پر فلزي پايو کلک کړی و.

له سړک نه پورې وتم، توبه! هلته لا څومره ډېر بيروبار دی. مخامخ مارکېټ ته ننوتم، د اول منزل دکانونو کې يوازې همدا افغاني جامې وې، څو دکانونه مې ولټول، پنځم دکان کې مې يوه توره جوړه خوښه شوه، ډېره ښايسته ګنډل شوې وه، ښکلی ګنډ، په شنه خامک کې پټې شوې ښيښې، ډېر ښايسته کميس و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه زره او پنځه سوه افغانۍ یې راته بیه کړ، دوکاندار سپینږیری و، وچ ډنګر سړی، خو ډېر سخت و. چنې مې ډېرې ورسره ووهلې، ایله مې دوه ویشت سوه ترې واخیست او همغسې کور ته راغلم.

*****

بیخي بل ډول احساس مې کاوه، لمړی ځل و، چې الوتکې ته مې پر لومړۍ زینه باندې پښه کېښوده، فکر مې کاوه چې ټول به ما پسې راګوري، د زینو سر ته وختم، ژر مې شا ته وکتل، هېڅ خبره نه وه، هر سړی پخپله سودا کې ورک و، زه چا څه کولم، هسې خپل وهم پر سر اخیستی وم.

د الوت وخت ته لس دقیقې پاتې وې، نګین ته مې زنګ وواهه، موبایل مې غوږ ته نیولی و، چې له هغه اړخه نازک غږ شو:

- هلو.
- هلو نګین، زه یم، درویش.
- هو پوهه شوم، چې خیریت وي، ویلي خو دې نه ول، چې زنګ وهې.

له خوشحالۍ نه بیخي وارخطا وم، ورته کړل مې:

- یو زیری مې درباندې کاوه.
- د څه زیری؟
- همدا اوس الوتکه کې ناست یم، شیبه وروسته درروانېږم.

غږ یې اوږد شو:

- وای خدایه! درویشه رښتیا وایې؟ زه یې نشم منلی.
- هو ګرانې، بس څو دقیقې وروسته در په هوا کېږم.
- څو ساعتو کې را رسیږې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمړی ځل مې و، نه پوهېدم څو ساعته نيسي، په څنګ کې مې څوک ناست هم نه و، هسې اټکلي مې له خولې ورته ووتل:

- شايد درې ساعته ونيسي.
- درويشه ته رښتيانی راځې؟
- هو نو ګرانې.
- وای خدايه!

غلې شوه، ژر يې بيا غږ وکړ:

- ای، اول دې لږ ځوروم، چې خفه نشې سمه ده.

حيران يې کړم:

- څنګه مې ځوروې؟
- څه يې کوې، چې کله راغلې بيا يې وينې.

ورته ومې خندل، د هغې غږ هم نرم شو، ويې ويل:

- ښه ده ګرانه، زه اوس تياری نيسم، بدرګې ته دې په هوايي ميدان کې په تمه يم.
- نه، ته مه راځه، پته راسره ده، پخپله دې پيدا کوم.
- کله دغسې کېدی شي.

غږ مې پرې وکړ:

- نګين!
- اورم.
- ډېره مينه درسره لرم.

ورو يې وويل:

- زه هم ګرانه.

دواړه غلي شوو، خو هغې دا چوپتيا اوږدېدو ته پرې نښوده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- درویشه!
- بلې، اورم.
- بلاخره زه او ته يو بل وينو.
- هو ګرانې، ان شأ الله.

راته کړل یې:

- ډېره قوي اراده لرې، راباندې ګران یې، بيخي ډېر.
- ته هم.
- ښه نو، تليفون دې بند کړه، ايله تياری ونيسم.
- سمه ده، د خدای پامان.
- د خدای پامان، پخير راشې.

*****

الوتکه په هوا شوه، ځای ځای مې غرونه ليدل، هغه هم په شيبه کې له سترګو پناه شول، وروسته ناڅاپه الوتکې ټکان وخوړ، زه وارخطا شوم، په زوره مې خيرالله کړل. څنګ کې مې سپین ږیری ناست و، غږ یې وکړ:

- مه وارخطا کيږه، طياره په وريځو کې همداسې کوي.

ما هيڅ ونه ويل، لږ وروسته بيا د سپينږيري نرم غږ په غوږ رانوت:

- دا دې اول وار دی؟
- هو.
- چېرته ځې؟
- ايران ته.

ورو يې وخندل:

- پوهيږم چې ايران ته ځې، کوم ښار ته يې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي ته البته ساده ښکاره شوم، خبره مې په ټوکه واړوله:

- ښه ښه، ما خی ویل ځو هېوادونو ته به ځي.

دواړو وخندل، له خندا وروسته لږ چوپتیا خپره شوه، خو ډېره نه، سپین ږیري وپوښتل:

- ښه، چېرته روان يې د خیره؟

- تهران ته.

- څه کار کوې؟

- هېڅ، د یو دوست لیدو ته ورځم.

سړي د پوښتنې په ډول راوکتل، خو غږ يې ونکړ. دواړه بیا تر ډېره پورې چوپ پاتې شوو، کله کله مې د سترګو له کونجو ورکتل، خو هغه شاته تکیه کړې وه، سترګې يې پورته رنې پاتې وې.

دا ځل ما د پوښتنې جرأت وکړ:

- حاجي صیب، ته چېرته ځې؟

په نهیلۍ يې خوله چوله کړه:

- تهران ته، دري کاله کیږي چې ځم او راځم، زوی مې هلته بندي دی.

- ولې؟

- یاره، چې مړ وای، خو پخپل وطن کې؛ نه په هغه شوم ایران کې. پوهېږې! د کال دري ځله ځم او راځم.

ترې ومې پوښتل:

- ولې بندي دی؟

سړی غلی و، ښایسته څنډ وروسته يې ځواب ته سر راپورته کړ:

- څه به يې درنه پټوم، د پوډرو تجارت يې کاوه.

- څو کاله قید يې ختلی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غمجنه نرۍ موسکا یې پر شونډو ښکاره شوه:

- قاچاقبران په ایران کې غرغره کوي، قید مید نشته هلته.
- نو دی څنګه...

په خبره کې راولوېد:

- درې لکه ډالر مې ولګېدل، ایله یې په عمري قید بندي کړ، ګنې وختي به یې اعدام کړی و.

د سپین ږیري سترګو کې اوښکې تم نشوې، پر مخ یې ښکته راوبهېدې، ژړغونی غږ ترې راوخوت:

- ډېره دنیا لرم، زوی مې هم ډېرې ګټلې، څه به یې کړم، اوس همدا ټوله دنیا ایرانیو ته ورکوم، خو زوی مې نه خوشې کوي.

غټه ساه یې واخیسته، وروسته یې پاتې خبرې ته شونډې ورټولې کړې:

- وروركه، همدا یو زوی مې دی، هغه هم.

سپینږیري خپله ژړا ټینګه نشوه کړی، خپل سپین دسمال یې سترګو ته ونیو.

زما چورت هم خراب شو، د ښیښې خوا ته مې مخ واړاوه، نور مې خبرو ته پلمه نشوی جوړولی، یو وخت مې کتل چې هغه ویده دی.

*****

له الوتکې راکښته شوم، پورته مې وکتل، اسمان همغه و، خو لاندې زمکه بیخي بدله وه، فضا بدله او ان احساس مې ورسره بدل غوندې و.

د دهلیز پر دروازه ورننوتم، اوږد ښایسته دهلیز و، وراندې لاړم، لوی صالون ته ورننوتم، یوې غاړې ته د مامورینو ځای و، خلک همډله ورتلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپين مېز تر شا په تور حجاب کې پوښلې سپينه تنکۍ نجلۍ ولاړه وه، خندل يې نه، خو سلوک يې بد نه و، مسافر نه ځني خفه کېدل. مخامخ ورته ودرېدم، پر مېز باندې ايښې ټليفون ته مې اشاره وکړه، ومې ويل:

- وبخښئ، اجازه ده يو زنګ ووهم؟

ژر يې پر ټليفون لاس ورکېښود:

- داخلي که خارجي؟

- نه نه، داخلي.

ټليفون يې راوړاندې کړ، وروسته يې يوه ګوته جيګه ونيوله:

- فقط يوه دقيقه!

سر مې ورته وښوراوه:

- سمه ده.

درې ځلې مې د نګين شمېره ډايله کړله، خو اړيکه ټينګه نشوه، ټليفون مې بېرته خپل ځای ته ورټېله کړ.

د دخولۍ کار مې خلاص شو، سپين سرې مامور پاسپورټ راته ونيو، په يوه مننه ويلو مې هغوی دواړه خوشحاله کړل، ترې روان شوم.

انديښنه مې شوه، نورو مسافرو ته خپلوان او دوستان راغلي ول، يوازې زه پکې لکه بې موره ورى، په تش ميدان مې سترګې وارخطا- وارخطا اړولې.

ډېر مې يوې خوا بلې خوا ته، ځان جيګ جيګ کړ، ما ويل که مې چېرته ووينې، خو نه ما څوک د هغې په څهره وليدله او نه پر ما باندې چا غږ وکړ.

د هغې خبره را په ياد شوه، ما ويل حتماً يې ليدل يم، خو هسې مې ځوروي. کېدی شي اوس راپيدا شي. خو نشوه پيدا.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اندېښنه مې هم په ذهن کې غځېدله، چې ولې رانغله، موبایل یې ولې کار نکوي او... بیخي ډېر په تمه پاتې شوم، ناوخته کېدله، ما ویل راځه خو انسان دی، څه ستونزه به ورپیدا شوې وي.

بهر راووتم، ورو ورو مې د سړک غاړې ته ځان وویست، مخامخ یو ټکسي ولاړ و، ډنګر ځوان یې شټرنګ ته ناست و، پاسنۍ شونډه یې په بریتو پټه وه، د هوایي ډګر لارې ته یې سترګې راپاتې وې.

وړاندې ورغلم، له سلام وروسته مې ورته وویل:

- ایران شهر ته ځم.

شونډې یې چوله شوې:

- ټول ایران شهر ته، که کوم خاص ځای لرې؟

نوره پته رانه هېره شوه، پر جېب مې ګوتې ننویستې، وړوکی کاغذ مې راوویست، پته مې پکې تیاره لیکلې وه، ټکسیوان ته مې ونیو.

د کاغذ په لیدو یې دروازه خلاصه کړه، راکښته شو، زما بیګ یې د موټر ډاله کې کېښود، په راګرځېدو کې یې لنډه ساه واخیسته، ویې ویل:

- اوه، خومره درونډ و، ښاغلیه! لکه چې اکسیجن پکې و.

خندا راغله، هغه تر ما تېر شو، غږ یې وکړ:

- وخېژه، ځو د خیره.

پر لاره یې د موټر مخامخ هنداره برابره کړله، وړې توري سترګې یې پکې راښکاره شوې، کله کله به یې راباندې ځنبې کړې.

عجیب او غریب حرکات یې درلودل، سندره یې زمزمه کوله، پر خپلو ویښتانو یې هم ډېر پام کاوه، هرې څو دقیقې وروسته به یې د ښي لاس ګوتې پکې ورتېرولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د ښار سیل کاوه، بد ښار نه و، لوړې ودانۍ یې هم کمې نه وې، لوی سړکونه او په قانون برابر ترافیک، خوند یې راکړ، هملته هم د کابل ګډوډي را په یاد شوه، افسوس راغی.

د ټکسیوان غږ شو، مخامخ د سیټ هنداري ته مې وکتل، هغه په تېزه لهجه وغږېد، سم وربانديې ونه پوهېدم، د نه پوهېدو په معنا مې سر ورته وښوراوه، هغه وموسېد، وروسته یې ورو وویل:

- که عیب نه وي، یوه پوښتنه وکړم.
- مهرباني.
- د کوم وطن یې؟
- د افغانستان.

د سړي له سترګو سره وروځي پورته کاږه شول، غږ یې ونکړ، بېرته یې خپله زمزمه پیل کړه، خو ډېره یې ونه غځوله، غلی شو، وروسته یې یوه- یوه کلمه راواخیسته:

- ښاغلیه، یوه ورځ رانه وتښتېدل، کرایه یې رانکړه، هغوی دواړه ستاسې افغانان ول.

دا خبره یې راباندې ښه ونه لګېده، ژر مې جیب ته لاس کړ، دوه پنځه سویزه مې ورته ونیول. پیسو ته یې وکتل، نوټونه نوي ول، په ګوتو کې یې وسولول، وروسته یې پوښتنې ته په هنداره کې سترګې راوړاولې:

- دا څه دي؟
- کرایه ده، زما او د هغو چې درنه تښتېدلي.

ویې خندل:

- هسې یوه خبره وه نو، ته پرې خفه شوې؟
- نه ولې خفه شم، ستا حق دی، دا دی درته وسپارل شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټکسیوان بیا پیسو ته وکتل، ویې نه پېژندلې، لکه نوې یې چې لیدلې وي. ورته کړل مې:

- افغانۍ دي، څه باندې یو لک تومان کېږي.

خوشحاله شو، پیسې یې پر جېب ومنډلې، وروسته یې وپوښتل:

- ښاغلیه! سوداګر یې؟
- نه.

لږ څند غلی و، بیا یې پوښتنه وکړه:

- همدلته کار کوې؟
- نه.
- کور دې دلته دی؟
- نه.

سړی حیران شو، هېڅ یې ونه ویل، ډېر څند پس یې بیا غږ را پورته شو:

- ښاغلیه، بیا نو خامخا چکر ته راغلی یې، زه درسره مرسته کولی شم، ښایسته- ښایسته ځایونو ته به دې بوځم.

ومې خندل:

- نه وروره، د یو دوست لیدو ته راغلی یم.
- یوازې لیدو ته؟
- هو.
- نر دی که ښځه؟

ډېر عجیب سړی و، عجیبې پوښتنې یې کولې.

بیا یې وویل:

- وبخښه، لکه چې تېروتنه مې وکړه، مطلب مې دا نه و، چې ته رانه خفه شې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځان سره مې وويل، راځه ورته ووايم، لږ خو به يې پر زړه باندې اور بل شي.

ځواب مې ورکړ:

- هيله کوم، زما يوه ايرانۍ دوسته ده، د هغې ليدو ته راغلی يم.

په ويښتانو کې يې ګوتې تيرې کړې، وره موسکا يې پر شونډو ښکاره شوه:

- بيا دې نو راتګ بې ځايه نه دی.

له يوې لنډې خندا سره مو تر منځ چوپتيا خپره شوه، خو ټکسيوان د عادت له مخې ډېر چوپ پاتې نه شو، ويې ويل:

- ښاغليه، عجيبه دوستي ده، ته له بل هېواده ورته راغلې، خو هغه تر هوايي ډګره هم درته رانغله.

- نه پوهېږم، موبايل يې زنګ تېر نکړ، ګنې خامخا راتله، راته ويلي يې ول.

- څه ووايم نو.

ټکسيوان مې خوښ شو، سپين سری راته وايسېد، کرار- کرار مې خوله ورته سوړې شوه، د نګين په اړه مې لنډ-لنډ ډېر څه له خولې ورته ووتل، سترګې يې ارګې پاتې شوې، حيرانی يې شونډې ورغوټه کړلې، تر ډېره يې هيڅ ونه ويل.

ښايسته څنډ ووت، ورروسته موټر ودرېد، ښي لاس ته مې وکتل، سپينه لوړه ودانۍ ولاړه وه، ټکسيوان مخ راواړاوه:

- ښاغليه بد سړی نه يې، که ما ته اړتيا لرې مرسته درسره کولی شم.

- مننه.

کيڼ لوري يې ته لاس ونيو:

- هاغه لسم بلاک دی او هاغه وينې، هغه يې دروازه ده.

احساسات مې بل ډول شول، بدن مې ټول په ريږديدو شو، د موټر دروازه مې خلاصه کړه ښکته شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټکسیوان تر شا غږ را وکړ:

- بیک دې هېر نشي!

هغه هم راکښته شو، د موټر پر بام یې ځنګله کېښوده، ویې ویل:

- ښاغلیه، ګمان نه کوم، ته به هلته له چا نه پوښتنه کوې؟ ته پوهېږې، هغه یوه پردې ښځه ده!

ور وګرځېدم:

- ته ووایه، څه وکړم؟

هغه بلاک ته وکتل، بېرته یې مخ راواړاوه:

- هلته ګوره، څومره ډېر خلک راووتل.

رښتیا هم د بلاک دروازه کې ډله خلک راپیدا شول، ښځې پکې له تورې کارغۍ تاوېدلې.

د موټر د دراوزې کرپ شو، شاته مې وکتل، د شا دروازه یې خلاصه نیولې وه، ورو یې وویل:

- په موټر کې کښېنه! د پنځو دقیقو لپاره موټر درته سپارم.

- او ته؟

- اول باید زه ورشم.

په تلو کې یې بېرته مخ راواړاوه:

- رښتیا د هغې میرمنې نوم څه و؟

حیران یې کړم، ما ویل دا اوس څه کوي، بیا یې وپوښتل:

- ښاغلیه نوم یې څه و؟

- نګین کاشاني.

- اهه، په یاد مې شو، مننه.

دوه ګامه یې واخیستل، بیا راتاو شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- بېغمه اوسه، يو ايراني نارينه دوست هم ومنه.

مازې مې شونډې په موسکا سره بېلې شوې، هغه روان شو، د بلاک تر دروازې مې د هغه شنه کورتۍ کې سترګې ښخې کړې وې، نور مې بيا ونه ليد.

ما شا ته سر کېښود، چورت کې لاړم، ذهن مې بيا د انديښني سمندر ته ځان واچاوه، چې کابل کې مې څومره اسانه ګڼلې وه، دا موبايل يې ولې بند دی؟ ولې مې مخې ته رانغله؟ هغې راته ويلي هم ول او ...

خدايزده څومره وخت به وتلی و، چې د دراوزې کړپ شو، سر مې را پورته کړ، ټکسيوان پر خپله څوکۍ ناست و، مخ يې راواړاوه:

- ښاغليه، ډېر متاسف يم.

په وارخطايۍ مې وپوښتل:

- خيريت خو دی؟

- نه وروره، هغه ربښتيا ستا بدرګې ته درغلې وه، خو.

په خبره کې ور ولوېدم:

- خو؟

غټه ساه يې واخيسته، زما پر زنګانه يې لاس راکېښود:

- ښاغليه، يوازې زه پوه شوم چې ستا مخې ته درغلې وه، خو ماته دغسې چا ونه ويل.

- نو څه شوه هغه؟

- د هوايي ميدان پر سرک ټکسي د لارۍ سره ټکر کړی، ټکسيوان او دا دواړه مړه دي.

غږې مې مړه پړه شول، زړه مې په ستوني کې لک ودرېد، غږ مې بند شو، هغه خبرې کولې، خو ما نه اورېدې، بيخي مې غوږونه ډب شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاوخوا مې سترګې واړولې، په شيبه کې هر څه راته پردي ښکاره شول، ايران بېرته راته همغسې شو، لکه پخوا مې چې ګاڼه. ځان راته پکې بد ښکاره شو، له ډېر خفګانه مې ژړا ورکه شوه، ټولې هيلې مې په همغې شيبه کې راټولې کړلې او د يوه لنډ اسويلي په تاو مې له منځه يوورې.

پر خپل زنګانه مې بيا د موټروان لاس ولېد، غږ يې شو:

- ښاغليه! واقعاً زه هم خفه شوم، درک کومه دې.

سر مې ځوړند پاتې و، تر خولې مې بيا هم هېڅ راونوتل.

دا ځل يې په آمرانه ډول وويل:

- څه نو ورشه!

- چېرته؟

- کورته ورشه، يو ځل خو يې ووينه، خير دی که اوس مړه ده.

- خو.

زما په خبره کې را ولوېد:

- هاغه زلمی وينې! هغه شين کميسی.

ور ومې کتل، هغه زياته کړه:

- هاغه چې پر دروازه يې تکيه کړې، هغه يې زوی دی.

- څه، زوی يې دی؟

- هو، ولې ته نه يې خبر؟

- خبر يم.

- نو بيا!

هېڅ مې ونه ويل، ټکسيوان خپل تندی په سوک وواهه:

- اوه خدايه! ورشه نو، آخر دومره اوږد مزل دې کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زړه کې مې یو ډول وېره خپره شوه، خوشې رقم- رقم پوښتنې راته درېدلې، خو موټروان په کراره نه پرېښودم.

بیا یې غږ شو:

- ځنډ مه کوه، هغه هلک ستا په تمه ولاړ دی.

په هلک کې مې سترګې منډلې پاتې شوې، هلک تر ما هم دنګ و، حیرانۍ په مخه کړم، خو سړي صبر ونه کړ، تندي ته یې بیا ټک ورکړ، ویې ویل:

- او بابا، درځه! زه هم درسره ځم، هله نو.

له موټر نه ښکته شوم، هغه بیا خوله راوړاندې کړه:

- هلته ونه وایې، چې ته افغانی یې، نه به د هوایي ډګر نوم په خوله اخلې، سمه ده!

- ولې؟

- خطر درته پیښېدی شي، ته بس خپله خواخوږي ونښه، هغوی پخپل غم کې دي، تا نه پوښتنه نه کوي.

- خو.

په خبره کې راولوېد:

- خو، مه یکې وایه، ما هغوی ته ویلي چې ته د هغې همکار یې، بس.

زیاته یې کړه:

- زوی یې عصبي ناروغ دی، خاوند یې سرحد ته تللی، په پوځ کې دی، دا پخپله ماموره وه او یوه لور لري، هغه ماشومه ده.

تري ومې پوښتل:

- ته څه پوه شوې؟

سړي وخندل، وروسته یې جیب ته لاس کړ، کارت یې راوویست:

- دا وګوره، زه جینایي مامور یم، هم تکسي او هم دا.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له حیرانۍ نه مې سترګې زډې پاتې شوې، هغه ونه څنډېد، ویې ویل:

- زه د هر ډول پوښتنې حق لرم، دا زما دنده ده.

زه غلی وم، هغه زیاته کړه:

- وبخښه، ما نه غوښتل تاته هرڅه ووایم، خو وشوه نو.

بیا هم چوپ پاتې وم، هغه وویل:

- ته مه وارخطا کېږه، ستا په زیان نه یم.

بیک مې واز کړ، په سره پلاستیک کې پېچلې سوغات مې را وویست، هغه تر مخه زه ورپسې، دواړه ورو ورو روان شوو.

د زلمي مخې ته ودرېدلو، هغه سر له ګرېوانه راپورته کړ، سترګې یې لکه سکروټې سرې اوښتې وې، زموږ په لیدو دننه روان شو، بېرته یې شاته راوکتل، غږ یې وکړ:

- راځئ!

په زینو کې نږدې پوړ ته وختو، هلک مخامخ سپینه دروازه پورې وهله، لمړی خپله ننوت، ورپسې موټروان او بیا زه.

اوږده لویه کوټه وه، سور تابوت په منځ کې ایښی و، څو تنه ښځې ترې تاو وې، ژړل یې، هلک وراندې تېر شو، ټکسیوان د تابوت کیڼ لوري ته مخامخ ودرېد.

د تابوت سر خلاص و، ژړا راغله، اوښکې مې ونشوای درولی، پر مخ مې ښکته راوبهېدلې، د تابوت پر ژۍ مې لاس ورکېښود، ورته ځیر شوم، هغه رښتینې وه، تولې خبرې یې راته رښتیا کړې وې، خو زما د باور ختې خامه وه، ما نه ګڼله چې مېږوښه به وي، دروغ راته ښکارېدله.

د نګین څهره همغه وه، همغه چې ما په فېسبوک کې لیدله، یوازې د سرو شونډو رنګ یې بدل و، تکې سپینې اوښتې وې. رښتیا هم خلک ورباندې غولېدل، زه ملامت نه وم، داسې نه وه لکه خلوېښت کلنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅ باور مې نه راته، هغه زما مخې ته په تابوت کې مړه پرته وه، یو ساعت وړاندې مې دا حالت په چورت کې هم نه راګرځېد، په همدې کې وم، چې څنګه به ورسره مخامخ کېږم، هغه به څنګه ساعت وي.

نور نو د ناستو ښځو په سترګو کې پوښتنې اوښتې، زه وربانديې له ورایه پوهېدم، ښځو پوښتنه نه شوای رانه کولی او هلک خو خپل سادتوب بوخت ساتلی و.

هلته د هغوی تر منځ زه ډېر پردی وم، چې په دې باندې یوازې تکسیوان پوهېد.

جامې په سره پلاستیک کې سوغات شوې وې، د نګین پر سینه مې ورکېښودې، نورو تولو ته یو سور پلاستیکي پاکټ ښکاره شو، رنې یې را وکتلې، خو چوپتیا هیچا ماته نکړه.

تکسیوان د تلو اشاره راته وکړه، د هو په معنا مې سر ورته وښوراوه، هغه تر مخه زه وروپسې شوم، وره ته نږدې را په څنګ شو:

- پام دې وي، شاته به نه ګورې!

نور هغه رانه مخکې شو، زه ورو- ورو ور ووتم، هېڅ نه پوهېدم، چېرته لاړ شم؟

د ماښام اذانونه مې واورېدل، شپې ته په چورت کې لاړم، په داسې اجنبي ځای کې چې نه تا څوک وپېژني او نه ته څوک، یوه شېبه هم هلته ځورونکې ده.

په همدغه فکر کې ورو ورو روان وم، چې تکسیوان دا مزل را لنډ کړ، غږ یې شو:

- ښاغلیه، هله نو!

ګامونه مې ګړندي کړل، هغه له دننه دروازه راخلاصه کړه، ور وختم.

ډېر په تېزۍ یې حرکت وکړ، یوه تو‌ټه وړاندې لاړ، موټر یې بل سرک ته وویست، وروسته یې یوې غاړې ته بریک کړ، مخ یې راواړاوه:

- ښاغلیه، ډېر متأسف یم.

ما یوازې سر ورته وښوراوه، هغه لږ غلی پاتې شو، وروسته یې سر راپورته کړ:

- ښه اوس؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما تش ورته وکتل، هغه خبره وغځوله:

- زه ډېر اصولي ټکسيوان يم، نه زياتی کوم او نه کمی.

ما بيا هم د ويلو هيڅ نه درلودل، زياته يې کړه:

- ښاغليه، تاته وايم، له دې وروسته نوره کرايه دربانديې راځي، تېره کرايه خو تر همدغه ځايه وه.

شونډې مې سره بېلې کړې، ومې پوښتل:

- څو کيږي؟

- څه څو کيږي؟

ژر مې جيب ته لاس کړ:

- کرايه دې؟

- تر کومه ځايه؟

- تر هوايي ډګره.

سړی حيران شو:

- څه څه، بېرته خپل وطن ته ځې؟

- هو نو، دلته زما نور څوک دي؟

هغه په پټه خوله سر پر يوه خوا کوږ کړ. شونډې يې وښورېدې:

- رښتيا هم.

ترې ومې پوښتل:

- هلته هوټلونه شته چې شپه پکې تېره کړم؟

- هو، هلته نږدې شته.

وروسته مې له جيبه پيسې راوويستې، ومې ويل:

- ښه، وايه څو درکړم؟

په ارامه يې شونډې وښورېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- همغسې یو پنځه سویز بل راکړه.

زه هم ونه ځنډېدم، ژر مې یو پنځه سویز له پیسو وربېل کړ، سړی ډېر خوشحاله شو، دوه ځله یې مننه رانه وکړه، وروسته یې پیسې پر جېب ومنډلې او موټر یې پونده کړ.

پای

Get More e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library